

CATEHISMUL BISERICII NOUAPOSTOLICE ÎN ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

Biserica Nouapostolică

CATEHISMUL
BISERICII
NOUAPOSTOLICE

ÎNTREBĂRI ȘI
RĂSPUNSURI

CATEHISMUL
BISERICII
NOUAPOSTOLICE

ÎNTREBĂRI ȘI
RĂSPUNSURI

© 2014 Biserica Nouapostolică Internațională, Zurich / Elveția
Toate drepturile sunt rezervate

Dizain: EINDRUCK Visuelle Kommunikation GmbH, Saarlouis / Germania
Prelucrare: Griebisch & Rochol Druck GmbH, Hamm / Germania
Tipărire și post-press de prelucrare: Empire Print, București / România

Biserica Nouapostolică, Zurich, Elveția
Prima ediție 2015

VIZIUNEA ȘI MISIUNEA BISERICII NOUAPOSTOLICE

Viziunea

O biserică, în care oamenii să se simtă bine și, fiind împliniți de Sfântul Duh și de dragostea lui Dumnezeu, să trăiască viața după Evanghelia lui Isus Hristos, pregătindu-se în acest fel pentru revenirea Lui și pentru viața veșnică.

Misiunea

Să se ducă la toți oamenii, în scopul de a-i învăța Evanghelia lui Isus Hristos și de a-i boteza cu apă și cu Sfântul Duh.

Să se ocupe de îngrijirea sufletelor și să realizeze o comuniune plină de dragoste, în care fiecare om să poată trăi și simți dragostea lui Dumnezeu și bucuria de a-I sluji Acestuia, precum și celorlalți oameni.

CUVÂNT ÎNAINTE

În anul 2012 lucrarea „Catehismul Bisericii Nouapostolice“ (CBN) a fost publicată simultan în limbile germană, engleză, franceză, portugheză, rusă și spaniolă. Între timp lucrarea, Catehismul se afla pe internet la dispoziția tuturor în mod gratuit, în toate aceste limbi. De asemenea, a mai fost tradus și în multe alte limbi.

Lucrarea de față, „Catehismul Bisericii Nouapostolice - întrebări și răspunsuri“, a fost realizată într-o formă metodică-didactică, facilitând în acest fel accesul la conținutul CBN. În felul acesta, învățătura va putea fi transmisă într-un mod unitar, în toate țările în cadrul învățământului religios. Prin intermediul unui număr de 750 de întrebări și răspunsuri cititorul este condus cu grijă de la o explicație la alta, toate ușor de înțeles.

Conținutul lucrării „Catehismul Bisericii Nouapostolice - întrebări și răspunsuri“ corespunde conținutului CBN. De asemenea, și structura lucrării este strâns legată de CBN. Ambele cărți se completează reciproc și permit, totodată, folosirea lor în paralel.

Datorită faptului că multe dintre citatele biblice folosite sunt preluate din Biblie și tipărite în întregime, lucrarea are aspectul unui „monobloc“. În felul acesta, cititorii care nu posedă o Biblie vor putea avea la îndemână numeroase fragmente biblice importante cu privire la diferitele învățături prezentate. Prin aceasta, chiar și cititorii care nu posedă cunoștințe teologice, vor putea înțelege explicațiile date.

Această versiune a Catehismului este, la fel ca și CBN, o chemare către toți creștinii nouapostolici de a se ocupa intens de credința pe care o au. În același timp, lucrarea îi invită pe toți cei interesați să cunoască învățătura nouapostolică.

Fie ca lucrarea de față să le aducă multă binecuvântare celor care o vor utiliza!

Jean-Luc Schneider

Zürich, martie 2014

CUPRINS

Cuvânt înainte	7
1 Descoperirile lui Dumnezeu	11
2 Credința	21
3 Dumnezeu ca Trinitate	29
4 Omul care are nevoie de mântuire	77
5 Poruncile lui Dumnezeu	93
6 Biserica lui Isus Hristos	115
7 Însărcinarea (însărcinarea bisericească)	129
8 Sacramentele	145
9 Viața după moarte	161
10 Învățătura despre lucrurile viitoare	169
11 Din istoria creștinătății	179
12 Serviciul Divin, binecuvântările și îngrijirea sufletelor	189
13 Creștinul nouapostolic și viața lui în credință	215
 Anexă	
- Crezul nouapostolic	227
- Cele zece porunci	228
- Tatăl nostru	229
- Index	231
- Index de citate biblice	253

Capitolul 1

DESCOPERIRILE LUI DUMNEZEU

1

1 DESCOPERIRILE LUI DUMNEZEU

1. Care este izvorul credinței în Dumnezeu?

Izvorul credinței este Dumnezeu însuși. El li se arată oamenilor: El li „se descoperă”.

Dumnezeu există, iar această cunoaștere le-a fost dăruită oamenilor de către Dumnezeu însuși. Dumnezeu nu se ascunde, ci li se arată oamenilor și îi lasă să-L recunoască, pentru ca ei să poată vorbi despre Dumnezeu și să poată crede în El.

„Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei (în oameni), căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui vecinică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El.” (Romani 1, 19.20).

2. Cum ni se descoperă Dumnezeu?

Dumnezeu ni se descoperă pe căi diferite, în natură și în istorie.

3. Cum ni se arată Dumnezeu în natură?

În natură, Dumnezeu ni se arată ca fiind Creatorul: prin existența Universului, a oamenilor, a animalelor și a plantelor.

„Din locașul Tău cel înalt Tu uzi munții; și se satură pământul de rodul lucrărilor Tale. Tu faci să crească iarba pentru vite, și verdețuri pentru nevoile omului, ca pământul să dea hrană.” (Psalmii 104, 13.14).

4. Cum ni se arată Dumnezeu în istorie?

Dumnezeu ni se arată în istoria omenirii. Astfel, El a eliberat, de exemplu, poporul lui Israel din robia egipteană și i-a dat cele zece porunci. Cea mai importantă descoperire a lui Dumnezeu din cadrul istoriei a constituit-o nașterea Lui ca om, în persoana lui Isus Hristos, și acțiunea Lui pe pământ. El a venit acum 2000 de ani. Prin Isus Hristos, Dumnezeu li s-a descoperit oamenilor în calitate de Mântuitor.

➤ **Mântuitor:** vezi întrebările 66, 108-109

„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său.” (Galateni 4, 4).

5. Sub ce forme ne face Dumnezeu să-L cunoaștem?

Dumnezeu este o ființă spirituală. El ne face să-L cunoaștem ca Dumnezeu:

- Tatăl, Creatorul, Cel care a făcut lumea și o întreține sau are grijă de ea (Geneză 1; Geneză 8, 21.22)
- Fiul, Mântuitorul și Cel care aduce mântuirea (1 Ioan 5, 20)
- Sfântul Duh, Mângâietorul, care călăuzește în tot adevărul (Ioan 16, 13).

6. Unde sunt consemnate descoperirile lui Dumnezeu?

Descoperirile lui Dumnezeu sunt consemnate în Sfânta Scriptură.

„Descoperirile lui Dumnezeu“ înseamnă mai multe lucruri:

- Dumnezeu ne lasă să-L cunoaștem. El ne dă lămuriri cu privire la ființa Lui („autodescoperirea” lui Dumnezeu)
- Dumnezeu le transmite oamenilor voia Sa
- Dumnezeu îi întâmpină pe oameni cu dragostea Lui, în special cu cuvântul Lui și cu sacramentele

7. Ne descoperă Dumnezeu unele lucruri despre viitor?

Da, Dumnezeu ne descoperă unele lucruri despre viitor. El a profețit că Isus Hristos va reveni (Ioan 14, 3). Dumnezeu li se va descoperi pe deplin celor care vor fi schimbați și înălțați în văzduh atunci când va reveni (1 Tesaloniceni 4, 13-18) – aceștia îl vor putea vedea, așa cum este (1 Ioan 3, 1.2).

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea așa cum este.” (1 Ioan 3, 1.2).

8. Mai există și alte cunoașteri cu privire la acțiunea divină?

Da. Prin acțiunea Sfântului Duh în apostolat, Dumnezeu ne dăruiește cunoașteri și lămuriri cu privire la acțiunea divină, în scopul mântuirii oamenilor. Acestea sunt amintite în Biblie, fiind dezvăluite în continuare prin Sfântul Duh.

9. Cum trebuie să se comporte oamenii față de descoperirile lui Dumnezeu?

Oamenii trebuie să creadă în Dumnezeu și în descoperirile Lui. Ei nu pot înțelege descoperirile divine decât prin credință. Dacă cred, divinitatea va reprezenta pentru ei un lucru prețios și hotărâtor în viața lor.

De exemplu, pentru cineva care nu crede că Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor, nici cosmosul nu este creația lui Dumnezeu, prin care El ni se dezvăluie ca și Creator, ci este numai rezultatul unor procese întâmplătoare din cadrul naturii.

10. Ce înțelegem prin: „credință ca răspuns la descoperirile lui Dumnezeu”?

Credința este indispensabilă și absolut necesară pentru a ne putea apropia de Dumnezeu. Credința, însă, nu o înfăptuiește omul singur, ci ea vine din harul lui Dumnezeu, fiind un dar. Omul trebuie să-și dorească mult acest dar și să-l accepte. Credința îl face pe om să-L cunoască pe Dumnezeu, să aibă încredere în El și să-și trăiască viața conform voinței Lui.

➤ **Credință:** vezi întrebările 239 și următoarele...

„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile cari nu se văd.” (Evrei 11, 1).

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răspunde pe cei ce-L caută.” (Evrei 11, 6).

11. Cum dobândește omul credința?

Omul primește în dar credința prin Sfântul Duh. De asemenea, Sfântul Duh întărește credința. Acest lucru are loc, printre altele, prin intermediul propovăduirii Evangheliei, pe bazele Sfintei Scripturi.

„Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.” (Romani 10, 17).

12. Ce este Sfânta Scriptură?

Sfânta Scriptură – Biblia – este o culegere de scrieri despre acțiunile, profețiile și poruncile lui Dumnezeu. Ea este alcătuită din Vechiul Testament și din Noul Testament. În Sfânta Scriptură există mărturii despre descoperirile lui Dumnezeu, ea nefiind totuși o relatare completă a tuturor faptelor lui Dumnezeu. Dumnezeu a avut grijă să se păstreze tot ceea ce este important pentru mântuirea oamenilor.

Cuvântul „Biblie” vine de la cuvântul din limba latină „biblia” și înseamnă „cărți, cărți vechi în formă de sul”.

13. Cine este autorul Sfintei Scripturi?

Autorul Sfintei Scripturi este Dumnezeu. Apoi, oamenii care au fost însuflețiți (inșpirați) de ceea ce le-a descoperit Dumnezeu, au scris toate aceste lucruri. În ceea ce privește forma în care au fost scrise și modul de exprimare, cărțile biblice

poartă amprenta autorilor respectivi, a imaginației lor, precum și a experiențelor trăite în vremea lor.

„**Inspirație**“ înseamnă în traducere: „sugestie, însuflare“. Inspirația divină înseamnă atunci când Sfântul Duh îl îndeamnă pe un om să facă un anumit lucru, respectiv îi transmite ceva.

14. Cărțile biblice au putut fi transmise corect de-a lungul timpului?

Da. Dumnezeu a avut grijă să înlănească păstrarea nealterată a cărților biblice de-a lungul secolelor.

15. Cum a luat naștere această culegere de cărți biblice?

Culegerea de cărți biblice a luat naștere de-a lungul secolelor, și anume, nu numai mulțumită gândirii omenești, ci îndeosebi mulțumită voinței divine.

Legea (canonul) creștină din Vechiul Testament se întemeiază pe legea iudaismului, ale cărui scrieri se pare că au luat naștere de-a lungul unui interval de timp de 1.000 de ani.

Legea din Noul Testament este reprezentată de cele patru Evanghelii, Faptele Apostolilor, Epistolele și de o carte profetică Apocalipsa după Ioan. Pe timpul bisericii strămoșești, la început au fost foarte apreciate Epistolele apostolului Pavel. Mai târziu au apărut și Evangheliile, dintre care Evanghelia după Marcu este cea mai veche, iar apoi celelalte scrieri. Scrierile din Noul Testament au luat naștere într-o perioadă de timp de circa 70 de ani.

În scopul de a păstra toate aceste mărturii inițiale ale credinței creștine și de a le putea transmite mai departe, ele au fost adunate într-o culegere, care a fost adoptată de diferite sinoduri drept „lege“(canon).

Noțiunea de „canon“(lege) este utilizată în scopul denumirii unei culegeri de scrieri deosebit de importante pentru învățătura unei religii. În ceea ce privește credința creștină, canonul sau legea constă în scrierile din Vechiul și din Noul Testament.

Noțiunea de „**sinod**“ vine din limba greacă, de la cuvântul „synodos“ și înseamnă „adunare“. Sinodul este adunarea sau întrunirea consiliului bisericesc (forul suprem al bisericii) care are împuternicirea de a lua hotărâri.

16. Cum este alcătuită Sfânta Scriptură și ce conținut are ea?

Sfânta Scriptură este împărțită în două părți principale: Vechiul Testament, care se referă la timpul dinaintea nașterii lui Hristos și Noul Testament, care începe odată cu nașterea lui Isus Hristos.

17. Ce cuprinde Vechiul Testament?

Vechiul Testament cuprinde relatări plastice, descrise, cu privire la facerea lumii și a primilor oameni, precum și texte despre începuturile poporului evreu și a

istoriei acestuia. Pe lângă acestea, în Vechiul Testament se mai află și cântece de preamărire a lui Dumnezeu, îndemnuri și profeții adresate oamenilor.

18. Ce cuprinde Noul Testament?

În cele patru Evanghelii și în Faptele Apostolilor din Noul Testament ni se relatează despre Isus Hristos, despre Apostolii Săi și despre cele dintâi comunități creștine. Mai întâlnim, de asemenea, epistole scrise de apostoli și adresate comunităților sau unor persoane. În Apocalipsa după Ioan, această carte profetică din Noul Testament, ni se relatează despre revenirea lui Isus Hristos și despre alte evenimente din viitor.

19. Cum este împărțit Vechiul Testament și câte cărți cuprinde acesta?

Vechiul Testament este constituit din 17 cărți istorice, 5 cărți de învățături și 17 cărți profetice:

Cele 17 cărți istorice sunt:

- Cele cinci cărți ale lui Moise (Geneză, Exodul, Leviticul, Numeri, Deuteronomul)
- Cartea lui Iosua
- Cartea Judecătorilor
- Cartea lui Rut
- Cele două cărți ale lui Samuel
- Cele două cărți ale Împăraților (Regilor)
- Cele două cărți ale Cronicilor
- Cartea lui Ezra
- Cartea lui Neemia
- Cartea Esterei

Cele cinci cărți de învățături sunt:

- Cartea lui Iov
- Psalmii
- Pildele sau Proverbele lui Solomon
- Eclesiastul
- Cântarea Cântărilor

Cele 17 cărți profetice sunt:

- Isaia
- Ieremia
- Plângerile lui Ieremia
- Ezechiel
- Daniel
- Osea
- Ioel
- Amos

- Obadia
- Iona
- Mica
- Naum
- Habacuc
- Țefania
- Hagai
- Zaharia
- Maleahi

20. Care sunt cărțile care fac parte din scrierile Apocrife?

Cele 14 cărți apocrife sunt:

- Cartea lui Tobit
- Cartea Iuditei
- Cartea lui Baruh
- Epistola lui Ieremia
- Cântarea celor trei tineri
- Cartea a treia a lui Ezdra/Ezra
- Cartea înțelepciunii lui Solomon
- Cartea înțelepciunii lui Isus, Fiul lui Sirah (Eclesiasticul)
- Istoria Susanei
- Istoria omorării balaurului și a sfărâmării lui Bel
- Cele trei cărți ale Macabeilor
- Rugăciunea regelui Manase

Cuvântul „apocrif“ vine din limba greacă de la cuvântul „apokryphos“ care înseamnă „ascuns, întunecat“. Apocrifele („scrierile ascunse“) sunt niște cărți biblice care nu sunt consemnate în orice ediție a unei Biblii. Ele constituie un element de legătură între Vechiul și Noul Testament și conțin idei despre credință importante pentru înțelegerea Noului Testament.

21. Ce valoare au Apocrifele pentru Biserica Nouapostolică?

Biserica Nouapostolică acordă Apocrifelor aceeași valoare pe care o acordă și celorlalte scrieri din Vechiul Testament.

22. Care sunt cărțile care alcătuiesc Noul Testament și în ce ordine sunt ele grupate?

Noul Testament este alcătuit din 5 cărți istorice, 21 de cărți cu învățături și o carte profetică.

Cele 5 cărți istorice sunt:

- Evanghelia după Matei
- Evanghelia după Marcu
- Evanghelia după Luca

- Evanghelia după Ioan
- Faptele Apostolilor

Cele 21 de cărți cu învățături sunt:

- Epistola lui Pavel către Romani
- Cele două epistole ale lui Pavel către Corinteni
- Epistola lui Pavel către Galateni
- Epistola lui Pavel către Efeseni
- Epistola lui Pavel către Filipeni
- Epistola lui Pavel către Coloseni
- Cele două epistole ale lui Pavel către Tesaloniceni
- Cele două epistole ale lui Pavel către Timotei
- Epistola lui Pavel către Tit
- Epistola lui Pavel către Filimon
- Epistola lui Pavel către Evrei
- Epistola sobornicească a lui Iacov
- Cele două epistole sobornicești ale lui Petru
- Cele trei epistole ale lui Ioan
- Epistola sobornicească a lui Iuda

Cartea profetică este:

- Apocalipsa lui Ioan

23. Ce însemnătate are Sfânta Scriptură pentru Biserica Nouapostolică?

Sfânta Scriptură stă la baza învățării Bisericii Nouapostolice. Predicile din cadrul serviciilor divine au ca punct de pornire versete din Sfânta Scriptură.

24. Cine este chemat să interpreteze Sfânta Scriptură?

Înțelegerea profundă și corectă a Sfintei Scripturi nu poate fi dobândită decât prin acțiunea Sfântului Duh. Apostolii lui Isus sunt cei care au sarcina de a interpreta Sfânta Scriptură, pentru învățături și experiență în credință.

„Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos, și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu.“ (1 Corinteni 4, 1).

25. Ce se înțelege prin cuvintele „Isus Hristos este centrul Scripturii“?

În centrul Sfintei Scripturi se află Isus Hristos. Lucrul acesta este exprimat prin următoarele cuvinte: „Isus Hristos este centrul Scripturii”. De aceea, chiar și Vechiul Testament trebuie să fie interpretat începându-se de la El. În Vechiul Testament este profețită și pregătită venirea lui Mesia. În Noul Testament ni se relatează despre acțiunea lui Isus în prezent și în viitor.

➤ **Mesia:** vezi întrebarea 112

26. Care este însemnătatea Sfintei Scripturi pentru cei credincioși?

Sfânta Scriptură are o foarte mare însemnătate pentru viață oferind sfaturi celor credincioși: ea are rolul de a consola și de a încuraja, oferă îndrumări, îndemnuri și îndeamnă la cunoaștere și credință.

27. Ce lucru contribuie la întărirea credinței, citind regulat Biblia?

Frica de Dumnezeu și rugăciunile intense, rostite în scopul unei înțelegeri corecte a Sfintei Scripturi, sunt baza pentru dobândirea unei credințe puternice, în urma citirii regulate a Bibliei.

28. Care este baza credinței creștine și ce conține aceasta?

Creștinii cred în unul Dumnezeu – Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Credința în Dumnezeu ca Trinitate le-a fost mijlocită oamenilor de către Isus Hristos.

Isus Hristos, Fiul, a vorbit despre Tatăl Său ceresc, în care trebuiau să creadă oamenii. Dumnezeu Tatăl a mărturisit de mai multe ori faptul că Isus Hristos este Fiul Lui (Luca 3, 22 ; 9, 35).

La sfârșit, Isus Hristos a profețit că va veni Sfântul Duh, Mângâietorul și Cel care ajută.

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.” (Matei 28, 19).

„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” (Ioan 14, 26).

➤ **Principiile credinței creștine:** vezi de asemenea întrebările 34 și 35

Capitolul 2

MĂRTURISIRI DE CREDINȚĂ (CREDINȚA)

2

2 MĂRTURISIRI DE CREDINȚĂ (CREDINȚA)

29. Ce sunt mărturisirile de credință?

Mărturisirile de credință sunt scrieri care cuprind cele mai importante idei ale credinței respective, ale învățaturii. În ea sunt adunate toate lucrurile pe care le mărturisesc membrii unei comunități de credință.

În același timp, comunitățile de credință se deosebesc între ele prin diferitele mărturi de credință pe care le au.

30. Există în Biblie diferite credințe?

Da. În Vechiul Testament au existat texte cu privire la diferitele credințe ale unor comunități. Dintr-o astfel de credință citim: „... Domnul, Dumnezeu nostru, este singurul Domn.” (Deuteronomul 6,4). Această mărturie, denumită „Ascultă, Israel!”, a fost depusă solemn de toți evreii. Prin aceste cuvinte, ei și-au declarat credința într-un singur Dumnezeu, într-o vreme, în care popoarele din jurul lor slăveau o mulțime de dumnezei.

În Noul Testament există texte, în care, prin anumite formulări, se vede felul în care Dumnezeu dăruiește harul, prin Isus Hristos.

Exemple de mărturisiri de credință din Noul Testament:

- „Isus ca Domn” (Romani 10, 9);
- „Maranata” = „Domnul nostru vine!” (1 Corinteni 16, 22)
- „A înviat Domnul cu adevărat” (Luca 24, 34)

„Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.” (Romani 10, 9.10).

31. Cum au luat naștere primele comunități de credință creștine?

Primele comunități de credință creștine sunt denumite „mărturisiri de credință ale bisericii vechi”. Ele au luat naștere între cel de-al II-lea și cel de-al IV-lea secol după Hristos. În această perioadă au fost formulate învățătura despre Dumnezeu ca Trinitate și învățătura despre ființa lui Isus Hristos, deci despre natura Lui.

Acest lucru devenise necesar deoarece se iscaseră certuri cu privire la conținutul credinței. De exemplu, circula ideea că Isus Hristos nu murise de fapt pe cruce și că nu înviase cu adevărat. Mărturisirile de credință i-au ajutat pe credincioși să se ferească de asemenea influențe rele.

32. Ce idei au făcut apoi parte din mărturisirile de credință creștine?

Hotărâtor pentru adoptarea de idei în cadrul mărturisirilor de credință creștine, în ceea ce privește ființa lui Dumnezeu și acțiunile Lui, a fost dacă acestea erau identice cu ideile învățaturii lui Hristos și ale apostolilor, sau nu.

33. Care sunt cele mai importante mărturisiri de credință din cadrul Bisericii vechi?

Cele mai importante mărturisiri de credință din cadrul Bisericii vechi sunt în număr de două, și anume, mărturisirea apostolică (crezul apostolic sau Apostolicum) și mărturisirea de la Niceea-Constantinopol (crezul niceno-constantinopolitan).

Bazele credinței apostolice au fost puse în sec.al II-lea, iar mai târziu, în sec. al IV-lea, i s-au adus câteva completări. Mărturisirea de credință de la Niceea-Constantinopol este rezultatul Conciliilor de la Niceea (din anul 325 d.H.) și de la Constantinopol (din anul 381 d.H.). În această mărturisire (crez) este consemnată mai presus de orice doctrina lui Dumnezeu ca Treime.

Conciliul este o adunare de ierarhi înalți, care se întrunesc în scopul de a se sfătui asupra unor întrebări importante din cadrul credinței.

34. Care este crezul apostolic (Apostolicum)?

„Cred în Dumnezeu, Tatăl, cel Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului, și în Isus Hristos, Fiul Lui născut, Domnul nostru, zămislit prin Sfântul Duh, născut din Fecioara Maria, care a pățimit sub Pilat din Pont, a fost răstignit, a murit și a fost îngropat, a coborât în împărăția morților, a înviat din morți a treia zi, și s-a înălțat la cer; El șade la dreapta lui Dumnezeu, Tatăl cel atotputernic; de unde va reveni, ca să judece pe cei vii și pe cei morți. Cred în Sfântul Duh, în una sfânta sobornicească (catolică) Biserică, în comunitatea sfinților, în iertarea păcatelor, în învierea morților și în viața veșnică. Amin.”

35. Care este crezul de la Niceea-Constantinopol?

”Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, Făcătorul cerului și al pământului, văzutele tuturor și nevăzutele. Și într-Unul Domn Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii: Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut ; Cel de o ființă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut. Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria, și S-a făcut om. Și S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont și a pățimit și S-a îngropat. Și a înviat a treia zi, după Scripturi. Și S-a înălțat la ceruri și șade de-a dreapta Tatălui. Și iarăși va să vină cu slavă, să judece viii și morții, a cărui împărăție nu va avea sfârșit. Și într-unul Sfânt Duh, Domnul de

viață Făcătorul, Care de la Tatăl purcede, Cea ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit, care a grăit prin prooroci. Într-una, sfântă, sobornicească (catolică) și apostolicească Biserică, mărturisesc un Botez, întru iertarea păcatelor. Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie. Amin!”

Termenul „catolică” provine din limba greacă de la cuvântul „katholikós” și înseamnă „universal, atotcuprinzător”, „general”. În ambele crezuri din timpul bisericii vechi, cuvântul „catolică” nu se referă la Biserica Catolică, ca instituție, ci la Biserica lui Hristos în general.

36. Care este poziția Bisericii Nouapostolice față de mărturisirile de credință a Bisericii vechi?

Învățătura Bisericii Nouapostolice se bazează pe Sfânta Scriptură. Mărturisirile de credință ale Bisericii vechi sunt o sinteză a celor mai importante idei mărturisite în Sfânta Scriptură.

Biserica Nouapostolică mărturisește credința exprimată în cele două mărturii ale Bisericii vechi, adică credința în Dumnezeu ca Treime, în Isus Hristos drept Dumnezeu și om adevărat, în nașterea lui Isus din Fecioara Maria, în trimiterea Sfântului Duh, în biserică, în sacramele, în așteptarea revenirii lui Hristos și în învierea morților.

În ciuda deosebirilor dintre ele, cele două mărturisiri conțin un element de legătură comun pentru creștini.

„Mărturisirea” (literal: „mărturisire”) înseamnă „crez, mărturisirea de credință, apartenență la biserică”. De asemenea, cuvântul „credință” mai este folosit și la denumirea diferitelor comunități creștine.

37. Care este crezul nouapostolic ?

Cred în Dumnezeu Tatăl, cel Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului.

Cred în Isus Hristos, singurul Fiul născut din Dumnezeu, Domnul nostru, care a fost conceput de la Sfântul Duh, născut din Fecioara Maria, care a pățimit pe vremea lui Pilat din Pont, crucificat, mort, îngropat, intrat în locuința morților, înviat din morți în a treia zi, înălțat la cer, unde stă la dreapta lui Dumnezeu, Tatăl Atotputernic și de unde va reveni.

Cred în Sfântul Duh, în una sfântă, apostolica și universală Biserică, în comuniunea sfinților, iertarea păcatelor, în învierea morților și în viața veșnică.

Cred că Domnul Isus își conduce biserica, și-a trimis apostolii pentru aceasta și încă îi mai trimite până la revenirea Lui, cu sarcina de a-i învăța, de a ierta păcatele în numele Lui și de a boteza cu apă și cu Sfântul Duh.

Cred că cei aleși de Dumnezeu pentru o însărcinare, pot fi numiți numai de apostoli. Din însărcinarea de apostol izvoarește puterea deplină, binecuvântarea și sfințenie pentru sarcina acestora.

Cred că Sfântul botez cu apă este primul pas spre înnoirea omului în Sfântul Duh și că prin aceasta, cel botezat va fi primit în comuniunea celor care cred în Isus Hristos și îl mărturisesc ca Domn al lor.

Cred că Sfânta Cină a fost instituită de însuși Isus Domnul, în amintirea jertfei aduse o dată și veșnic valabile, precum și a suferințelor amare și a morții Lui. Luarea cu demnitate a Sfintei Cine ne garantează comuniunea de viață cu Isus Hristos, Domnul nostru. Aceasta se sărbătorește cu pâine nedospită și cu vin; ambele trebuie sfințite și oferite de către un slujitor însărcinat de apostol.

Cred că cei botezați cu apă trebuie să primească darul Sfântului Duh de la un apostol, pentru a obține apartenența la comunitatea copiilor lui Dumnezeu și condițiile de întâi născut.

Cred că Domnul Isus va veni cu siguranță așa cum s-a înălțat la cer, și îi va lua la El pe cei întâi născuți, dintre cei morți și cei vii, care au sperat și s-au pregătit pentru revenirea Lui; după nunta din cer Isus se va întoarce cu aceștia pe pământ, unde își va clădi împărăția păcii, iar împreună cu El, o vor conduce ca preoțime împărătească. După încheierea împărăției păcii, va avea loc Judecata de apoi. Atunci va crea Dumnezeu un cer nou și un pământ nou și va locui alături de poporul Său.

Cred că sunt obligat să mă supun stăpânirilor lumești, atâta timp cât acestea nu se împotrivesc legilor divine.

38. Cum s-a născut credința nouapostolică?

Credința nouapostolică este rezultatul înțelegerii de către apostoli a Sfintei Scripturi și a mărturisirilor vechi Biserici.

În ceea ce privește conținutul precum și limbajul întrebuițat, ea datorează forma de astăzi, dezvoltării învățaturii credinței și aprofundării cunoașterii.

La redactarea ei, s-a știut că dragostea lui Dumnezeu, harul și puterea nelimitată nu pot fi descrise în cuvinte, acestea fiind întotdeauna mai mari decât cred oamenii. Astfel, credința nu are limite, iar harul poate ajunge la toți creștinii.

➤ **Mântuirea:** vezi întrebările 243 ...

39. Care este însemnătatea credinței nouapostolice?

Credința nouapostolică cuprinde zece articole cu învățaturii de credință. Ele mai au și sarcina de a influența atitudinea în credință a creștinilor nouapostolici.

Pe lângă aceasta, credința le înlesnește altor oameni cunoașterea ideilor importante din cadrul Bisericii nouapostolice.

40. Cum sunt împărțite articolele din crezul nouapostolic?

Primele trei articole de credință corespund în mare măsură crezului apostolicesc (Apostolikum); în ele este vorba despre Dumnezeu ca Trinitate. În articolele 4 și 5 sunt descrise activitățile apostolilor, în articolul 5 se explică activitățile celorlalți slujitori. În articolele 6, 7 și 8 sunt explicate cele trei sacramente. În articolul 9 se vorbește despre speranța noastră în viitor. (escatologie). Articolul 10 face referiri de relația noastră cu autoritățile statului.

Noțiunea de „escatologie“ înseamnă „învățătura despre cele din urmă lucruri“. Aceasta se poate referi atât la viitorul fiecărui individ în parte („escatologia individuală“), cât și la împlinirea și desăvârșirea istoriei mântuirii („escatologia universală“).

41. Despre ce este vorba în cel dintâi articol de credință?

În cel dintâi articol de credință este vorba despre calitatea de Creator a lui Dumnezeu, Tatăl.

➤ **Dumnezeu, Tatăl:** vezi întrebările 37 și 67 ...

42. Despre ce este vorba în cel de-al doilea articol de credință?

În cel de-al doilea articol de credință este vorba despre Isus Hristos, care este baza și esența credinței creștine.

➤ **Isus Hristos:** vezi întrebările 37 și 93 ...

43. Despre ce este vorba în cel de-al treilea articol de credință?

În cel de-al treilea articol de credință se mărturisește credința în Sfântul Duh, cea de-a treia persoană din cadrul Trinității divine, precum și credința în biserică și în mântuirea viitoare.

➤ **Sfântul Duh:** vezi întrebările 37 și 197 ...

44. Despre ce este vorba în cel de-al patrulea articol de credință?

În cel de-al patrulea articol de credință ni se spune că Isus Hristos își conduce biserica și că expresia acestei conduceri sunt apostolii trimiși de El.

➤ **Apostoli:** vezi întrebările 37 și 421, 453 ...

45. Despre ce este vorba în cel de-al cincilea articol de credință?

În cel de-al cincilea articol de credință este vorba despre însărcinarea spirituală.

➤ **Însărcinarea:** vezi întrebările 37 și 411 ...

46. Despre ce este vorba în cel de-al șaselea articol de credință?

În cel de-al șaselea articol de credință se vorbește despre Sfântul botez cu apă.

➤ **Sfântul botez cu apă:** întrebările 37 și 481 ...

47. Despre ce este vorba în cel de-al șaptelea articol de credință?

În cel de-al șaptelea articol de credință se vorbește despre Sfânta Cină.

➤ **Sfânta Cină:** vezi întrebările 37 și 494 ...

48. Despre ce este vorba în cel de-al optulea articol de credință?

În cel de-al optulea articol de credință este tratată Sfânta Pecetluire.

➤ **Sfânta Pecetluire:** vezi întrebările 37 și 515 ...

49. Despre ce este vorba în cel de-al nouălea articol de credință?

În cel de-al nouălea articol de credință se vorbește despre revenirea lui Hristos și despre evenimentele care au loc după aceea.

➤ **Învățătura despre lucrurile viitoare, revenirea lui Hristos:** vezi întrebările 37 și 549 ...

50. Despre ce este vorba în cel de-al zecelea articol de credință?

În cel de-al zecelea articol de credință se vorbește despre relația dintre credincos și stat.

➤ **Biserica Nouapostolică ca parte a societății:** vezi întrebările 37 și 745 ...

Capitolul 3

DUMNEZEU CA TRINITATE

3

3 DUMNEZEU CA TRINITATE

51. Cine este Dumnezeu ca Trinitate?

Dumnezeu este o ființă spirituală desăvârșită și absolut independentă. El este veșnic, nu are nici început și nici sfârșit. Dumnezeu este unul Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Atunci când se vorbește despre „Tatăl, Fiul și Sfântul Duh” nu este vorba despre trei dumnezei, ci despre trei persoane care sunt un singur Dumnezeu.

↗ *Dumnezeu ca Trinitate: vezi întrebările 61 ..., 198*

52. Care sunt caracteristicile lui Dumnezeu pe care le cunoaștem?

Oamenii nu-L pot descrie în întregime pe Dumnezeu. Se cunosc însă câteva caracteristici ale Lui: El este unic, sfânt, atotputernic, veșnic, iubitor, îndurător, drept, desăvârșit.

53. Ce înseamnă „Dumnezeu este unic“?

Nu există decât un singur Dumnezeu. Credița în singurul Dumnezeu este mărturisirea de bază din Vechiul și Noul Testament, fiind totodată principiul de bază al credinței creștine.

Învățătura conform căreia nu există decât un singur Dumnezeu se numește „monoteism”. Religii monoteiste sunt de exemplu creștinismul, iudaismul și islamismul.

„Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, și afară de Mine, nu este alt Dumnezeu.” (Isaia 44, 6).

„Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn...” (Marcu 12, 29).

54. Ce înseamnă „Dumnezeu este sfânt“?

Caracteristica de a fi sfânt face parte din ființa lui Dumnezeu, din felul Lui de a fi și de a acționa. Caracterul sfânt înseamnă un caracter maiestuos, de neatins, rupt complet de sfera cotidianului. Cuvântul și voința lui Dumnezeu sunt și ele sfinte.

Sfințenia lui Dumnezeu sfințește locul în care se dezvăluie.

„Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!” (Isaia 6, 3).

55. Ce înseamnă „Dumnezeu este Atotputernic“?

Dumnezeu poate să facă totul și orice, nimic nu este imposibil pentru El. Nimeni nu poate zădărnici sau limita voința și acțiunea lui Dumnezeu.

În facerea lumii se vede foarte clar ce înseamnă că Dumnezeu este atotputernic. Totul a fost creat numai prin cuvântul Lui. Din nimic, El a creat totul, lucrurile pe care noi, oamenii, le vedem și cele pe care nu le vedem. Fiindcă este atotputernic, El va crea și lumea cea nouă.

Dumnezeu este atotputernic și prin urmare, știe totul și este omniprezent.

➤ **Crearea lumii noi:** vezi întrebarea 58!

„Isus a răspuns: Ce este cu neputință la oameni, este cu putință la Dumnezeu" (Luca 18, 27).

„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri cari se văd." (Evrei 11, 3).

56. Ce înseamnă „Dumnezeu este veșnic“?

Dumnezeu nu are început și nici sfârșit. Pentru El, timpul nu are limite, ci este nesfârșit. Dumnezeu este Creatorul timpului și este stăpân peste el.

„Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din vecinicie în vecinicie, Tu ești Dumnezeu!" (Psalmii 90, 2).

57. Ce înseamnă „Dumnezeu este dragoste“?

Dumnezeu s-a arătat a fi dragoste încă din Vechiul Testament, atunci când a ales poporul lui Israel și când l-a eliberat din robia egipteană. El s-a revelat întregii omeniri ca fiind dragoste atunci când L-a trimis pe Fiul Său pentru mântuirea tuturor oamenilor.

Apostolul Ioan a scris: „Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el." (1 Ioan 4, 16).

„Te iubesc cu o iubire vecinică; deaceia îți păstrez bunătatea Mea!" (Ieremia 31, 3).

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentruca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața vecinică." (Ioan 3, 16).

58. Ce înseamnă „Dumnezeu este milostiv“?

Dumnezeu este față de oameni îndurător și milostiv, îndelung răbdător și plin de bunătate (Psalmii 103,8). Faptul că Dumnezeu ne dă harul Lui și este cu noi milostiv se observă, mai presus de toate, în grija pe care o are față de oameni, iertându-i de păcatele în care sunt captivi. Dumnezeu mai este totodată milostiv față de oameni și prin faptul că a venit pe pământ ca om, întrupat în Isus Hristos.

Niciun un om nu merită să primească de la Dumnezeu, prin propriile calități, harul și milostenia Lui. Iată de ce, harul este un dar de la Dumnezeu.

59. Ce înseamnă „Dumnezeu este drept“?

Tot ce face Dumnezeu este drept; El nu face greșeli. „El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat.“ (Deuteronomul 32, 4). Oamenii pot avea încredere deplină în El și în dreptatea Lui: „Celce v-a chemat este credincios, și va face lucrul acesta“ (1 Tesaloniceni 5, 24).

Expresia dreptății lui Dumnezeu sunt legile pe care le-a dat, cum ar fi de exemplu, „ce samănă omul, aceea va și secera“ (Galateni 6, 7), sau aceea că „plata păcatului este moartea“ (Romani 6, 23).

Dar, mai presus de toate, se află harul lui Dumnezeu. El face, de asemenea, parte din dreptatea lui Dumnezeu. Omul păcătos, care merită să fie pedepsit, poate să primească harul prin intermediul lui Isus Hristos: în felul acesta, omul nu mai are păcate și vină înaintea lui Dumnezeu.

„Temelia Cuvântului Tău este adevărul, și toate legile Tale cele drepte sunt vecinice“ (Psalmii 119, 160).

„Da, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, adevărate și drepte sunt judecățile Tale.“ (Apocalipsa 16, 7).

„Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus.“ (Romani 3, 24).

60. Ce înseamnă „Dumnezeu este desăvârșit“?

Faptele lui Dumnezeu sunt bune, căile Sale sunt corecte. El nu acționează dintr-o necesitate sau obligativitate, ci numai pentru că vrea să-și împlinească voința, care este desăvârșită. Dumnezeu ia absolut liber deciziile Sale.

Caracterul desăvârșit al lui Dumnezeu se sprijină pe adevăr. Dumnezeu nu știe ce este minciuna, nici prefăcătoria, nici nesiguranța și pentru El nu există deosebire între „a vrea” și „a face”.

Omul poate observa caracterul desăvârșit al lui Dumnezeu în persoana lui Isus Hristos, deoarece Isus Hristos a fost singura ființă desăvârșită de pe pământ, adică nu a păcătuit niciodată prin vorbe și faptele Lui.

„Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite, Cuvântul Domnului este încercat: El este un scut pentru toți cei ce aleargă la El.“ (Psalmii 18, 30).

61. Ce înseamnă „Dumnezeu este Trinitate“?

„Dumnezeu - Trinitatea“ înseamnă că Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt toți împreună un singur Dumnezeu. Deci, nu este vorba despre trei dumnezei, ci despre un singur Dumnezeu care ni se dezvăluie prin cele trei forme.

62. De ce cred creștinii că Dumnezeu este Treime?

Există indicii cu privire la caracterul de Treime (Trinitatea) a lui Dumnezeu atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Datorită acestor mărturii biblice, creștinii cred în Dumnezeu ca Treime.

63. Ce indicii cu privire la Dumnezeu ca Treime există în Vechiul Testament?

Primul indiciu cu privire la Dumnezeu ca Treime există în Genesa 1, 26 : „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră.” Verbul la plural „să facem” ne indică faptul că Dumnezeu a acționat ca fiind format din trei persoane.

Dumnezeu i s-a arătat lui Avraam la stejarii lui Mamre, prin intermediul a trei bărbați.(Geneză 18). Lucrul acesta este un indiciu pentru Dumnezeu ca Treime.

La fel este și în cazul celor trei binecuvântări date de Aaron poporului evreu (Binecuvântarea lui Aaron – Numeri 6, 24-26).

„Domnul să te binecuvânteze, și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine, și să se îndure de tine! Domnul să-și înalțe Fața peste tine, și să-ți dea pacea!” (Numeri 6, 24-26).

64. Ce indicii cu privire la Dumnezeu ca Treime există în Noul Testament?

Atunci când a fost botezat în Iordan, s-a deschis cerul deasupra lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, și a coborât Sfântul Duh printr-un porumbel. Tatăl a mărturisit din cer următoarele: „Tu ești Fiul Meu prea iubit, în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea.” (Marcu 1, 11). Prin urmare, toți trei au fost prezenți: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Cele trei persoane divine mai apar, de asemenea, în porunca pe care le-a dat-o Isus apostolilor de a-i boteza pe oameni: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.” (Matei 28, 18.19).

La fel și formula de binecuvântare din 2 Corinteni 13, 14 indică caracterul de trinitate al lui Dumnezeu: „Harul Domnului Isus Hristos, și dragostea lui Dumnezeu, și împărțirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți!”

65. Când a fost formulată învățătura despre Dumnezeu ca Trinitate?

Caracterul Trinitar al lui Dumnezeu există dintotdeauna, din veșnicie. Învățătura cu privire la existența lui Dumnezeu ca Treime a fost formulată cu prilejul Conciliului de la Niceea (325 d.H.) și a celui de la Constantinopol (381 d.H.).

Învățătura cu privire la existența lui Dumnezeu ca Treime face parte din principiile de bază ale credinței creștine.

➤ **Conciliu:** vezi explicațiile de la întrebarea 33

66. Ce relație există între Tatăl, Fiul și Sfântul Duh?

Numele de Tată, Fiu și Sfântul Duh sunt numele date celor trei persoane divine. Cu toate că se deosebesc între ele, ele constituie totuși la un loc un Dumnezeu.

În tradiția creștină, cele trei personalități creștine au fiecare o sarcină aparte: Dumnezeu-Tatăl, este Creatorul cerului și al pământului.

Dumnezeu-Fiul, este Mântuitorul care a venit ca om pe pământ și și-a jertfit viața pentru mântuirea oamenilor.

Dumnezeu-Sfântul Duh, este noul Creator: el are grijă ca oamenii să primească mântuirea de la Dumnezeu și ca noua creatură să ajungă la desăvârșire.

➤ **Noua creatură:** vezi întrebările 528 ...

67. Ce înseamnă noțiunea de „Tată” în asociere cu numele lui Dumnezeu?

Atunci când se întrebuițează noțiunea de „Tată” în asociere cu numele lui Dumnezeu, ne gândim întotdeauna la următoarele Lui trăsături: El este Cel care a creat, Cel care are autoritate și Cel care are grijă de noi. Dumnezeu este Creatorul, Cel care își îngrijește și ocrotește creația. Prin urmare, orice om i se poate adresa lui Dumnezeu, Creatorului său, prin cuvântul „Tată”.

➤ *Vezi de asemenea Copil al lui Dumnezeu: explicațiile la întrebarea 530*

68. Ce știm despre Dumnezeu-Creatorul?

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Geneză 1, 1), cele văzute – deci crearea lucrurilor materiale – și cele nevăzute. În urma facerii de către Dumnezeu, a luat naștere absolut totul.

Dumnezeu a creat totul din nimic și fără a avea vreun model: „Dumnezeu ... care cheamă lucrurile cari nu sunt, ca și cum ar fi” (Romani 4, 17). De asemenea, El a creat lucruri și făpturi din materia făcută de El (vezi Geneză 2, 7.8.19), în care a pus legile Sale. Și tot ce a făcut, îi este supus Lui.

„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu. Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise. Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele.” (Geneză 2, 7.8.19).

69. Ce ne dezvăluie facerea lumii despre Dumnezeu?

Facerea lumii și legile după care funcționează aceasta stau mărturie pentru înțelepciunea infinită și nelimitată a lui Dumnezeu, a cărei măreție noi, oamenii, nici nu ne-o putem imagina. Autorul Psalmului scrie cu mare admirație: „Cerurile

spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui.“ (Psal-mii 19, 1).

70. În cât timp a creat Dumnezeu lumea?

Dumnezeu a creat lumea în șase zile. Cele șase zile ale făcerii lumii constituie o durată de timp nedeterminată. O „zi” din facerea lumii de către Dumnezeu nu corespunde cu o zi din vremurile noastre.

În Geneză 2, 2 scrie: „În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse.”

„... că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi.” (2. Petru 3, din 8).
„Căci înaintea Ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri, care a trecut.” (Psal-mii 90, 4).

71. Ce ni se relatează în Biblie despre facerea lumii de către Dumnezeu?

În Biblie ni se relatează că Dumnezeu a făcut prin cuvântul Său cerul și pământul, lumina, uscatul și mările, soarele, luna și stelele, plantele și animalele, precum și omul. Iar toate au fost foarte bune (vezi Geneză 1, 31).

72. Constă creația lui Dumnezeu numai în lumea lucrurilor pe care oamenii le pot percepe cu simțurile lor, sau nu?

Nu. Dumnezeu a creat, de asemenea, o lume a lucrurilor care nu se văd. La fel cum oamenii nu-L pot cerceta pe Dumnezeu, tot astfel ei nu pot cerceta nici aceste taine ale lucrurilor care nu se văd. În Sfânta Scriptură există însă indicii la adresa anumitor tărâmurii, acțiuni, situații și ființe aflate în afara lumii lucrurilor materiale.

73. Ce lucruri fac parte din lumea lucrurilor care nu se văd?

Din lumea lucrurilor care nu se văd fac parte împărăția în care domnește Dumnezeu, îngerii, sufletul nemuritor al omului, precum și împărăția celor morți.

➤ **Împărăția celor morți:** vezi întrebarea 537 ...

74. Face și diavolul parte din lumea lucrurilor care nu se văd?

Diavolul sau satana a fost inițial unul dintre îngeri, făcând astfel parte din lumea lucrurilor care nu se văd. Acest înger s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu și a fost îndepărtat din cer și din comuniunea lui Dumnezeu împreună cu adepții lui, datorită nesupunerii, a invidiei și a minciunilor.

➤ **Răul:** vezi întrebarea 217 ...

„Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii cari au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc.” (2 Petru 2, 4).

„El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri vecinice, în întunec, pe îngerii cari nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința.” (Iuda 6).

75. Ce sunt îngerii?

Îngerii sunt ființe spirituale, create de Dumnezeu. Ele fac parte din lumea lucrurilor care nu se văd. În cazuri unice, ei pot fi văzuți de oameni, dacă Dumnezeu îngăduie acest lucru.

76. Care este sarcina îngerilor?

Sarcina îngerilor este aceea de a-L slăvi pe Dumnezeu, de a împlini sarcinile primite de la El și, în felul acesta, de a-i sluji.

Dragostea lui Dumnezeu față de oameni se vede, printre altele, prin faptul că îi lasă pe îngeri să-i slujească nu numai Lui însuși, ci și oamenilor. Îngeri păzitori au în special copiii, ceea ce reiese din Matei 18, 10.

„Eu sunt Rafael, unul din cei șapte sfinți îngeri, care ridică rugăciunile sfinților și le înalță înaintea slavei Celui Sfânt... Căci eu n-am venit de voia mea, ci după voia Dumnezeului nostru, de aceea să-L și binecuvântați în veac!” (Tobit 12, 15.18).

„Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui care este în ceruri.” (Matei 18, 10).

77. Trebuie să ne închinăm îngerilor?

Nu, pentru că îngerii acționează numai în funcție de voia lui Dumnezeu: de aceea, nu lor trebuie să le mulțumim sau să ne închinăm, ci numai lui Dumnezeu.

Îngerii sunt „toți duhuri slujitoare trimese să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea.” (Evrei 1, 14).

78. De ce trebuie să ne preocupăm de lucrurile care nu se văd?

Omul este unitatea dintre duh, suflet și trup (1 Tesaloniceni 5, 23). Trupul este muritor și prin urmare face parte din lumea lucrurilor care se văd, făcută de Dumnezeu. Sufletul și duhul (spiritul) sunt nemuritoare, și deci fac parte din lumea lucrurilor care nu se văd. Datorită faptului că sufletul și duhul continuă să existe și după moarte, este important să ne preocupăm de lumea lucrurilor care nu se văd.

Atitudinea pe care o adoptă omul în timpul vieții sale pe pământ față de Dumnezeu are repercursiuni asupra existenței lui pe lumea cealaltă. Cunoscând acest lucru, omul poate încerca să reziste ispitelor satanei și să ducă o viață pe placul lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel subliniază însemnătatea lumii lucrurilor care nu se văd în viața noastră: „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate vecinică de slavă. Pentrucă noi nu ne uităm la lucrurile cari se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile cari se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt vecinice.” (2 Corinteni 4, 17.18). Astfel, dacă ne vom preocupa de lucrurile care nu se văd, vom putea înțelege mult mai bine ceea ce ni se întâmplă în viață.

79. Cum să ne ocupăm de lucrurile care nu se văd?

Dacă vrem să ne ocupăm de lucrurile care nu se văd, trebuie să ne întoarcem către Dumnezeu și să-L slăvim.

Totuși, preocuparea cu lucrurile nevăzute prin intermediul invocării duhurilor sau al întrebării morților (spiritism) este împotriva voinței lui Dumnezeu (vezi Deuteronomul 18, 10.1; 1 Samuel 28).

Cuvântul „spiritism” (de la termenul latin „spiritus” = „duh”) se referă la diferitele metode de invocare a duhurilor sau spiritelor, în special a spiritelor celor morți.

„... să nu fie la tine nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului.” (Deuteronomul 18, 10-12).

80. Care este poziția pe care o ocupă omul în cadrul facerii lumii?

Omul face parte atât din lumea lucrurilor care se văd, cât și din cea a lucrurilor care nu se văd, pentru că posedă o ființă materială (trupul) și în același timp, o ființă imaterială (spiritul sau duhul).

Prin aceasta, Dumnezeu i-a acordat omului o poziție deosebită printre celelalte ființe create de El, făcându-l să aibă o relație strânsă cu El însuși: „Apoi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele cari se mișcă pe pământ.” (Geneză 1, 26.27).

Noțiunea de „material” (adj.) provine de la cuvântul latin „materie”, care înseamnă „material, substanță”. Tot ce este vizibil, are o substanță și poate fi pipăit este denumit un lucru „material”. Spre deosebire de acestea, tot ce este invizibil pentru om și nu poate fi pipăit, se numește „imaterial” sau spiritual.

81. Ce înseamnă a fi după chipul și asemănarea lui Dumnezeu?

Dumnezeu a făcut totul prin cuvântul Său și l-a chemat pe om pe nume. Deci Dumnezeu îi vorbește direct omului („poți să mănânci...”) și îl iubește. El îl poate auzi pe Dumnezeu și îl poate iubi și el la rândul său.

Deoarece Dumnezeu vorbește cu omul, are grijă de el și îl face părtaș la trăsăturile divine, cum sunt dragostea, judecata și nemurirea, se poate spune că omul este făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu este independent, deci pe deplin liber. El i-a dat, de asemenea, și omului făcut după chipul Său, posibilitatea de a hotărî singur. Prin această libertate de acțiune, omul a primit în același timp răspunderea pentru faptele sale (Geneză 2, 16.17)

„Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Geneză 2, 16.17).

82. Sunt femeia și bărbatul amândoi făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu?

Da. Atât femeia, cât și bărbatul, sunt făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Astfel, ei au aceeași ființă, aceeași natură.

83. Dacă omul este făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, înseamnă că el are aceeași ființă ca Dumnezeu și același trup?

Nu. Faptul că omul este făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu nu înseamnă că Dumnezeu are aceeași ființă și același trup ca omul.

84. Care este legătura dintre om și Creatorul său?

Omul depinde de Dumnezeu în existența sa.

Omului îi este dat să-L cunoască pe Dumnezeu, Creatorul său, să-L iubească și să-L slăvească. În felul acesta, omul are viața orientată în funcție de Dumnezeu, indiferent dacă crede în El, sau nu.

85. Care este sarcina omului în cadrul lumii lucrurilor care se văd?

Dumnezeu i-a dat omului un loc unde să poată trăi și l-a însărcinat să „stăpânească” pământul, și anume să-l lucreze și să-l protejeze (vezi Geneză 1, 26.28; Psalmii 8, 7).

„Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” (Geneză 1, 28).

86. Cum trebuie să se poarte omul cu lumea făcută de Dumnezeu, din moment ce a fost făcut după chipul și asemănarea Acestuia?

Omul trebuie să dovedească mult spirit de responsabilitate față de lumea făcută de Dumnezeu și față de Creator. El este liber să decidă, dar nu are voie să fie despot față de creație. Având același chip cu cel al lui Dumnezeu, el trebuie să se poarte cu toate viețuitoarele și cu spațiul de existență așa cum se poartă o ființă divină: cu înțelepciune, cu bunătate și cu iubire.

87. Au avut voie primii oameni să facă absolut tot ce au vrut?

Nu. Dumnezeu-Creatorul, Stăpânul care a dat poruncile, le-a poruncit lui Adam și Evei să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului, aflat în grădina Eden. Prin aceasta, El a vrut să-i verifice pe oameni cum procedează atunci când au libertatea de a decide, fiind făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. În același timp, El i-a avertizat ce urmări poate avea încălcarea poruncii.

➤ *Facut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu: vezi întrebarea 81*

88. Cum s-a ajuns la căderea în păcat?

Primii oameni au căzut în ispită prin influența răului, care li s-a arătat prin șarpe. Ei au încălcat porunca pe care le-o dăduse Dumnezeu. Prin aceasta, omul a devenit păcătos.

89. Care sunt urmările căderii în păcat?

Căderea în păcat a însemnat separarea de Dumnezeu, moartea spirituală. Omul trebuia acum să ducă o existență plină de griji pe pământ, care se sfârșea prin moartea trupească (vezi Geneză 3, 16-19).

De la căderea în păcat, omul a devenit un păcătos, ceea ce înseamnă că el este mereu încurcat în păcate și este, prin urmare, incapabil să trăiască fără să păcătuiască.

➤ *Moartea spirituală: vezi întrebarea 532*

„Blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale... căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce.” (Geneză 3, 17.19).

90. Este omul obligat să rămână veșnic mort pe plan spiritual?

Omul nu poate schimba singur starea de separare de Dumnezeu. Dar chiar și ca păcătos, omul beneficiază totuși de mângâierea și ajutorul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu-l lasă veșnic în moartea spirituală: prin Isus Hristos, adică prin Dumnezeu care s-a făcut om, și prin jertfa și învierea Lui, Dumnezeu le-a creat tuturor oamenilor posibilitatea de a fi salvați de la moartea spirituală.

Omul a primit un prim indiciu despre jertfa lui Hristos atunci când Dumnezeu i-a spus șarpelui : „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneză 3, 15)

91. Ce înseamnă faptul că Dumnezeu l-a creat pe om ca o unitate între duh, suflet și trup?

Duhul, sufletul și trupul depind unul de celălalt, se întrepătrund și se influențează.

Trupul ia naștere prin procreare, preluând caracteristici din ființa și forma părinților. Sufletul este creat de Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu acționează și în prezent, fiind Creatorul fiecărui om în parte.

Prin intermediul sufletului și al duhului, care nu sunt în Biblie diferiți foarte clar unul de celălalt, omul poate face parte din lumea spirituală, îl poate cunoaște pe Dumnezeu și poate avea legătură cu El.

„Suflet“ și „duh“: sufletul nemuritor nu trebuie confundat cu psihicul omului, care de multe ori este denumit „suflet“. De asemenea, trebuie să se facă deosebire între „duh“ și intelect.

92. Ce se întâmplă după moartea trupească a omului?

Trupul omului este muritor, dar sufletul și duhul sunt nemuritoare. După moartea trupească, omul trăiește mai departe ca unitate dintre suflet și duh. Prin moarte nu dispare de fapt ceea ce constituie persoana lui, adică personalitatea, deoarece sufletul și duhul nu mor.

În ziua învierii morților, sufletul și duhul se vor uni cu un trup al învierii.

➤ *Viața în continuare, după moartea trupească: vezi întrebarea 531 ...*

93. Cine este Dumnezeu - Fiul?

Dumnezeu – Fiul este cea de-a doua persoană din Dumnezeu ca Trinitate. Între Dumnezeu – Tatăl și Dumnezeu – Fiul nu există o ierarhie, chiar dacă noțiunile de „Tată” și „Fiu” ne dau să înțelegem acest lucru.

94. Cine este Isus Hristos?

Isus Hristos este Dumnezeu, Fiul, care a devenit om și a rămas în același timp Dumnezeu. El s-a născut în Betleem din Fecioara Maria.

➤ *Isus Hristos, Dumnezeu și om: vezi întrebarea 103 ...*

„În vremea aceea a ieșit o poruncă de la Cezar August să se înscrie toată lumea. Înscrierea aceasta s-a făcut întâia dată pe când era dregător în Siria Quirinius. Toți se duceau să se înscrie, fiecare în cetatea lui. Iosif s-a suit, și el din Galilea, din cetatea Nazaret, ca să se ducă în Iudea, în cetatea lui David, numită Betleem, pentru că era din casa și din seminția lui David, să

se înscrie împreună cu Maria, logodnica lui, care era însărcinată. Pe când erau ei acolo, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria. Și a născut pe fiul ei cel întâi născut, L-a înfășat în scutece, și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei. În ținutul acela erau niște păstori, cari stăteau afară în câmp, și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul, după care îl veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.” Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu, și zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.” (Luca 2, 1-14).

95. Ce indicii există în Vechiul Testament cu privire la nașterea lui Isus?

În Vechiul Testament întâlnim, printre altele, profeția proorocului Isaia: „Iată, fecioara va rămânea însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel.” (Isaia 7, 14).

Proorocul Mica a profețit dinainte locul de naștere al lui Isus: „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele vecinicii.” (Mica 5, 2).

Isaia l-a descris pe Isus, subliniind numele Sale unice: „Căci un Copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veciniciilor, Domn al păcii.” (Isaia 9, 6).

➤ **Emanuel („Dumnezeu e cu noi“):** vezi întrebarea 115

„...Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut supt Lege.” (Galateni 4, 4);
vezi de asemenea întrebarea 4

96. Cine a fost pregătitorul de drumuri al lui Isus?

Cel care a pregătit drumul lui Isus a fost Ioan Botezătorul. Acest predecesor, profețit de Dumnezeu (vezi Maleahi 3, 1), le-a propovăduit oamenilor că trebuie să se pocăiască și a anunțat venirea lui Isus Hristos, Mântuitorul: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Celce vine după mine, este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțămintele. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.” (Matei 3, 11).

Ioan Botezătorul a fost primul despre care ni se relatează în Biblie că l-a numit pe Isus foarte clar Fiu al lui Dumnezeu și a mărturisit și propovăduit poporului despre aceasta.

„A venit un om trimes de Dumnezeu: numele lui era Ioan. El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentru ca toți să creadă prin el. Nu era el Lumina, ci el a venit ca să mărturisească despre Lumină.” (Ioan 1, 6-8).

„Și eu am văzut lucrul acesta, și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu.” (Ioan 1, 34).

97. Cum l-a denumit Ioan Botezătorul pe Isus?

Ioan l-a văzut pe Isus venind la el și a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!“ A doua zi, Ioan stătea din nou cu doi din ucenicii lui și, văzându-l pe Isus trecând pe acolo, a spus din nou: „Iată Mielul lui Dumnezeu!“ Cei doi ucenici L-au urmat după aceea pe Isus, devenind ucenicii Lui. (vezi Ioan 1, 29.36.37).

98. Ce înseamnă aici „Mielul lui Dumnezeu“?

Denumirea de „Miel” era menită să-L prezinte pe Isus Hristos drept Mântuitor și ne trimite la Isaia 53, 7: „Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie“. În Vechiul Testament, mieii erau considerați din cele mai vechi timpuri, animalele preferate pentru jertfe. Imaginea „Mielului lui Dumnezeu” sacrificat este un indiciu cu privire la jertfa lui Isus Hristos pe cruce.

99. Ce însemnătate are pentru noi jertfa lui Isus?

Prin jertfa Sa, Fiul lui Dumnezeu a creat calea prin care oamenii să poată fi salvați de la moartea spirituală și să poată dobândi viața veșnică: „Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.“ (1 Ioan 4, 9.10).

➤ **Moartea spirituală:** vezi întrebările 89 și 532

100. Ce înseamnă Isus Hristos este „Fiul născut al lui Dumnezeu“?

Fiul născut al lui Dumnezeu înseamnă că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, unic și veșnic.

Fiul lui Dumnezeu nu este o ființă ca omul; El nu poate fi asemănat nici cu un înger, care are un început. El nu are nici început și nici sfârșit, El este Dumnezeu și are aceeași ființă ca Tatăl și ca Sfântul Duh. În felul acesta, El a fost dintotdeauna - deci înainte de facerea lumii - împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh (pre-existență).

Noțiunea de „pre-existență” provine de la cele două cuvinte de origine latină „prae” și „existentia”, care înseamnă în traducere „pre” și „existență”. Referitor la Isus Hristos, pre-existența înseamnă că Fiul lui Dumnezeu există dintotdeauna, din veșnicie, deci dinainte de facerea lumii și de nașterea Lui ca om pe pământ.

101. De ce este denumit Fiul lui Dumnezeu „Cuvânt” („logos”)?

Dumnezeu a creat totul prin cuvânt („Dumnezeu a zis“, vezi Geneză 1, 3) și le-a ordonat cu un anumit sens. Astfel, cuvântul este originea de la care au pornit toate lucrurile.

Noțiunea de „cuvânt“ (în lb.greacă „logos“) este folosit în capitolul 1 din Evanghelia după Matei și pentru Fiul lui Dumnezeu. Prin aceasta ni se indică faptul că Dumnezeu-Fiul este în egală măsură Creatorul, la fel ca Dumnezeu-Tatăl și ca Dumnezeu-Sfântul Duh.

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.“ (Ioan 1, 1-3.14).

102. Ce înseamnă „Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi...“?

În Ioan 1, 14 ni se spune că Fiul lui Dumnezeu („Cuvântul“) s-a făcut „trup“, adică un om adevărat. El s-a născut în Betleem, a crescut apoi în Nazaret și a învățat acolo meseria de tâmplar. A murit la Ierusalim. A fost răstignit pe Golgota.

103. A fost Isus Hristos (ca om) la fel ca toți ceilalți oameni?

Da, în ceea ce privește natura Lui omenească, Isus Hristos a fost la fel ca ceilalți oameni. El a avut un trup omenesc și necesitățile umane corespunzătoare. I-a fost foame atunci când a fost în deșert, i-a fost sete când s-a dus la fântâna lui Iacov, s-a bucurat când a fost la nunta din Caana, a suferit împreună cu cei triști și a plâns atunci când a murit prietenul Lui Lazăr. La fel a plâns și atunci când s-a aflat în Ierusalim și oamenii nu L-au recunoscut că era Fiul lui Dumnezeu. El a simțit dureri mari când a fost bătut de ostași.

Dar s-a deosebit de oameni prin aceea că a venit fără păcate în lume și nu a păcătuit niciodată. El a ascultat de Dumnezeu, Tatăl Lui, și i s-a supus până în ultima clipă a morții pe cruce.

104. Când a trăit pe pământ, Isus a fost numai om?

Nu. Pe pământ, Isus a fost deopotrivă om și Fiul lui Dumnezeu, deci Dumnezeu adevărat.

Isus Hristos este om adevărat și Dumnezeu adevărat. El are două naturi: una omenească și una divină.

105. Ce fragmente din Sfânta Scriptură mărturisesc faptul că Isus Hristos este întotdeauna și Dumnezeu adevărat?

Numai pentru că este Dumnezeu adevărat a putut Isus Hristos să spună: „Eu și Tatăl una suntem.” (Ioan 10, 30), exprimând astfel egalitatea ființei Lui cu cea a Tatălui.

La botezul lui Isus în Iordan s-a auzit o voce din cer care a spus: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3, 17). La fel s-a întâmplat și cu prilejul schimbării la față a lui Isus. Dumnezeu a spus din nou că Isus era Fiul Lui: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea!” (Matei 17, 5). Următoarele cuvinte ale lui Isus, „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” (Ioan 14, 9), dovedesc de asemenea că El este Dumnezeu.

106. Care sunt faptele care arată că Isus Hristos este Dumnezeu adevărat?

Minunile pe care le-a făcut Isus Hristos dovedesc că El este Dumnezeul adevărat. Natura îi era supusă: El a potolit o furtună și a mers pe Lacul Ghenezaret. El a dovedit că este stăpân peste viață și moarte, vindecând bolnavi și înviindu-i pe cei morți. Prin înmulțirea peștilor și a pâinilor spre a hrăni mii de oameni și prin preschimbarea apei în vin, faptele Lui au depășit tot ceea ce sunt în stare oamenii. El a fost stăpân peste păcat; El a iertat păcatele de mai multe ori.

➤ **Minunile lui Isus:** vezi întrebările 140 ...

Dumnezeu „a fost arătat în trup” (1 Timotei 3, 16).

„El este Dumnezeul adevărat și viața vecinică” (1 Ioan 5, 20).

107. Ce înseamnă numele „Isus“?

„Isus” înseamnă: „Dumnezeu Mântuitorul”.

Atunci când îngerul Gavril a anunțat nașterea lui Isus, a anunțat în același timp și numele copilului, spunându-i Mariei: „Și iată că vei rămâne însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus.” (Luca 1, 31). Chiar și lui Iosif i s-a spus cum trebuia să-L numească pe copil: „...și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” (Matei 1, 21).

Astfel, chiar și numai prin darea acestui nume reiese clar că Isus este Salvatorul și Mântuitorul profețit.

108. Cum recunoaștem că Isus Hristos este Mântuitorul?

Isus Hristos li s-a descoperit oamenilor prin faptele sale, drept Mântuitor trimis de Dumnezeu (Mântuitorul): „Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază și săracilor li se propovăduiește Evanghelia.” (Matei 11, 5). Cel mai bine recunoaștem că Isus Hristos este Mântuitorul

după faptul că El a propovăduit voința lui Dumnezeu și și-a dat viața pentru mântuirea oamenilor, deci pentru eliberarea lor de păcat și vină.

109. Numai prin Isus Hristos poate exista mântuire?

Da, mântuirea nu poate exista decât prin Isus Hristos. Omul nu poate dobândi mântuirea decât prin El.

„În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.“ (Faptele apostolilor 4, 12).

110. Hristos apare în Biblie sub mai multe nume deosebite (asemănătoare unor „titluri înalte”) care au de-a face cu măreția Lui, cu caracterul Lui sublim. Ce se înțelege prin acestea?

În Sfânta Scriptură, Isus Hristos este numit în mai multe feluri, iar numele atribuite sunt un fel de „titluri înalte” care au de-a face cu caracterul Său sublim de suveran, de Împărat sau de „Înălțime”, făcându-se referiri la diferitele Lui trăsături și caracteristici absolut unice.

Noțiunea de „Înălțime” sau „Alteță” denotă un titlu de suveran, și este folosit pentru a denumi o persoană care face parte dintr-o familie nobiliară sublimă, cu o poziție deosebit de înaltă, de ex. un rege sau împărat.

111. Ce înseamnă „titlu înalt” sau numele Său „Hristos”?

„Hristos” provine din limba greacă („Christos”) și înseamnă în traducere „Cel ce este uns”.

Pe vremea Vechiului Testament, regii erau unși (vezi Psalmii 20, 6); acest act reprezenta sfințirea lui pentru îndeplinirea unei însărcinări sfinte. Isus este denumit „Cel uns” deoarece este Domn peste toate, pentru că îi împacă pe oameni cu Dumnezeu și pentru că propovăduiește voia lui Dumnezeu.

Numele de „Hristos”, un nume deosebit și cu caracter înalt, așa-zis „titlu înalt”, este strâns legat de persoana lui Isus, astfel încât a devenit mai târziu numele Său propriu: Isus Hristos.

112. Ce înseamnă „titlu înalt” sau numele Său „Mesia”?

Numele „Mesia” provine din limba ebraică și înseamnă în traducere tot „Hristos” sau „Cel uns”. În Noul Testament ni se spune clar că Isus din Nazaret este Hristos, pe care îl așteaptă poporul lui Israel.

113. Ce înseamnă „titlu înalt” sau numele Său „Domn”?

În Vechiul Testament apare denumirea de „Domn” în special atunci când este vorba despre Dumnezeu. În Noul Testament, acest „titlu înalt” se folosește și atunci când este vorba despre Isus Hristos. Denumirea de „Domn” caracterizează autoritatea divină a lui Isus Hristos, depășind, prin urmare, sensul acestui cuvânt de formulă de adresare față de o persoană. Când Isus este denumit „Domn”, autorul dorește să exprime faptul că Isus este Dumnezeu.

114. Ce înseamnă „titlu înalt” sau numele Său „Fiul omului”?

Atunci când se folosește „titlu înalt” de „Fiul omului”, nu este vorba despre fiul unui om, ci de o ființă cerească care stăpânește și judecă peste oameni.

Pe vremea lui Isus Hristos, „Fiul omului” era așteptat în cercurile evreiești credincioase, căruia Dumnezeu trebuia să-i transmită conducerea lumii. Conform celor scrise în Ioan 3, 13, Isus se arată drept acest Fiul al omului care a coborât din cer. El avea puterea de a ierta păcatele și de a mântui (vezi Matei 9, 6).

„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19, 10).

115. Mai există alte „titluri înalte” în afară de cele amintite mai sus?

Da. În Sfânta Scriptură mai întâlnim și alte „titluri înalte” folosite pentru a-L numi pe Isus: „Emanuel”, „Ucenicul lui Dumnezeu”, „Fiul lui David”.

Numele ebraic „Emanuel” înseamnă „Dumnezeu este cu noi”. Isus Hristos poartă numele „Emanuel” deoarece Dumnezeu este în El, printre oameni, și le oferă ajutorul Său.

Denumirea de „Ucenic al lui Dumnezeu” apare în Sfânta Scriptură atunci când sunt numite persoane care îi slujesc lui Dumnezeu. Atunci când Isus este numit „Ucenic al lui Dumnezeu”, acest lucru este un indiciu la slujirea și suferința Lui în folosul oamenilor.

În Noul Testament, „Fiul lui David” este denumirea folosită pentru Isus Hristos. Încă de la începutul Evangheliei după Matei putem citi: (Aceasta este) „Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam.” (Matei 1, 1). Lucrul acesta înseamnă că profețiile care îi fuseseră date lui David s-au împlinit prin Isus Hristos (2 Samuel 7; Faptele apostolilor 13, 32-37).

116. În ce fel și-a îndeplinit Isus Hristos însărcinarea divină?

Isus Hristos a acționat ca Împărat, ca Preot și ca Profet.

Când vorbim de un împărat, ne gândim la faptul că el stăpânește și domnește. Pe vremea Vechiului Testament, preotul acționa spre a-i împăca pe oameni cu Dum-

nezeu. Profetul le propovăduiește oamenilor voința lui Dumnezeu și prezice evenimentele viitoare. Isus Hristos a realizat toate aceste lucruri într-un mod perfect.

117. Ce înseamnă „Isus Hristos – Împăratul“?

La intrarea Lui în Ierusalim, Isus s-a arătat drept Împărat al păcii și al dreptății. Înaintea lui Pilat, reprezentantul Romei, al stăpânilor lumii, Isus a spus, de asemenea, că este Împăratul care a venit să mărturisească despre adevăr.

Calitatea de Împărat a lui Isus nu se referă însă la împărăția lumească și totodată nu are nimic de-a face cu puterea exterioară, asupra lumii pământești. Calitatea Lui de Împărat se dovedește prin autoritatea și puterea pe care le-a primit, prin puterea cu care a acționat și prin forța cu care a înfăptuit semne și minuni.

Onoarea de Împărat a lui Isus Hristos este subliniată de asemenea în Apocalipsa lui Ioan: Isus Hristos este „Domnul împăraților pământului!” (Apocalipsa 1, 5).

„Atunci un Împărat tot ești!” l-a zis Pilat. „Da”, a răspuns Isus. „Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” (Ioan 18, 37).

Împărați importanți din istoria poporului evreu:

- Împăratul Saul
- Împăratul David
- Împăratul Solomon
- Împăratul Ezechia

118. Ce înseamnă „Isus Hristos – Preotul“?

Pe vremea Vechiului Testament, cea mai importantă sarcină a preoților era aceea de a-i aduce jertfe lui Dumnezeu și de a-L face astfel să fie îndurător. Isus Hristos este un preot mai presus de toți ceilalți preoți, El este adevăratul Preot înalt. El și-a jertfit viața fără de păcat, pentru a-i salva pe oameni de la moartea spirituală, ca să dobândească viața veșnică.

Înalții preoți aveau sarcina pe vremea Vechiului Testament de a aduce înaintea lui Dumnezeu, păcatele oamenilor. În acest scop, ei intrau o dată pe an în locașul sfânt din Templu, în ziua împăcării, spre a se ruga pentru oameni. Isus Hristos nu avea nevoie să se împace cu Dumnezeu, așa cum o făceau înalții preoți din Vechiul Legământ, El este El însuși Împăciuitorul și Cel ce iartă păcatele.

➤ **Jertfa lui Isus:** vezi întrebările 98 ..., 177 ...

Preoți importanți din istoria poporului evreu:

- Melhisedec
- Aaron
- Eli
- Sadoc

119. Ce înseamnă „Isus Hristos – Profetul“?

Dumnezeu i-a profețit lui Moise: „Le voi ridica din mijlocul fraților lor un prooroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu.” (Deuteronomul 18, 18).

Ca Profet, Isus Hristos propovăduiește voința lui Dumnezeu. El arată calea vieții și dezvăluie lucrurile viitoare. În cuvintele de despărțire, El profețește patimile Sale; venirea Sfântului Duh. În Apocalipsă, El ne dezvăluie desfășurarea istoriei mântuirii până la facerea lumii noi.

Afirmațiile Lui rămân valabile în veșnicie: „cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” (Marcu 13, 31).

„Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” (Matei 24, 21.22).

„Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strămtorare printre neamuri, cari nu vor ști ce să facă la azul urletului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor cari se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare. Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.” (Luca 21, 25-28).

Prooroci importanți din istoria poporului evreu:

- Moise
- Samuel
- Ilie
- Elisei
- Ieremia
- Isaia
- Ioan Botezătorul

120. În ce cărți ni se relatează despre persoana și faptele lui Isus Hristos?

În Noul Testament, în cele patru cărți, Evanghelia după Matei, după Marcu, după Luca și după Ioan, ni se relatează despre viața și faptele lui Isus Hristos. Cei patru evangheliști, autorii Evangheliilor, nu au intenționat să scrie istoria vieții lui Isus, ci aduc mărturii cu privire la credința în faptul că Isus din Nazaret este Mesia.

➤ **Mesia:** vezi întrebarea 112

121. Cum a ajuns Fiul lui Dumnezeu să aibă o existență umană?

Fiul lui Dumnezeu s-a născut în Betleem din Fecioara Maria. În Evangheliile după Matei și Luca ni se relatează despre nașterea Lui. Isus s-a născut în vremea în care, în Iudeea stăpâna împăratul Irod, iar la Roma stăpâna împăratul Cezar August.

Isus a trăit cu adevărat; El este deci o persoană din istoria omenirii, nu o ființă din lumea poveștilor sau a legendelor.

122. Ce evenimente au avut loc înaintea nașterii lui Isus?

Îngerul Gavril i-a vestit Fecioarei Maria următoarele: „Și iată că vei rămânea însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.“ (Luca 1, 31-33).

Îngerul i-a explicat de asemenea Mariei, că va rămâne însărcinată prin Sfântul Duh: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.“ (Luca 1, 35).

123. Care au fost părinții lui Isus?

Maria a fost mama naturală a lui Isus. Iosif l-a acceptat pe Isus ca pe propriul său fiu. De aceea, Iosif este amintit în arborele genealogic al lui Isus.

„Isus...era, cum se credea, fiul lui Iosif, fiul lui Eli“ (Luca 3, 23).

124. Ce știm despre nașterea lui Isus?

Împăratul August a poruncit să se facă un recensământ al populației. În acest scop, fiecare om trebuia să se ducă în localitatea sa de baștină, acolo unde se născuse. Iată de ce Iosif, care era urmașul lui David, a plecat împreună cu Maria la Betleem, „orașul lui David”. Acolo nu au găsit niciun adăpost. Maria a născut pe Fiul ei într-un grajd și L-a pus într-o iesle: „Și a născut pe Fiul ei cel Întâi născut, L-a înfășat în scutece, și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei.“ (Luca 2, 7).

Din această întâmplare reiese foarte clar că Dumnezeu s-a născut ca om în condiții foarte sărace.

125. Ce s-a întâmplat la nașterea lui Isus?

Au apărut niște îngeri care le-au anunțat vestea bucurătoare câtorva păstori care își pășteau oile pe un câmp de lângă Betleem: „astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.“ (Luca 2, 11; și Mica 5, 1).

În Evanghelia după Matei ni se relatează de asemenea, că o stea a indicat nașterea lui Isus. Trei bărbați înțelepți (Magi) veniți de la „Răsărit” (din Orient) au urmat acea stea și au ajuns la Ierusalim, spre a i se închina „Împăratului-Prunc”: „Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit, și am venit să ne închinăm Lui.“ (Matei 2, 2). Împăratul Irod i-a trimis la Betleem. „Și iată că steaua, pe care o văzuseră în Răsărit, mergea înaintea lor, până ce a venit și s-a oprit deasupra locului unde era Pruncul.“ (Matei 2, 9).

Toate aceste evenimente indică caracterul unic al nașterii Fiului lui Dumnezeu.

„Magii” erau acei învățați din Orient, care se ocupau cu interpretarea deplasării și poziției astrelor și a viselor.

126. Ce s-a întâmplat după nașterea lui Isus?

Împăratul Irod a crezut că în Betleem s-a născut un alt împărat care îl va alunga de pe tron într-o bună zi și a vrut să-l omoare pe copilăș. El a dat poruncă să fie uciși toți copiii din Betleem, de la nou-născuți și până la vârsta de doi ani (Matei 2, 16-18).

127. Cum l-a ocrotit Dumnezeu pe copilășul Isus?

Dumnezeu i-a vorbit lui Iosif în vis și l-a îndemnat să fugă împreună cu Maria și cu copilășul în Egipt (Matei 2, 13.14). După moartea împăratului Irod, ei s-au reîntors la Nazaret, în Galileea.

128. Ce se cunoaște despre copilăria lui Isus?

În Luca 2, 52 stă scris că Isus creștea în înțelepciune, în statură și era din ce în ce mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. În Luca 2, 41-49 ni se relatează că Isus, în vârstă de 12 ani, a vorbit cu învățătorii, iar aceștia au rămas uimiți „de priceperea și răspunsurile Lui.”

„Și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.” (Luca 2, 52).

129. Ce eveniment a avut loc mai înainte ca Isus să ajungă Învățător?

Isus s-a lăsat botezat de Ioan Botezătorul, în râul Iordan. Imediat după botezul înfăptuit de Ioan, Sfântul Duh a coborât vizibil asupra lui Isus, iar Dumnezeu, Tatăl, a mărturisit de sus, din cer: „Tu ești Fiul Meu prea iubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea!” (Luca 3, 22). Prin acest lucru, ni s-a anunțat că Isus este Fiul lui Dumnezeu.

130. De ce s-a lăsat Isus botezat de către Ioan?

Isus era fără de păcat. În ciuda acestui fapt, El s-a lăsat botezat de Ioan Botezătorul, în râul Iordan, pocăindu-se. Din acest act al botezului, care este expresia pocăinței, rezultă foarte clar că El s-a umilit și a acceptat să fie botezat, ca și cum ar fi fost un păcătos.

„Drept răspuns, Isus i-a zis (lui Ioan) :„Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.” (Matei 3, 15).

131. Ce s-a petrecut după botezul lui Isus?

Isus a fost condus de Sfântul Duh în pustiu, „ca să fie ispitit de diavolul” (Matei 4, 1). Isus a rămas acolo timp de 40 de zile, iar diavolul L-a ispitit de mai multe ori. Isus a rezistat ispitirilor și l-a respins pe diavol. Apoi au venit niște îngerii la Isus și au început să-I slujească (Matei 4, 11).

132. Ce însemnătate au ispitirile lui Isus?

Isus a rezistat ispitirilor diavolului, dovedind în acest fel că a biruit pe sanata, mai înainte încă de a începe să-i învețe pe oameni.

Adam, cel dintâi om, nu a rezistat ispitei. Adam a devenit un păcătos și împreună cu el, toți oamenii. Spre deosebire de aceștia, Isus a fost fără păcat. În felul acesta, El a creat condiția prin care toți oamenii păcătoși să-L poată regăsi pe Dumnezeu.

➤ **Păcatul inițial:** vezi întrebarea 482

133. La ce vârstă a început Isus să-i învețe pe oameni?

Isus a început să-i învețe pe oameni pe la vârsta de 30 de ani, în Galileea (Luca 3, 23).

134. Care este punctul central al învățaturii lui Isus?

Punctul central al învățaturii lui Isus este propovăduirea despre împărăția lui Dumnezeu:

„S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă, și credeți în Evanghelie.” (Marcu 1, 15).

135. Ce înseamnă „Împărăția lui Dumnezeu”?

„Împărăția lui Dumnezeu” nu este un teritoriu statal și nici o putere politică care conduce. „Împărăția lui Dumnezeu” înseamnă că Dumnezeu este prezent printre oameni și stăpânește.

„Împărăția lui Dumnezeu” a venit în mijlocul oamenilor prin persoana lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu (Luca 17, 21). Isus Hristos este Stăpânul, El face dreptate, El dăruiește harul, El se îndreaptă către cei săraci și care au nevoie de ajutor, El aduce mântuirea.

„Împărăția lui Dumnezeu” mai are și o conotație viitoare. Ea va începe cu nunta Mielului și va dăinui veșnic prin facerea lumii noi (Apocalipsa 21, 1-3).

➤ **Nunta Mielului:** vezi întrebările 566 ...

➤ **Împărăția păcii:** vezi întrebările 575 ...

➤ **Facerea lumii noi:** vezi întrebarea 581

➤ **„Vie Împărăția Ta”:** vezi întrebarea 635

În Evanghelia după Matei, atunci când se vorbește despre „Împărăția lui Dumnezeu” se folosește noțiunea de „Împărăția cerului”. „Împărăția lui Dumnezeu” este denumirea întrebuintă pentru prezent și stăpânirea lui Dumnezeu printre oameni. Ea a putut fi trăită în vremea lui Isus. Astăzi, „Împărăția lui Dumnezeu” este din nou prezentă, ea poate fi simțită în Biserica lui Hristos, în care acționează Isus Hristos, deci în cuvânt și sacrament.

Pe de altă parte, așteptăm viitoarea „Împărăție a lui Dumnezeu”, care va fi prezentă la nunta Mielului, în Împărăția păcii și la facerea lumii noi.

136. Ce înseamnă „a se pocăi”?

„A se pocăi” înseamnă a întoarce spatele prin căință păcatului și a se întoarce cu fața către Dumnezeu. Cine se pocăiește este gata să-și schimbe felul de a fi, în scopul de a face voia lui Dumnezeu.

137. Ce înseamnă „Evanghelia”?

„Evanghelia” înseamnă „vestea bucuroasă”, „vestea bună”. Este vestea despre harul, dragostea și împăcarea pe care ni le dăruiește Dumnezeu prin ființa lui Isus Hristos.

138. Care este poziția lui Isus față de legea lui Moise?

Legea mozaică era absolut obligatorie pentru poporul evreu. Respectarea ei era condiția pentru o legătură bună dintre om și Dumnezeu. Isus a spus clar că autoritatea Lui este mai mare decât cea a lui Moise și că El este stăpânul Legii. El a comprimat Legea într-o singură poruncă, aceea de a-L iubi pe Dumnezeu și pe aproapele nostru ca pe sine însuși (Matei 22, 37-40).

„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc.” (Matei 5, 17).

„Isus i-a răspuns: »Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău« (...Deuteronomul 6, 5). Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: »Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși« (...Leviticul 19, 18). În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii” (Matei 22, 37-40).

139. Care a fost una dintre primele fapte ale lui Isus de la începutul activității Lui de Învățător?

Isus a chemat mai mulți ucenici ca să vină și să-L urmeze (vezi Marcu 1, 16.17). Dintre aceștia El a ales doisprezece, pe care i-a numit apostoli, ca să-i aibă cu Sine, și să-i trimeată să propovăduiască (vezi Marcu 3, 14).

Ucenicii lui Isus sunt acei oameni care urmează Evanghelia în cuvânt și fapte.

140. Ce minuni a înfăptuit Isus?

Fiul lui Dumnezeu a înfăptuit diferite minuni : vindecări de bolnavi, alungări de duhuri rele, învieri din morți, minuni legate de fenomenele naturale, minuni legate de alimente, minuni de daruri.

141. De ce a înfăptuit Isus minuni?

Isus a înfăptuit minuni pentru a arăta că Dumnezeu cel Atotputernic și iubitor, se îndreaptă cu milă, prin El, către oamenii aflați în suferință. Minunile dezvăluiesc slava Fiului lui Dumnezeu și marea Lui putere divină.

142. Despre ce vindecări de bolnavi ni se relatează în Evanghelie?

În Evanghelii ni se relatează că Isus a vindecat oameni orbi, ologi, surzi și leproși. Aceste vindecări dovedesc caracterul divin al lui Isus Hristos care a acționat, așa cum i-a spus Dumnezeu lui Israel: „căci Eu sunt Domnul, care te vindecă“ (Exodul 15, 26). Minunile de vindecare sunt întotdeauna în strânsă legătură cu gradul de credință al oamenilor în cauză (vezi de ex. Luca 18, 35-43).

143. Ce se relatează în Biblie cu privire la alungarea duhurilor necurate de către Isus din oameni?

În Evanghelii ni se relatează că Isus a alungat din oameni demoni, vindecându-i. Demonii, după cum se credea pe atunci, provocau anumite boli. Chiar și duhurile necurate L-au recunoscut pe Isus Hristos și se aplecau la pământ în fața Lui (vezi Marcu 3, 11).

În Noul Testament, „demonii“ sunt acele duhuri rele și potrivnice lui Dumnezeu, care, după cum credeau oamenii dintotdeauna, căutau să-i stăpânească și să le provoace diferite boli.

144. Ce cazuri de învieri din morți sunt amintite în Evanghelii?

În Evanghelii ni se relatează despre trei cazuri, în care Isus a readus la viață pe acei oameni morți: învierea fiicei lui Iair (vezi Matei 9, 18-26), învierea fiului văduvei din Nain (vezi Luca 7, 12-15) și învierea lui Lazăr, fratele Mariei și al Martei (vezi Ioan 11, 1-44).

Cazurile de înviere din morți arată clar că Isus Hristos este stăpân și peste moartea. În același timp, ele ne arată speranța, că într-o bună zi, morții vor fi înviați și vor dobândi viața veșnică.

145. Despre ce minuni ni se relatează în Biblie cu privire la fenomenele naturale?

Isus era stăpân asupra vântului și a mării, ele îl „ascultau“ (vezi Matei 8, 27): în timpul unei furtuni, El a poruncit vântului și mării să se liniștească, iar vântul s-a

oprit și marea s-a liniștit. Iată felul în care Isus avea putere peste elementele naturii.

Faptul că Isus era stăpân peste forțele naturii subliniază încă o dată calitatea de Creator a Fiului lui Dumnezeu, la fel ca cea a lui Dumnezeu, Tatăl (vezi Ioan 1, 1-3).

146. Despre ce minuni legate de alimente ni se relatează în Evanghelii?

În toate cele patru Evanghelii ni se relatează despre minunea lui Isus prin care a săturat cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești (vezi de ex. Marcu 6, 30-44). În plus, în Evanghelia după Matei și în Evanghelia după Marcu, ni se vorbește despre hrănirea celor patru mii (Matei 15, 32-39 și Marcu 8, 1-9).

Aceste minuni ne amintesc de faptul că Dumnezeu a hrănit poporul evreu cu mană atunci când a rătăcit prin pustiu. De asemenea, aceste întâmplări fac referire și la Sfânta Cină.

147. Despre ce minuni legate de anumite daruri ni se relatează în Evanghelii?

Isus a mai înfăptuit minuni și legat de daruri bogate oferite unor oameni. Un exemplu de o astfel de minune este marea cantitate de pește prinsă de Petru. Împreună cu alți pescari, Petru a încercat o noapte întreagă să prindă pește și nu a reușit. La îndemnul cuvintelor lui Isus, ei au aruncat din nou mrejele și au prins așa de mulți pești, încât mrejele începuseră să se rupă, iar corăbiile erau în pericol să se scufunde de așa de multă greutate (Luca 5, 1-11).

La nunta din Cana, Isus a făcut din apă, vin (Ioan 2, 1-11). Aceasta este tot o minune legată de un dar, și prin urmare un semn că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.

148. Cum le-a transmis Isus, oamenilor învățătura Sa?

Isus le-a propovăduit oamenilor. Cea mai cunoscută predică a Lui este „cuvântarea de pe munte“, consemnată în Evanghelia după Matei. La începutul „cuvântării de pe munte“ se află „Fericirile“.

Fericirile:

„Fericite de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!

Fericite de ceice plâng, căci ei vor fi mângâiați!

Fericite de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul!

Fericite de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!

Fericite de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!

Fericite de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!

Fericite de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fiii ai lui Dumnezeu!

Ferice de cei prizoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor!

Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigonii, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!” (Matei 5, 3-11).

149. Ce se înțelege prin „Fericirile” lui Isus?

În Evanghelia după Matei întâlnim „Fericirile” din cuvântarea de pe munte. Prin acestea, Isus ne arată cum putem ajunge în „Împărăția cerurilor”, care este prezentă în El. El îi numește „fericiți” pe acei oameni, care trăiesc așa cum ne descriu Fericirile.

➤ **Împărăția cerurilor:** vezi întrebarea 135, Explicații la întrebarea 135

150. Cum a explicat Isus Evanghelia?

În predicile Sale, Isus a vorbit deseori în pilde, folosind povestiri și metafore. Povestirile sunt inspirate din viața de toate zilele ale ascultătorilor Lui, pentru a putea fi bine înțeles. Prin pilde, Isus a explicat multe idei importante din Evanghelia. În primele trei Evanghelii ne-au fost transmise peste 40 de pilde.

„Isus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde; și nu le vorbea de loc fără pildă, ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul, care zice: „Voi vorbi în pilde, voi spune lucruri ascunse dela facerea lumii.” (Matei 13, 34.35).

151. Ce idei importante din Evanghelia sunt explicate prin pilde?

Prin pildele povestite, Isus a explicat multe idei importante legate de Împărăția lui Dumnezeu, de porunca de a-l iubi pe aproapele nostru, de caracterul oamenilor și de venirea Fiului omului.

➤ **Împărăția lui Dumnezeu:** vezi explicațiile la întrebarea 135

➤ **Fiul omului:** vezi întrebarea 114

152. Cum a explicat Isus începutul și dezvoltarea Împărăției lui Dumnezeu?

Isus a explicat acest lucru prin „Pilda grăuntelui de muștar și aluatului”. Astfel, El a arătat începutul modest al Împărăției lui Dumnezeu și apoi dezvoltarea ei.

„Grăuntele acesta, în adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele; dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui. Le-a spus o altă pildă, și anume: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un aluat, pe care l-a luat o femeie și l-a pus în trei măsuri de făină de grâu, până s-a dospit toată plămădeala.” (Matei 13, 32-33).

153. Cum a explicat Isus că Împărăția lui Dumnezeu este o ofertă foarte prețioasă?

În „Pilda comorii ascunse și a mărgăritarului” ni se vorbește despre omul care recunoaște bogăția ascunsă în Isus Hristos, o ia și renunță în schimb la toate celelalte lucruri. În alt loc, Isus subliniază acest lucru, prin următorul îndemn: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu ...” (Matei 6, 33).

„Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește, o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are, și cumpără țarina aceea. Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are, și-l cumpără.” (Matei 13, 44-46).

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6, 33).

154. Cum a explicat Isus dragostea care domnește în Împărăția lui Dumnezeu?

Prin „Pilda cu oaia răătăcită și leul” Isus arată că Dumnezeu are grijă de toți oamenii, chiar și de cei care se pare că s-au pierdut. În „Pilda fiului risipitor ni se subliniază dragostea lui Dumnezeu față de cel păcătos.

„Dar El le-a spus pilda aceasta: „Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe izlaz, și se duce după cea pierdută, până când o găsește? După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri; și, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi, și le zice: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută.” Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți cari n-au nevoie de pocăință.” (Luca 15, 3-7).

155. Care este pilda care ne îndeamnă să ne iubim aproapele?

Cele mai importante porunci sunt acelea de a-L iubi pe Dumnezeu și pe aproapele nostru. Prin povestirea întâmplării despre un samaritean, Isus ne-a arătat cine ne este aproapele și că dragostea pentru aproapele nostru înseamnă să nu închidem ochii față de nevoile celorlalți, ci să-i ajutăm.

➤ **Dubla poruncă a iubirii: vezi întrebarea 282 ...**

„Isus a luat din nou cuvântul și a zis: „Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, cari l-au dezbrăcat, l-au jăfuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat, și l-au lăsat aproape mort. Din întâmplare, se cobora pe acelaș drum un preot; și, când a văzut pe omul acesta, a trecut înainte pe alături. Un levit trecea și el prin locul acela; și când l-a văzut, a trecut înainte pe alături. Dar un Samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el, și când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat de i-a legat rănilor, și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitoacul lui, l-a dus la un han, și a îngrijit de el. A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiului, și i-a zis: „Ai grijă de el, și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere” (Luca 10, 30-35).

156. Care sunt pildele care se referă la caracterul omului?

„Pilda vameșului și a Fariseului“ arată următoarele: va fi socotit neprihănit, nu cel care se laudă cu ce poate, cu ce are și cu ce este, ci acela care vine smerit înaintea lui Dumnezeu și caută harul și mila Lui.

„Pilda robului milostiv“ îi îndeamnă pe cei care au primit harul lui Dumnezeu să fie la rândul lor îndurători cu ceilalți oameni. Cel care recunoaște dragostea lui Dumnezeu va simți nevoia să se împace.

„A mai spus și pilda aceasta pentru unii cari se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți, și disprețuiau pe ceilalți. „Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era Fariseu, și altul vameș. Fariseul sta în picioare, și a început să se roage în sine astfel: „Dumnezeule, îți mulțămesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu potesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.“ Vameșul sta departe, și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept, și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!“ Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat.“ (Luca 18, 9-14).

„Atunci Petru s-a apropiat de El, și i-a zis: „Doamne de câte ori să iert pe fratele Meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?“ Isus i-a zis: „Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte. Deaceia, Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a vrut să se socotească cu robii săi. A început să facă socoteala, și i-au adus pe unul, care îi datora zece mii de galbeni. A început să facă socoteala, și i-au adus pe unul, care îi datora pe nevasta lui, pe copiii lui, și tot ce avea, și să se plătească datoria. Robul acela aruncat la pământ, i s-a închinat, și a zis: „Doamne, mai îngăduiește-mă și-ți voi plăti tot.“ Stăpânul robului acela, făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul, și i-a iertat datoria. Robul acela, când a ieșit afară, a întâlnit pe unul din tovarășii lui de slujbă, care-i era dator o sută de lei. A pus mâna pe el, și-l strângea de gât, zicând: „Plătește-mi ce-mi ești dator.“ Tovarășul lui s-a aruncat la pământ, îl ruga, și zicea: „Mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti.“ Dar el n-a vrut, ci s-a dus și l-a aruncat în temniță, până va plăti datoria. Când au văzut tovarășii lui cele întâmplate, s-au întristat foarte mult, și s-au dus de au spus stăpânului lor toate cele petrecute. Atunci stăpânul a chemat la el pe robul acesta, și i-a zis: „Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?“ Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor, până va plăti tot ce datora. Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său.“ (Matei 18, 21-35).

157. Ce ne-a dezvăluit Isus în pildele despre venirea Fiului omului?

În pildele despre venirea Fiului omului, Isus Hristos a vorbit despre revenirea Sa.

În Matei 24, 37-39 se face o comparație între timpul dinaintea revenirii lui Isus și timpul lui Noe. Reiese de aici că revenirea lui Hristos va veni prin surprindere și deodată.

Același mesaj îl întâlnim și în „Pilda celor zece fecioare“ (vezi Matei 25, 1-13). Învățăm de aici că trebuie să veghem și să fim pregătiți pentru revenirea Domnului.

„Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În acele zile, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până

în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.” (Matei 24, 37-39).

„Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, cari și-au luat candelarele, și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite, și cinci înțelepte. Cele nechibzuite, când și-au luat candelarele, n-au luat cu ele untdelemn; dar cele înțelepte, împreună cu candelarele, au luat cu ele și untdelemn în vase. Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate, și au adormit. La miezul nopții, s-a auzit o strigare: „lată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelarele. Cele nechibzuite au zis celor înțelepte: „Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelarele.” Cele înțelepte le-au răspuns: „Nu; ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă nici vouă; ci mai bine duceți-vă la cei ce vând untdelemn și cumpărați-vă.” Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a închis ușa. Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare, și au zis: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” Dar el, drept răspuns, le-a zis: „Adevărat vă spun, că nu vă cunosc!” Veghiați dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului.” (Matei 25, 1-13).

158. Ce metafore a întrebuitat Isus pentru a se descrie pe El însuși și ce înseamnă acestea?

În Evanghelia după Ioan întâlnim afirmații ale lui Isus sub formă de „metafore”. Prin acestea, Isus explică care este caracterul și firea Lui. Șapte dintre afirmațiile lui Isus încep cu cuvintele „Eu sunt”. Folosind metafore, El se autodescrie, spunând că este „Pâinea vieții” (Ioan 6, 35), „Lumina lumii” (Ioan 8, 12), „Ușa” către mântuire” (Ioan 10, 9), „Păstorul cel bun” (Ioan 10, 11), și „Vița” (Ioan 15, 5). Pe lângă acestea, Isus spune că El este „învierea”, „calea, adevărul și viața” (Ioan 11, 25; 14, 6).

Toate acestea înseamnă că Isus deschide calea către Dumnezeu, Tatăl, și este originea mântuirii.

159. Care dintre ucenici i-au fost foarte apropiați lui Isus?

Cei doisprezece apostoli i-au fost foarte apropiați lui Isus, relația dintre ei fiind o relație deosebită, bazată pe încredere :

- cei 12 apostoli au rămas lângă Isus și L-au mărturisit ca fiind Hristos, în timp ce alți ucenici nu L-au înțeles și nu au vrut să-L mai urmeze (Ioan 6, 66-69).
- atunci când Isus a creat Sfânta Cină, numai apostolii au fost împreună cu El (Luca 22, 14).
- prin spălarea pe picioare, Isus le-a dat apostolilor un exemplu despre ce înseamnă slujirea cu smerenie (Ioan 13, 4).
- înaintea de moartea Sa, Isus le-a adresat apostolilor cuvinte de despărțire, care sunt menționate în Evanghelia după Ioan 13-16, promițându-le trimiterea Sfântului Duh.
- apostolilor le-a dat promisiunea revenirii Sale (Ioan 14, 3).
- apostolilor li s-a arătat în mod repetat după învierea Sa (Faptele apostolilor 1, 2.3)

- apostolilor le-a dat următoarea poruncă, înainte de înălțarea Sa la cer: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit.” (Matei 28, 19.20).

„După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu.” (Faptele apostolilor 1, 3).

„S-a sculat dela masă, S-a desbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar, și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean, și a început să spele picioarele ucenicilor, și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins. Pentrucă Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu.” (Ioan 13, 4.5.15).

160. Cum a început perioada de suferință a lui Isus Hristos?

Perioada de suferință a lui Isus a început cu intrarea Lui în Ierusalim: „Când s-au apropiat de Ierusalim..., Isus a trimis pe doi din ucenicii Săi, și le-a zis: „Duceți-vă în satul dinaintea voastră: îndată ce veți intra în el, veți găsi un măgaruș legat, pe care n-a încălecat încă nici un om; deslegați-l și aduceți-Mi-l. Dacă vă va întreba cineva: „Pentruce faceți lucrul acesta?“ să răspundeți: „Domnul are trebuință de el.“ Au adus măgarușul la Isus, și-au aruncat hainele pe el, și Isus a încălecat pe el. Mulți oameni își așterneau hainele pe drum, iar alții presărau ramuri, pe care le tăiaseră de pe câmp. Cei ce mergeau înainte și cei ce veneau după Isus, strigau: „Osana! Binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului!“ (Marcu 11, 1-9). În ciuda bucuriei manifestată de oameni, Isus Hristos a știut că bucuria poporului nu va dura mult timp, iar El va trebui să fie răstignit pe cruce.

Perioada de suferință a lui Hristos este deseori exprimată prin cuvântul „Patimile lui Hristos”, iar de aici „Săptămâna Patimilor” (Săptămâna Mare, înainte de Paște); în limba germană cuvântul pentru patimi este „Passion”, de la cuvântul în limba latină „passio”, care înseamnă „suferință”.

„**Mânz**”: este denumirea dată unui măgar tânăr, unui pui de măgar.

„Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.” (Zaharia 9, 9).

161. Ce evenimente au urmat după intrarea lui Isus în Ierusalim?

Isus a curățat Templul, izgonindu-i pe negustori și pe cei care schimbau bani. În felul acesta, El a arătat clar că Templul este casa lui Dumnezeu, un locaș sfânt, nu un loc de afaceri.

Apoi, Isus a fost uns cu ulei de nard în Betania. După cum a spus Isus, lucrul acesta prevestea momentul morții care avea să vină în curând, pentru că pe atunci, morții erau unși cu uleiuri prețioase (Marcu 14, 8).

Isus avea mulți dușmani printre Farisei și Saduchei, dintre care făceau parte înalții preoți. Aceștia voiau să-L ucidă. De aceea, situația Lui a devenit din ce în ce mai grea.

Ulei de nard: nardul este o plantă medicinală din regiunea Munților Himalaia (India, Butan, Nepal), cu denumirea latină „valeriana jatamansi”. Din rădăcina acesteia se extrăgea pe vremuri un ulei frumos mirositor, care se adăuga la uleiul folosit pentru săvârșirea unor ritualuri de ungere (mirul de nard). Nardul era importat încă din antichitate de țările din bazinul Mării Mediterane. Fiind adus de la distanțe atât de mari, nardul era foarte scump.

Fariseii și Saduchei erau reprezentanții celor mai cunoscute grupări religioase din cadrul iudaismului din timpul lui Isus.

Fariseii au căutat să respecte cu strictețe regulile legii mozaice, în scopul de a dobândi în felul acesta merite înaintea lui Dumnezeu. În Evanghelii sunt deseori criticate aceste forme de smerenie, deoarece ele pot duce la credința în propria dreptate și la ipocrizie. Din rândul Fariseilor s-a dezvoltat iudaismul de astăzi.

Saduchei au respins credința în îngeri sau învierea morților. Ei proveneau în special din păturile bogate ale populației și din preoții din Templul de la Ierusalim. După distrugerea Templului, ramura iudaică a Saducheilor s-a dezmembrat.

Pe lângă Saduchei și Farisei, cea de-a treia grupare importantă din cadrul iudaismului antic au constituit-o Esenienii.

162. Cine l-a trădat pe Isus Hristos?

Iuda Iscarioteanul, unul dintre cei doisprezece apostoli, s-a dus la dușmanii lui Isus înainte de Paște. „Atunci... Iuda Iscarioteanul, s-a dus la preoții cei mai de seamă, și le-a zis: „Ce vreți să-mi dați, și-L voi da în mâinile voastre?” (Matei 26, 14.15). Aceia i-au oferit 30 de arginți. Era o sumă care, în general, se plătea pentru un sclav. Prin aceasta s-a împlinit un cuvânt al proorocului Zaharia (vezi Zaharia 11, 12.13) – Domnul a fost pus la același nivel cu un sclav (vezi Exodul 21, 32).

„Eu le-am zis: „Dacă găsiți cu cale, dați-Mi plata; dacă nu, nu mi-o dați!” Și Mi-au cântărit, ca plată, treizeci de arginți. Dar Domnul Mi-a zis: „Aruncă olarului prețul acesta scump, cu care M-au prețuit!” Și am luat cei trezeci de arginți, și i-am aruncat în casa Domnului, pentru olar.” (Zaharia 11, 12.13).

163. Când a întemeiat Isus Sfânta Cină ?

De Paște, Isus era împreună cu cei doisprezece apostoli și sărbătoreau cina. Deci Iuda Iscarioteanul, care mai înainte se dusese la dușmanii lui Isus ca să-l vândă, era și el de față.

În timp ce ședeau cu toții la masă, Domnul a întemeiat Sfânta Cină: „Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o, și a dat-o ucenicilor, zicând: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu.” Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: „Beți toți din el; căci aces-

ta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.“ (Matei 26, 26-28).

În timpul acestei cine, Isus l-a numit vânzător pe Iuda Iscarioteanul. Atunci, acesta a părăsit adunarea. El a plecat „era noapte“ (Ioan 13, 30).

➤ **Sfânta Cină:** vezi întrebările 494 ...

164. Ce s-a petrecut în Grădina Ghetsimani?

După cină, Isus împreună cu cei unsprezece apostoli s-au dus în Grădina Ghetsimani. În aceste momente de luptă dinaintea morții Lui pe cruce, recunoaștem natura omenească a Fiului lui Dumnezeu. El a îngenunchiat cu smerenie și s-a rugat din toate puterile: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta.“ (Luca 22, 42). Prin urmare, Isus s-a supus pe deplin voinței Tatălui Său, El a fost gata să se jertfească. Atunci i s-a arătat un înger din cer, ca să-L întărească (vezi Luca 22, 43). Dar în acest timp, apostolii au adormit. Peste puțin timp, Isus a fost prins.

165. Cum a fost prins Isus?

Atunci când Isus i-a rugat pe apostoli să vegheze împreună cu El, a venit o gloată de oameni înarmați, trimiși de către marele preot. Iuda Iscarioteanul i-a condus până la Isus și L-a vândut pe acesta printr-un sărut: „Pe care-l voi săruta eu, acela este; să puneți mâna pe el.“ (Matei 26, 48).

„Apoi a venit la ucenici, i-a găsit dormind, și a zis lui Petru: „Ce, un ceas n-ați putut să vegheați împreună cu Mine! Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă.“ (Matei 26, 40-41).

166. Cum s-au comportat apostolii?

Simon Petru a scos sabia pentru a-L apăra pe Isus și i-a tăiat urechea robului marelui preot (vezi Ioan 18, 10). Dar Isus l-a oprit și i-a vindecat urechea aceluia rob.

Isus nu s-a folosit de puterea Lui divină, ci s-a lăsat prins. După aceea, apostolii L-au părăsit și au fugit.

În acea noapte, Simon Petru a fost întrebat dacă era un ucenic al lui Isus, dar el a tăgăduit aceasta. El s-a lepădat de Domnul de trei ori.

„Petru însă ședea afară în curte. O slujnică a venit la el, și i-a zis: „Și tu erai cu Isus Galileanul!“ Dar el s-a lepădat înaintea tuturor, și i-a zis: „Nu știu ce vrei să zici.“ Când a ieșit în pridvor, l-a văzut o altă slujnică, și a zis celor de acolo: „Și acesta era cu Isus din Nazaret.“ El s-a lepădat iarăși, cu un jurământ, și a zis: „Nu cunosc pe omul acesta!“ Peste puțin, cei ce stăteau acolo, s-au apropiat, și au zis lui Petru: „Nu mai încapă îndoială că și tu ești unul din oamenii aceia, căci și vorba te dă de gol.“ Atunci el a început să se blastăme și să se jure, zicând: „Nu cunosc pe omul acesta!“ În clipa aceea a cântat cocoșul. Și Petru și-a adus aminte de vorba, pe care i-o spusese Isus: „Înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori.“ Și a ieșit afară și a plâns cu amar.“ (Matei 26, 69-75).

167. Cum a reacționat Isus? Le-a reproșat El mai târziu apostolilor felul cum s-au comportat?

Nu. Isus știa că oamenii au slăbiciuni și că apostolii erau și ei slabi, dar nu le-a reproșat. După învierea Sa, El i-a întâmpinat adresându-li-se prin salutul păcii.

168. Ce s-a întâmplat după prinderea lui Isus?

Înaltul sfat, preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii, L-au învinuit pe Isus de hulă (sau blasfemie = defăimarea sau batjocorirea lui Dumnezeu) și au hotărât să-L pedepsească cu moartea. Pentru ei, blasfemia consta în faptul că Hristos s-a declarat drept Fiu al lui Dumnezeu.

169. Ce a făcut Iuda Iscarioteanul după condamnarea lui Isus?

După ce Isus a fost condamnat la moarte, Iuda Iscarioteanul a regretat că L-a vândut și le-a dat înapoi preoților celor mai de seamă cei 30 de arginți primiți. Aceia nu mai voiau să aibă de-a face cu el. Atunci, el a aruncat arginții în Templu, și s-a dus de s-a spânzurat (vezi Matei 27, 1-5).

170. Ce s-a întâmplat cu Isus înaintea lui Pilat și a lui Irod?

După ce a fost osândit de către Sinedriu, care era cea mai înaltă autoritate din Iudeea, Isus a fost dus înaintea lui Pilat din Pont, dregătorul roman, pentru a fi interogată. Pilat din Pont avea această sarcină, deoarece evreii erau în acea vreme ocupați de romani.

Pilat l-a găsit nevinovat pe Isus și L-a trimis la Irod (numit și Antipa), regele iudeilor. Dar pentru că romanii le interzisera evreilor să dea pedeapsa cu moartea, Irod L-a trimis pe Isus înapoi la Pilat. Acesta a poruncit ca Isus să fie chinuit. Poporul a cerut ca Isus să fie răstignit pe cruce, învinuindu-L că se numea pe Sine Însuși „regele iudeilor”, ridicându-Se astfel împotriva împăratului roman. O asemenea faptă se pedepsea cu moartea (Ioan 19, 12).

Pilat a spus că există o cale de a-i dărui lui Isus libertatea: conform tradiției, de Paște poporul putea alege un om condamnat care putea fi grațiat și iertat de pedeapsă, iar acum puteau alege între Isus și Baraba. Ca semn că nu mai era răspunzător de ceea ce avea să se întâmple în continuare cu Isus, Pilat s-a spălat pe mâini în fața poporului și a spus: „Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia...” (Matei 27, 24). După ce a poruncit ca Isus să fie din nou chinuit, Pilat L-a dat apoi în mâinile soldaților, ca să-L răstignească.

Nașterea lui Isus a avut loc pe vremea domniei lui Irod I. Atunci când Isus a fost dus înaintea lui Pilat din Pont, în Galileea domnea Irod Antipa, fiul lui Irod I.

Supunerea la chinuri era în antichitate o pedeapsă fizică și o metodă de tortură prin care oamenii erau chinuți și bătuți cu biciul, cu nuiiele, sau cu bastoane. În Evanghelii ni se relatează

despre supunerea lui Isus la chinuri și torturarea Lui, iar în Faptele apostolilor, despre torturile pe care au trebuit să le îndure apostolii.

171. Cum s-a comportat Isus în suferințele Sale (Patimile)?

Isus a îndurat în tăcere toate maltratarile, umilințele și toată batjocura la care a fost supus. Chiar și atunci când I s-a așezat pe cap o coroană cu spini, pentru a-L batjocori, El a suportat acest lucru cu demnitate.

172. Unde a luat sfârșit drumul suferințelor lui Isus?

Isus a fost răstignit pe muntele Golgota, împreună cu doi răufăcători. Crucea lui Isus s-a aflat în mijloc. Aici s-a împlinit proorocirea din Isaia 53, 12: Domnul a fost tratat la fel ca cei fărădelege. Suferințele cumplite ale lui Isus au continuat cu o luptă crudă cu moartea, iar după mai multe ore, a murit.

Răstignirea era în antichitate o metodă obișnuită de executare a unei persoane condamnate, supuse să moară în mod intenționat de o moarte înceată și plină de chinuri. În acest scop, cel condamnat era legat sau bătut în cuie pe o bârnă verticală, cu sau fără o altă bârnă perpendiculară, în formă de cruce.

173. Cine este vinovat de moartea lui Isus?

Datorită participării dregătorului roman la condamnarea și executarea lui Isus, putem spune că aceasta nu este o problemă de care este responsabil numai poporul evreu : vinovați au fost, de asemenea, și cei păgâni.

Toți oamenii, din toate timpurile și până astăzi, sunt păcătoși și se încarcă permanent cu păcate. Isus a murit pentru păcatele tuturor oamenilor. De aceea, se poate spune că toți oamenii sunt vinovați într-un final de moartea lui Isus.

174. Care au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit Isus pe cruce?

Ultimele cuvinte rostite de Isus pe cruce ne sunt transmise în mod diferit în Evanghelii. Conform tradiției, ele sunt ordonate astfel:

„Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!“ (Luca 23, 34).

Isus a intervenit pentru toți cei care L-au osândit la moarte pe cruce și care nu și-au dat seama de consecințele faptei lor. Aici, Isus a îndeplinit porunca despre dragostea față de dușmani, într-un mod unic (Matei 5, 44.45.48).

„Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.“ (Luca 23, 43).

Isus i s-a adresat tâlharului plin de căință care L-a rugat să-i dea harul Său și care L-a mărturisit drept Mântuitor. Cuvântul „rai” înseamnă aici ținutul din lumea cealaltă, al celor credincioși și drepecți.

„Femeie, iată fiul tău!“ – „Iată mama ta!“ (Ioan 19, 26.27).

Isus i-a încredințat-o pe mama Sa Maria, lui Ioan. Aici se vede grija și dragostea lui Hristos, care, în ciuda suferințelor îndurate, intervine pentru aproapele Său.

În tradiția creștină, Maria este simbolul Bisericii. Ea este încredințată protecției și ocrotirii apostolatului, reprezentat de Ioan.

„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ (Marcu 15, 34).

Cu aceste cuvinte, întâlnite în Psalmul 22, li se adresează evreii credincioși lui Dumnezeu, atunci când se află în pragul morții. În felul acesta, ei se plâng, pe de o parte, că nu-L simt pe Dumnezeu mai aproape de ei, iar, pe de altă parte, mărturisesc credința în puterea și harul Lui. Isus a folosit și El aceste cuvinte, pe care le întrebunțau de obicei oamenii în momentele de luptă cu moartea.

„Mi-e sete“ (Ioan 19, 28).

În timpul luptei împotriva morții, lui Isus i-a fost sete și a vrut să bea.

Acest cuvânt are legătură cu versetul din Psalmii 69, 21: „Ei îmi pun fiere în mână, și, când mi-e sete, îmi dau să beau oțet“. Se poate interpreta, de asemenea, că Isus a trebuit să bea „paharul suferinței” până la fund, deci a fost nevoit să sufere până la sfârșit.

„S-a isprăvit!“ (Ioan 19, 30).

Era cam în ceasul al nouălea, deci în cursul dimineții, când au fost rostite aceste cuvinte. Isus S-a jertfit pentru mântuirea oamenilor.

„Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul!“ (Luca 23, 46).

Din aceste cuvinte reiese clar că Isus Hristos i s-a încredințat pe deplin Tatălui Său în clipa morții.

175. Ce s-a întâmplat în momentele morții pe cruce a Domnului?

La moartea lui Isus pe cruce, pământul a început să se cutremure și stâncile să se despice. Perdeaua din Templu, care despărțea Locul sfânt de Locul prea sfânt din lăuntrul Templului, s-a rupt în două părți. De aici reiese clar, că prin moartea lui Isus Hristos, jertfa din Vechiul Testament nu mai este necesară. Prin jertfa Sa, Isus a deschis calea către Dumnezeu.

Sutașul roman și ostașii care păzeau la crucea lui Isus împreună cu el, când au simțit că pământul se cutremură, au strigat „cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!” (Matei 27, 54) De aici se vede că, chiar și păgânii au mărturisit că Isus era Fiul lui Dumnezeu.

Vechiul Legământ / Noul Legământ: pe Muntele Sinai, Dumnezeu a încheiat un legământ cu poporul evreu, urmașii lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob. Semnul Vechiului Legământ era circumcizia. Din Vechiul Legământ face de asemenea parte legea mozaică, care exprimă voința lui Dumnezeu. Odată cu jertfa lui Isus s-a încheiat Noul Legământ. Acest Nou Legământ nu mai este valabil numai pentru evrei, ci pentru toți oamenii. Prin Sfântul Botez cu apă se poate face parte din Noul Legământ.

176. Ce s-a întâmplat cu trupul lui Isus?

Iosif din Arimatea, care făcea parte din Sinedriu, l-a rugat pe Pilat să-i dea trupul lui Isus, pe care voia să-l pună într-un mormânt. Împreună cu Nicodim, un fariseu care venise într-o noapte la Isus ca să-l învețe (Ioan 3, 1.2), Iosif a pus trupul într-un mormânt nou și nefolosit, săpat într-o stâncă. Apoi a prăvălit o piatră mare la ușa mormântului. Preoții înalți au pus ostași să păzească mormântul, pentru ca ucenicii lui Isus să nu poată fura trupul.

„A doua zi care vine după ziua Pregătirii, preoții cei mai de seamă și Fariseii, s-au dus împreună la Pilat, și i-au zis: „Doamne, ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când era încă în viață, a zis: „După trei zile voi învia.” Dă poruncă dar ca mormântul să fie păzit bine până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea să-l fure trupul, și să spună norodului: „A înviat din morți!” Atunci înșelăciunea aceasta din urmă ar fi mai rea decât cea dintâi.” Pilat le-a zis: „Aveți o strajă; duceți-vă de păziți cum puteți.” Ei au plecat, și au întărit mormântul, pecetluind piatra și punând strajă.” (Matei 27, 62-66).

177. De ce a trebuit să sufere Hristos și să moară?

Dumnezeu-Fiul s-a născut ca om, în Isus Hristos, și a venit pe lume ca să ia asupra Lui toate păcatele oamenilor. El s-a jertfit din propria voință și din dragoste divină, spre a-i salva pe oameni de la moarte. Puterea păcatului este mare, dar puterea dragostei divine, care se arată prin jertfa vieții lui Isus Hristos, este și mai mare.

➤ **Salvarea de la moartea spirituală /mântuirea:** *vezi întrebările 89-90, 108-109, 215-216*

„Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.” (Ioan 15, 13).

178. Deci care este însemnătatea suferințelor și a morții lui Isus pentru oameni?

Jertfa morții lui Isus este baza unei noi legături dintre oameni și Dumnezeu. Omul păcătos poate ajunge din nou la Dumnezeu.

179. Întâlnim în Vechiul Testament indicii cu privire la suferințele lui Isus și jertfa morții Lui?

Da. În Isaia 53, 3-5 este descrisă suferința Domnului, care este disprețuit și trebuie să sufere. Putem citi că el este „disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința [...] Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui [...] Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți.” Acestea sunt indicii cu privire la calea suferințelor lui Isus Hristos și jertfa morții Lui.

180. S-a referit vreodată Isus la suferințele și la moartea Sa?

Da. Isus a făcut de mai multe ori referiri la suferințele și moartea Lui, chiar și la învierea Lui.

Petru i-a spus lui Isus că este „Hristosul lui Dumnezeu“, după care, Isus a vorbit despre patimile pe care avea să le îndure și despre moartea Sa: „Fiul omului trebuie să pătimească multe, să fie tăgăduit de bătrâni, de preoții cei mai de seamă și de cărturari, să fie omorât, și a treia zi să învieze.“ (Luca 9, 22).

La sfârșitul celor petrecute pe muntele schimbării la față, Isus a rostit următoarele cuvinte asemănătoare: „Fiul omului va fi dat în mâinile oamenilor; ei Îl vor omorî, și a treia zi după ce-L vor omori, va învia.“ (Marcu 9, 31).

Înainte de a se duce la Ierusalim, Isus le-a spus apostolilor următoarele: „Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei Îl vor osândi la moarte, și-L vor da în mâinile Neamurilor, ca să-L batjocorească, să-L bată și să-L răstignească; dar a treia zi va învia.“ (Matei 20, 18.19).

Isus le-a spus Cărturarilor și Fariseilor că va învia după trei zile. El a amintit de întâmplarea cu proorocul Iona: „Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.“ (Matei 12, 40).

181. Ce se relatează în epistolele apostolilor despre jertfa și moartea lui Isus?

În 2 Corinteni 5, 19 citim despre însemnătatea jertfei și morții lui Isus pe cruce următoarele: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.“ În 1 Ioan 3, 16 se spune: „Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El și-a dat viața pentru noi.“

În discuțiile cu privire la învățăturile false, care negau existența lui Isus Hristos ca om pe pământ și învierea Lui, apostolul Pavel a subliniat clar: „că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi.“ (1 Corinteni 15, 3.4).

182. Ce înseamnă crucea?

Crucea lui Hristos este un semn al împăcării lui Dumnezeu cu oamenii păcătoși. Moartea pe cruce era în antichitate expresia unei înfrângeri: sfârșitul rușinos al unui om disprețuit, respins de societatea omenească. În cazul lui Isus, ceea ce pare a fi o înfrângere, este o biruință: prin moartea pe cruce, El a înfăptuit un act inegalabil al mântuirii.

„Fiindcă propovăduirea crucii este o nebulie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, cari suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.“ (1 Corinteni 1, 18).

183. Ce s-a întâmplat după ce a murit Isus?

După ce a murit, Isus s-a dus în Împărăția morților. În 1. Petru 3, 18-20 scrie că, după moartea Sa, Fiul lui Dumnezeu le-a propovăduit morților care nu s-au supus lui Dumnezeu pe vremea lui Noe. El a făcut lucrul acela, ca să le poată oferi și morților, mântuirea : „Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți, pentruca să fie judecați ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu, în duh.“ (1 Petru 4, 6).

Pe pământ, Fiul lui Dumnezeu s-a întors către cei păcătoși, iar apoi a procedat la fel și cu cei morți. După jertfa Lui pe cruce, a fost posibil ca și cei morți să primească mântuirea.

„Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh, în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, cari fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt.“ (1 Petru 3, 18-20).

184. Prin ce putere a înviat Isus Hristos?

Învierea lui Isus Hristos este realizată de Dumnezeu ca Treime:

- pe de-o parte ni se dezvăluie aici puterea lui Dumnezeu-Tatăl – El L-a înviat pe Isus din morți : „Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn.“ (Faptele apostolilor 5, 30). Pe de altă parte, aici s-au împlinit următoarele cuvinte ale lui Dumnezeu, ale Fiului : „Am putere s-o dau (viața) și am putere s-o iau iarăș“ (Ioan 10, 18).
- în sfârșit, faptele lui Dumnezeu, ale Sfântului Duh, sunt mărturisite în Epistola apostolului Pavel către Romani : „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.“ (Romani 8, 11).

Faptul că Isus Hristos a înviat din morți dovedește puterea lui Dumnezeu asupra morții.

185. Există martori pentru învierea lui Hristos?

Isus Hristos a înviat, dar nici un om nu a fost martor ocular la această întâmplare. Cu toate acestea, în Sfânta Scriptură există multe mărturii cu privire la învierea Fiului lui Dumnezeu. Una dintre aceste mărturii este mormântul găsit gol. Alte dovezi sunt legate de multiplele apariții ale Celui Înviat în cele 40 de zile dintre învierea și înălțarea Lui. Sunt citate concret mai multe persoane cărora Isus li s-a arătat și care L-au recunoscut.

Învierea lui Isus Hristos nu este o închipuire a adepților Lui, ci un fapt adevărat. Ea s-a petrecut într-adevăr.

„V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi; și că i s-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre cari cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit. În urmă s-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor.“ (1 Corinteni 15, 3-7).

186. Care este însemnătatea învierii lui Hristos pentru oameni?

Isus Hristos a înviat din morți. Prin aceasta, credinciosul are o speranță îndreptățită în propria sa înviere și în dobândirea vieții veșnice: „Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârگا celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos.“ (1 Corinteni 15, 20-22).

Credința în învierea din morți a lui Isus Hristos este necesară, deoarece, prin învierea Lui, ni se arată că El este Mântuitorul lumii (1. Corinteni 15, 14).

➤ **Mântuitor:** *vezi întrebarea 108, și întrebarea 110*

187. Ce apariții ale lui Isus-Înviat sunt relatate în Noul Testament?

După ce a înviat, Isus li s-a arătat de mai multe ori ucenicilor și ucenicilor Lui. Iată câteva exemple :

Maria Magdalena și alte femei au fost primele martore ale învierii lui Isus : „Dar iați că le-a întâmpinat Isus, și le-a zis: „Bucurați-vă!“ Ele s-au apropiat să-I cuprindă picioarele, și I s-au închinat.“ (Matei 28, 9).

Isus înviat din morți i-a însoțit pe ucenicii Săi pe drumul Emausului, mai întâi fără a putea fi recunoscut. El le-a explicat Scriptura și apoi a frânt împreună cu ei pâinea, astfel că aceștia L-au recunoscut (Luca 24, 13-35).

În seara zilei învierii Lui, Isus a venit în mijlocul ucenicilor Săi. În calitatea Lui de Cel Înviat și de stăpân asupra morții și a păcatului, Isus le-a dat apostolilor împunternicirea prin care să le poată ierta oamenilor păcatele: „Luați Duhul Sfânt! Celorce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ținea, vor fi ținute.“ (Ioan 20, 19-23).

O altă dată, Domnul li s-a arătat câtorva ucenici la Marea Tiberiadei și i-a dat apostolului Petru sarcina „să pască mieii și oile lui Hristos”, deci, pe toți membrii comunității, adică să-i îngrijească și să le slujească (*sarcina lui Petru - vezi Ioan 21, 15-17*).

Domnul, care înviase din morți, li s-a arătat apostolilor Săi „prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu.“ (Faptele apostolilor 1, 3).

În Corinteni 15, 6 apostolul Pavel spune că Isus-Înviat s-a arătat la peste cinci sute de frați deodată.

Iertarea păcatelor, Exemple de activități prin imputernicire: explicații la întrebarea 415, întrebarea 644

➤ **Însărcinarea lui Petru:** vezi întrebarea 457 și explicații la întrebarea 457

„Dar Maria ședea afară lângă mormânt, și plângea. Pe când plângea, s-a plecat să se uite în mormânt. Și a văzut doi îngeri în alb, șezând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus: unul la cap și altul la picioare. „Femeie”, i-au zis ei, „pentru ce plângi?” Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu, și nu știu unde L-au pus.” După ce a zis aceste vorbe, s-a întors, și a văzut pe Isus stând acolo în picioare; dar nu știa că este Isus. „Femeie”, i-a zis Isus, „de ce plângi? Pe cine cauți?” Ea a crezut că este grădinarul, și l-a zis: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus, și mă voi duce să-L iau.” Isus i-a zis: „Marie!” Ea s-a întors, și l-a zis în evreiește: „Rabuni!” adică: „Învățătorule!” (Ioan 20, 11-16).

188. Ce au făcut preoții cei mai de seamă după învierea lui Isus Hristos?

Preoții cei mai de seamă au aflat despre învierea lui Isus Hristos. Ei i-au mituit pe soldați cu bani și le-au spus: „Spuneți așa: „Ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, și L-au furat.” (Matei 28, 13).

189. Ce este trupul înviat al lui Hristos?

Trupul înviat al lui Hristos nu cunoaște sfârșitul și moartea. El nu este legat de spațiu și timp. Trupul înviat al lui Hristos nu este de fapt un corp care se poate îmbolnăvi, care poate îmbătrâni și, cândva, muri. El este un trup de slavă.

Isus Hristos a venit în mijlocul ucenicilor Săi, în acest trup de slavă. El a trecut prin ușile închise, a rupt pâinea împreună cu ucenicii, le-a arătat rănilor de la răstignirea pe cruce și a mâncat împreună cu ei. Prin aceasta, Isus Hristos le-a arătat că nu este un „duh”, ci a venit la ei în trup și este prezent printre ei.

„Învierea” nu înseamnă revenirea în viața de pe pământ.

➤ **Învierea:** vezi întrebările 535, 559

„În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate..., a venit Isus, a stătut în mijlocul lor.” (Ioan 20, 19).

„Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.” (Luca 24, 39-40).

190. Ce s-a petrecut la înălțarea lui Isus Hristos?

La 40 de zile după înviere, Isus Hristos s-a înălțat la cer. La această întâmplare există martori oculari: după ce a vorbit cu apostolii Lui și i-a binecuvântat, Isus „...S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns de ochii lor. Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb, și au zis: „...acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaș fel cum L-ați văzut mergând la cer.” (Faptele apostolilor 1, 9-11)

„Am ieșit de la Tatăl, și am venit în lume; acum las lumea, și Mă duc la Tatăl.” (Ioan 16, 28).

191. Unde s-a dus Isus Hristos când s-a înălțat la cer?

Isus Hristos s-a întors înapoi la Tatăl, „și a șezut la dreapta lui Dumnezeu.”(Marcu 16, 19)

192. Ce înseamnă „Isus Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu”?

Pe vremuri, cine ședea la dreapta unui împărat, era părtaș la puterea și autoritatea acestuia. Imaginea lui Isus Hristos care șade la dreapta lui Dumnezeu indică, deci, faptul că El participă la plinătatea puterii și la slava lui Dumnezeu, Tatăl.

Isus Hristos dorește să împartă în viitor această slavă cu cei care sunt ai Lui. Astfel, Isus spune în rugăciunea Sa: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe cari Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea.”(Ioan 17, 24). Rugămintea aceasta se va împlini atunci când Isus Hristos îi va răpi pe cei care sunt ai Lui împreună cu cei morți și îi va lua să fie cu El în veșnicie.

➤ **Răpiți în văzduh:** vezi întrebările 559 ...

„Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, cari vom rămânea până la venirea Domnului, nu o vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuș Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4, 15-17).

193. Mai este Isus Hristos prezent pe pământ, după înălțarea Lui la cer?

Da. Isus Hristos este prezent pe pământ chiar și după înălțarea Lui la cer, și anume prin Sfântul Duh, cea de-a treia persoană a lui Dumnezeu, care acționează în biserică. În felul acesta, Isus Hristos împlinește promisiunea: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”(Matei 28, 20).

➤ **Sfântul Duh:** vezi întrebările 197 ...

194. Ce-a vrut să spună Isus prin cuvintele „Mă voi întoarce”?

Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.”(Ioan 14, 3). Isus Hristos va veni din nou – de data aceasta ca Mire.

Când se va întoarce ca Mire, îi va lua cu El pe cei morți și pe cei vii, care au primit darul Sfântului Duh și care s-au lăsat pregătiți, drept comunitate-mireasă, pentru acest eveniment. Revenirea lui Hristos este aproape.

➤ **Speranța în viitor:** vezi întrebările 549 ...

195. Cum mai este denumită revenirea lui Isus Hristos?

Evenimentul revenirii lui Isus Hristos mai este denumit „Ziua Domnului”, „Ziua lui Hristos”, „Viitorul Domnului nostru”, „Arătarea slăvii lui Hristos”, „Apariția”, „Revenirea Domnului”, „Revenirea lui Hristos”.

Evenimentul acesta nu este Judecata de Apoi, ci luarea miresei lui Hristos acasă, la nunta Mielului.

„Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-l dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit.” (Apocalipsa 19, 7).

196. Ce indicii cu privire la revenirea lui Hristos întâlnim în Noul Testament?

În Noul Testament, în special în epistolele apostolilor, este întărită proorocirea despre revenirea lui Hristos. În prima epistolă a sa către Corinteni, apostolul încheie prin cuvintele de salut „Maranata”, ceea ce înseamnă „Domnul nostru vine!” (1 Corinteni 16, 22).

Apostolul Iacov i-a îndemnat pe credincioși să fie îndelung răbdători „căci venirea Domnului este aproape” (Iacov 5, 8). În epistola către Evrei citim același îndemn la răbdare: „încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi.” (Evrei 10, 37).

În cea de-a doua epistolă a lui Petru (vezi 2 Petru 3, 9), apostolul se împotrivesc tuturor celor care nu cred în revenirea lui Isus Hristos. El exclude complet posibilitatea unei întârzieri a împlinirii promisiunii despre revenirea Sa.

197. Cine este Sfântul Duh?

Sfântul Duh este Dumnezeu adevărat. El este cea de-a treia persoana a lui Dumnezeu, care, unit împreună cu Tatăl și cu Fiul, sunt Domnul și Dumnezeul pe care îl slăvim. Sfântul Duh vine de la Dumnezeu, Tatăl și Fiul. Sfântul Duh trăiește veșnic împreună cu Ei în comuniune și, ca și Ei, acționează în tot Universul.

➤ **Trinitatea:** vezi întrebările 51, 61 ...

„universal”: persoanele divinității nu acționează numai într-un singur loc, limitat, ci pretutindeni și întotdeauna unde vor, în lumea aceasta și în lumea cealaltă.

198. Cum se arată Sfântul Duh ca persoană divină?

Sfântul Duh se arată ca persoană a lui Dumnezeu, ca Trinitate, prin faptul că El trimite oameni care să transmită mai departe Evanghelia, la fel cum fac Dumnezeu și Fiul. În Faptele apostolilor 13, 4 ni se relatează: „...trimeși de Duhul Sfânt, s-au coborât la Seleucia, și de acolo au plecat cu corabia la Cipru.”

El îi ajută în necazuri pe cei care Îl mărturisesc : „să nu vă îngrijorați...ce veți vorbi; căci Duhul Sfânt vă va învăța chiar în ceasul acela ce va trebui să vorbiți.” (Luca 12, 11.12).

Sfântul Duh îi învață pe cei trimiși de Dumnezeu: „nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 2, 10).

199. Cum se mai numește Sfântul Duh?

Sfântul Duh mai este numit „Duhul lui Dumnezeu”, „Duhul Domnului”, „Duhul adevărului”, „Duhul lui (Isus) Hristos”, „Duhul Fiului” și „Duhul slăvii”. Isus a vorbit despre Sfântul Duh numindu-L Mângâietor și ajutor divin.

200. Ce înseamnă „Sfântul Duh este Mângâietor și ajutor”?

Isus Hristos este Mângâietor, Cel care ajută și se roagă pentru ai Săi. În cuvintele de despărțire înainte de a fi prins și răstignit, El a profetat că va trimite pe Sfântul Duh drept Mângâietor și ajutor: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac.” (Ioan 14, 16). Sfântul Duh îi însoțește pe cei credincioși și îi ajută în toate situațiile din viață.

201. Ce înseamnă „Sfântul Duh este Duhul adevărului”?

Sfântul Duh arată clar ce este pe placul lui Dumnezeu și ce este împotriva voinței Lui. Ca Duh al adevărului, El marchează adevărul și minciuna. Sfântul Duh are grijă ca vestea despre jertfa lui Isus, învierea și revenirea lui Hristos să fie păstrate și răspândite de-a lungul timpului.

„Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.” (Ioan 15,26).

202. Ce înseamnă „Sfântul Duh este putere de sus”?

Cuvintele „putere de sus” indică faptul că acțiunea Sfântului Duh reprezintă intervenția puternică a lui Dumnezeu. Fiind „putere de sus” (Luca 24, 49), Sfântul Duh îi mișcă și îi împlinește pe oameni, îi întărește în strădaniile lor de a trăi pe placul lui Dumnezeu și de a se pregăti în vederea revenirii lui Isus Hristos.

203. Cum recunoaștem când acționează Sfântul Duh?

Recunoaștem foarte clar acțiunea Sfântului Duh prin faptul că Dumnezeu a devenit om în persoana lui Isus Hristos: Sfântul Duh s-a pogorât peste Maria (Luca 1, 35) și ea a rămas însărcinată.

De asemenea, mai observăm că Sfântul Duh acționează prin faptul că El îi ajută pe oameni să vadă adevărul divin (descoperiri și cunoașteri). Legat de aceasta, Isus a spus : „Dar... Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.”(Ioan 14, 26) Astăzi trăim acțiunea Sfântului Duh la predică, mai ales în păstrarea vie a profesiei lui Isus Hristos, că va reveni.

Apostolii își pot îndeplini sarcinile, pentru că sunt purtători de Sfânt Duh. „După aceste vorbe, a suflat peste ei(Isus), și le-a zis : Luați Duh Sfânt !” (Ioan 20, 22)

204. Ce este darul Sfântului Duh?

Trebuie să facem deosebire între Sfântul Duh ca persoană a divinității și Sfântul Duh ca dar de la Dumnezeu.

Sfântul Duh ca dar de la Dumnezeu este un cadou de la Dumnezeu și o putere izvorâtă din Dumnezeu ca Trinitate. Credinciosul care primește acest dar este totodată umplut cu dragostea lui Dumnezeu.

Cei care sunt botezați, primindu-L pe Sfântul Duh ca dar de la Dumnezeu, primesc în acest fel și darul de a fi copii ai lui Dumnezeu.

➤ **Sfântul Duh:** *vezi întrebările 198 ...*

➤ **Copil al lui Dumnezeu:** *vezi explicațiile la întrebarea 530*

➤ **Sfânta Pecetluire:** *vezi întrebările 515 ...*

205. Cum se primește darul Sfântului Duh ?

Darul Sfântul Duh îl primim de la Dumnezeu prin punerea mâinilor și rugăciunea unui apostol. Lucrul acesta este exemplificat foarte frumos de „Petru și Ioan în Samaria”.

„Apostolii, cari erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan. Aceștia au venit la Samariteni, și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se pogorâse încă peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus. Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt.” (Faptele apostolilor 8, 14-17).

206. Este menționat Sfântul Duh în Vechiul Testament?

Da. Atunci când scrie în Vechiul Testament despre „Duhul lui Dumnezeu”, este de fapt vorba despre Sfântul Duh. Dar El nu este încă menționat ca persoană divină.

207. A acționat Sfântul Duh și pe vremea Vechiului Testament?

Da. În Sfânta Scriptură, acțiunea Sfântului Duh este menționată și mărturisită de nenumărate ori în Vechiul Testament. Sfântul Duh îi impulsiona pe oameni să devină instrumente ale voinței divine. El a acționat de exemplu prin proorocii din Vechiul Testament și a vorbit prin ei. Prin Sfântul Duh au fost făcute profeții cu privire la venirea lui Mesia.

208. Putem spune că Sfântul Duh a fost oferit în dar și pe vremea Vechiului Testament?

Nu. Pe vremea Vechiului Testament, oamenii erau plini de Sfântul Duh numai pentru scurte perioade de timp. De abia după jertfa adusă de Isus Hristos prin moartea Sa, a fost posibil să se ofere darul Sfântului Duh ca sacrament.

➤ *Sfântul Duh ca dar sacramental: vezi întrebările 428, 440, 523 ...*

209. Când s-au împlinit profețiile despre pogorârea Sfântului Duh?

În a 50-a zi după Paște, de Rusalii, s-a pogorât Sfântul Duh peste ucenicii lui Isus adunați la Ierusalim.

210. Cum a avut loc pogorârea Sfântului Duh?

În Biblie ni se relatează următoarele: „În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședea ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare dintre ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.” (Faptele apostolilor 2, 1-4).

Sfântul Duh i-a umplut pe apostoli și pe toți care erau împreună cu ei cu acest dar, cu putere de sus. (vezi Luca 24, 49)

211. A mai acționat Sfântul Duh și după ce au murit primii apostoli?

Da. Sfântul Duh a acționat mereu, până în ziua de astăzi. În felul acesta simțim cum Dumnezeu este prezent.

Domnul însuși a vorbit despre acțiunea viitoare a Sfântului Duh: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul ; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare.” (Ioan 16, 13).

212. Unde acționează astăzi Sfântul Duh?

Sfântul Duh acționează acolo unde oamenii cred în Isus Hristos, îl mărturisesc ca pe Domnul lor și trăiesc după voia Lui.

213. Acționează Sfântul Duh în sacramele?

Da. Toate cele trei persoane ale divinității (Trinitatea) acționează în sacramele. Astfel, întotdeauna când acționează Dumnezeu ca Treime, participă și Sfântul Duh ca persoană a divinității.

Sacramelele sunt oferite în numele și din puterea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh. Prin aceasta, sacramelele au puterea de a transmite mântuirea.

➤ **Sacramele:** *vezi întrebările 472 ...*

214. Ce legătură există între acțiunea Sfântului Duh și apostolat?

Apostolii sunt trimiși de Isus Hristos. Prin ei, Isus le oferă oamenilor mântuirea. Ei își îndeplinesc însărcinarea prin puterea Sfântului Duh, care se manifestă prin oferirea sacramentelor, în propovăduirea iertării păcatelor și în răspândirea Evangheliei, precum și în păstrarea trează a profeției despre Isus Hristos. Astfel se înfăptuiește pregătirea miresei lui Hristos în vederea revenirii lui Isus Hristos.

➤ **Mireasa lui Hristos** (comunitatea mireasă): *vezi întrebările 387, 555, 561 ...*

Capitolul 4

OMUL CARE ARE NEVOIE DE MÂNTUIRE

4

4 OMUL CARE ARE NEVOIE DE MÂNTUIRE

215. De ce au oamenii nevoie de mântuire?

De la căderea în păcat, omul a devenit păcătos: răul l-a ispitit și a păcătuțit. Nici un om nu poate trăi fără a păcătuțit, toți oamenii sunt prinși în păcate. Dumnezeu vrea să-i elibereze pe oameni din această stare, adică să-i mântuiască.

➤ *Căderea în păcat și urmările ei: vezi întrebările 88 ...*

216. Ce înseamnă „mântuirea“?

La origine, înțelesul cuvântului „mântuire” sau „eliberare” se referea mai curând la desfacerea sau dezlegarea de legături, sau de lanțuri. Mântuirea, raportată la jertfa adusă de Isus, înseamnă că omul încătușat în păcatele lui, va fi eliberat din lanțurile răului.

217. De unde vine răul?

Nu se poate înțelege și nici explica cu mintea noastră de unde vine răul.

218. Ce este răul?

Răul este o forță distrugătoare, opusă lui Dumnezeu.

219. Cum se manifestă răul?

Răul se manifestă în diferite feluri – de exemplu prin distrugere, minciună, invidie, lăcomie. El duce până la urmă la moarte.

220. Răul se manifestă și printr-o persoană?

Da, răul se manifestă și printr-o persoană, fiind numit printre altele și „diavol” sau „satana” (Matei 4, 1; Marcu 1, 13).

221. Cum a ajuns răul la oameni?

Dumnezeu le-a dat oamenilor posibilitatea să se decidă dacă i se supun lui Dumnezeu, sau nu. Atunci când omul s-a depărtat de Dumnezeu și a decis să nu i se supună, a apărut răul. Deci Dumnezeu nu a creat răul, dar a permis apariția lui, prin faptul că nu a zădărnicit hotărârea pe care au luat-o oamenii.

222. Va exista întotdeauna răul?

Nu, răul nu va exista întotdeauna. Isus Hristos a biruit puterea răului. În 1 Ioan 3, 8 scrie în acest sens: „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.”

După împărăția păcii, răul va mai avea cea din urmă posibilitate de a i se opune lui Dumnezeu. După aceea, va fi neutralizat pe deplin. În noua creație, răul nu va mai avea loc.

➤ **Împărăția păcii:** *vezi întrebările 575 ...*

223. Cum s-a ajuns la păcatul originar?

Dumnezeu le-a poruncit lui Adam și Evei să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului, care se afla în centrul raiului. Dumnezeu le-a atras atenția și asupra urmărilor în caz că ar fi încălcat porunca: „căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Geneză 2, 17). Diavolul l-a influențat pe om și a trezit în el îndoiala în cuvântul lui Dumnezeu: „Hotărât că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” (Geneză 3, 4.5). Adam și Eva au cedat ispitei de a păcătui, s-au împotrivit voinței lui Dumnezeu, au încălcat porunca și au mâncat din fructele pomului. Această nesupunere față de Dumnezeu este denumită „păcatul originar”.

224. Care sunt urmările păcatului originar pentru om?

Păcatul originar a dus la apariția anumitor schimbări în viața omului, pe care acesta nu le-a mai putut îndrepta. Omul s-a temut de Dumnezeu și s-a ascuns dinaintea Lui. Chiar și relația dintre oameni a avut de suferit, de asemenea relația dintre om și tot ce crease Dumnezeu.

De atunci, viața omului este grea și limitată: „căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.” (Geneza 3, 19).

O altă urmare a păcatului originar a fost despărțirea omului de Dumnezeu: Dumnezeu l-a izgonit pe om din grădina Edenului (Geneză 3, 23.24).

„De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul, din care fusese luat. Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, cari să învârtăască o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.” (Geneza 3,23.24).

225. Ce atitudine are Dumnezeu față de omul păcătos?

Dumnezeu îl iubește pe om chiar și după ce acesta a înfăptuit păcatul originar. În ciuda nesupunerii lor, Dumnezeu a avut grijă de Adam și de Eva: el le-a făcut haine de piele (Geneză 3, 21).

Dragostea lui Dumnezeu pentru omul căzut în păcat se arată în cel mai desăvârșit fel prin trimiterea lui Isus Hristos, care a biruit păcatul. „Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viață. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.” (Romani 5, 18.19).

226. Cum s-a dezvoltat în continuare omenirea după căderea în păcat?

După căderea în păcat, păcatele omenirii s-au înmulțit într-o măsură înfricoșătoare: mai întâi, Cain l-a ucis pe fratele său Abel, în ciuda avertizării lui Dumnezeu (Geneză 4, 6-8).

În timpurile care au urmat, oamenii au păcătuit din ce în ce mai mult. Dumnezeu a hotărât să-i pedepsească și a dat potopul. Numai Noe a găsit îndurare înaintea lui Dumnezeu. La porunca Acestuia, el a construit o arcă în care s-a putut salva împreună cu toată familia (Geneză 6, 5-7; 17.18).

Chiar și după această pedeapsă, oamenii au continuat să nu asculte de Dumnezeu. În Biblie ni se relatează, de exemplu, despre construirea Turnului Babel. Dumnezeu i-a pedepsit pe constructorii acestui turn pentru aroganța și dorința lor de faimă, făcându-i să nu se mai poată înțelege între ei (Geneză 11, 1-8).

„Însă Cain a zis fratelui său Abel: „Haidem să ieșim la câmp.” Dar pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel, și l-a omorât.” (Genesa 4,8).

227. Păcatul originar a avut urmări pentru toți oamenii?

Da, de la păcatul originar încoace, toți oamenii sunt supuși puterii păcatului. Păcatul duce la separarea de Dumnezeu, adică la moartea spirituală: „De aceea, după cum printr-un *singur* om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...” (Romani 5, 12). Omul și-a păstrat înclinația de a păcătui (concupiscentă); el nu poate reveni singur și prin propriile puteri, în starea inițială, fără păcat.

➤ **Moartea spirituală:** vezi întrebările 89 ...

Înclinația de a păcătui (concupiscentă): prin păcatul originar, s-a născut în om tendința de a păcătui. Lucrul acesta se numește „concupiscentă”. De aici se nasc gândurile și faptele păcătoase. Cu toate că păcatele sunt iertate, înclinația de a păcătui rămâne în continuare.

228. Are păcatul originar urmări și asupra creației?

Da. Păcatul originar are urmări ample și asupra lumii create de Dumnezeu: câmpul a fost blestemat „Fiindcă...ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem să

nu mânânci deloc din el, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale. Spini și pălămidă să-ți dea, și să mânânci iarba de pe câmp.”(Genesa 3, 17.18).

„Căci firea a fost supusă deșertăciunii...cu nădejdea însă, că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii...dar știm că până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii.” (Romani 8, 20-22).

229. Ce este păcatul?

Tot ceea ce se opune voinței și ființei lui Dumnezeu este păcat, deci toate cuvintele, faptele și gândurile care sunt împotriva voinței și ființei Lui. Păcat este de asemenea atunci când nu facem un bine intenționat (Iacov 4, 17). Cu fiecare păcat, omul se încarcă cu și mai multă vină față de Dumnezeu.

230. Ce deosebire este între păcat și vină?

Păcatul este absolut, deci nu poate fi relativizat. El ne desparte de Dumnezeu. Spre deosebire de acesta, știm că Dumnezeu, prin dreptatea și îndurarea Lui, evaluează în mod diferit vina pe care ne-o însușim prin păcatele acumulate.

Explicație despre măsura vinei: există o diferență în evaluarea vinei dacă, de exemplu, cineva fură ceva pentru că îi este foame sau pentru că vrea să-și satisfacă nevoia de lux. În ambele cazuri există în aceeași măsură un păcat și anume încălcarea celei de-a șaptea porunci. Vina rezultată din acest păcat cu care omul s-a încărcat, este totuși evaluată diferit. Dumnezeu atotștiutor judecă întotdeauna drept cât de multă vină a acumulat omul prin păcatele împlinite. Aici joacă un rol deosebit anumite influențe și situații la care este supus omul, cum sunt, de exemplu, structura socială, lipsurile, înclinațiile patologice.

231. Cum se poate înlătura separarea de Dumnezeu?

Pentru a putea ajunge aproape de Dumnezeu, trebuie ca păcatele să fie iertate.

➤ **Iertarea păcatelor:** *vezi întrebarea 652*

232. Cine hotărăște ce este un păcat?

Dumnezeu este Cel care hotărăște ce este un păcat. Omul nu are voie să hotărăscă în niciun caz singur ce este păcat.

233. Cum putem recunoaște ce este un păcat?

Din Sfânta Scriptură aflăm ce este un păcat, care se opune, deci, voinței lui Dumnezeu:

- încălcarea celor zece porunci (Exodul 20, 20)
- încălcarea unui jurământ făcut lui Dumnezeu (Deuteronomul 23, 22)

- să nu crezi în Hristos (Ioan 16, 9)
- egoismul, invidia și altele de acest fel.

Toate acestea sunt explicate la slujbă prin Sfântul Duh.

234. Prin ce daruri îi ajută Dumnezeu pe oamenii păcătoși?

Dumnezeu le-a dăruit oamenilor o conștiință, rațiune (judecată) și credință. Dacă omul folosește aceste daruri, atunci acesta este răspunsul corect la dragostea lui Dumnezeu față de el.

235. Cum trebuie să folosim conștiința, rațiunea (judecata) și credința?

Conștiința, rațiunea (judecata) și credința trebuie să fie îndreptate către Isus Hristos.

236. La ce slujește conștiința?

Conștiința ne poate ajuta să luăm decizii corespunzătoare voinței lui Dumnezeu. Conștiința este cea care cântărește ce este bun și ce este rău. Pe lângă acestea, conștiința bazată pe judecată și credință îl ajută pe om să-și dea seama dacă se încarcă cu vină, prin felul cum se comportă față de Dumnezeu și față de aproape.

237. La ce slujește rațiunea (judecata)?

Rațiunea (judecata) îl poate călăuzi pe om să aibă un comportament pe placul lui Dumnezeu. Judecata se vede în răspunderea pe care și-o asumă omul legat de purtarea și faptele lui față de Dumnezeu și de aproapele său. Judecata este necesară pentru a putea înțelege Evanghelia și pentru a putea mărturisi credința.

238. Judecata omului este limitată?

Da. Omul are o judecată limitată și nu-l poate cunoaște și înțelege pe Dumnezeu în toată măreția Lui infinită. Ființa lui Dumnezeu și faptele Lui depășesc înțelegerea oricărei minți (priceperi) omenesti (Filipeni 4, 7). Prin urmare, judecata omenescă nu poate fi măsura tuturor lucrurilor.

„Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” (Filipeni 4, 7).

239. Ce este credința?

Credința față de Dumnezeu înseamnă încredere, supunere și credincioșie. Din acestea, omul dobândește încrederea în mila și ajutorul lui Dumnezeu. În Evrei 11, 1 scrie: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile cari nu se văd.”

240. Cum dobândește omul credința?

La începutul credinței se află întotdeauna Dumnezeu, care se descoperă prin cuvânt și lucrări. Credința este un dar de la Dumnezeu. Credința adevărată se bazează pe harul lui Dumnezeu care ne-a ales.

În același timp, credința este o sarcină pentru oameni. Dacă omul crede, sau cât de mult crede, depinde de cât de implicat se dovedește: omul trebuie să vrea să creadă. De aceea este pentru a dobândi credința, rugăciunea este foarte importantă.

„Cred, Doamnel! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9, 24).

241. În ce constă sarcina credinciosului?

Omului i se cere să asculte cuvântul lui Dumnezeu, să aibă încredere în El și să acționeze ca atare. Isus Hristos i-a îndemnat pe oameni: „aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine!” (Ioan 14, 1). El a profetizat că „oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața vecinică.” (Ioan 3, 16). El arată și urmările pe care le are necredința: „căci dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.” (Ioan 8, 24).

„Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.” (Romani 10, 17).

242. La ce ne ajută credința?

Credința în Isus Hristos este condiția pentru a putea fi mântuiți:

- pentru ca Dumnezeu să se împace cu cel păcătos
- pentru ca omul să poată deveni copil al lui Dumnezeu (Ioan 1, 12)
- pentru ca omul să poată ajunge în comuniunea veșnică cu Dumnezeu.

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui!” (Evrei 11, 6).

243. Ce se înțelege prin „istoria mântuirii”?

În Sfânta Scriptură se întrebuințează noțiunea de „mântuire” în sensul de „salvare”, „ocrotire” și „eliberare”. „Istoria mântuirii” înseamnă acțiunea și faptele lui Dumnezeu care dorește să-i mântuiască pe oameni.

244. Ce înseamnă „planul de mântuire”?

Întâmplările de la păcatul original și până la facerea lumii noi sunt denumite „planul de mântuire” al lui Dumnezeu. Noi, oamenii, nu cunoaștem în întregime planul de mântuire al lui Dumnezeu, dar din felul cum se desfășoară istoria mântuirii putem recunoaște intenția lui Dumnezeu de a-i ajuta pe oameni.

245. Cum se desfășoară istoria mântuirii?

Felul și mărimea mântuirii sunt diferite în fiecare fragment în parte din cadrul istoriei mântuirii. Mai presus de toate se află dorința lui Dumnezeu de a ne salva, care este valabilă pentru oamenii din toate timpurile.

246. În Vechiul Testament, care era speranța mântuirii?

În Vechiul Testament, speranța mântuirii consta în salvarea de nevoile lumești și din robie. Dar treptat, speranța mântuirii lui Israel a început să fie pusă, din ce în ce mai clar, în venirea lui Mesia.

247. Pe ce se întemeiază mântuirea?

Isus Hristos este întemeitorul mântuirii veșnice: „Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri vecinice.” (Evrei 5, 9). El este singurul mijlocitor între Dumnezeu și om (1 Timotei 2, 5). În Faptele apostolilor 4, 12 se mărturisește: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.”

Isus Hristos este Mântuitorul trimis de Dumnezeu, Eliberatorul, care a biruit păcatul. Omul găsește în El mântuirea pentru tot ce a fost distrus prin păcat: jertfa adusă de Isus pe cruce face posibilă eliberarea de păcate și anularea separării de Dumnezeu.

„Mijlocitor”: Isus Hristos este pe de-o parte „Mijlocitor” în sensul de intermediar între Dumnezeu și oameni. Aceasta înseamnă că El îi reprezintă pe oameni înaintea lui Dumnezeu și pe Dumnezeu înaintea oamenilor. El intervine pentru oameni la Dumnezeu și le comunică oamenilor, voința lui Dumnezeu. Pe de altă parte, El este „Mijlocitor”, calea mântuirii; El îi conduce pe oameni înapoi, în comuniunea cu Dumnezeu.

„Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni; Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți.” (1 Timotei 2, 5,6).

248. Cine poate dobândi mântuirea?

Isus Hristos le oferă mântuirea tuturor oamenilor, atât celor vii, cât și celor morți.

249. În ce perioadă din cadrul planului divin de mântuire trăim astăzi?

Astăzi trăim în acea perioadă din cadrul planului divin de mântuire, în care este adunată comunitatea mireasă și este pregătită pentru revenirea lui Hristos. Apostolii ne transmit mântuirea prin propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu și prin oferirea sacramentelor.

➤ **Comunitatea mireasă:** vezi întrebările 455, 557, 561 ...

250. Cum poate fi dobândită mântuirea în zilele noastre?

Nimeni nu poate dobândi mântuirea prin propriile forțe. Omul dobândește mântuirea numai dacă crede în Isus Hristos și acceptă să facă ceea ce hotărăște Hristos că este necesar pentru mântuirea lui : sacramentele și cuvântul lui Dumnezeu.

➤ **Sacramente:** vezi întrebările 472 ...

251. Cum va fi mântuită comunitatea mireasă la revenirea lui Hristos?

Încă de la revenirea lui Hristos, comunitatea mireasă va dobândi comuniunea veșnică cu Dumnezeu la nunta din cer.

252. Când se va împlini planul de mântuire al lui Dumnezeu?

Conform Sfintei Scripturi, planul de mântuire al lui Dumnezeu va fi împlinit odată cu facerea noii creații.

253. Pe ce se bazează alegerea făcută de Dumnezeu?

Alegerea se întemeiază întotdeauna pe voința lui Dumnezeu. Nimeni nu poate să influențeze hotărârea pe care o ia Dumnezeu.

254. De ce alege Dumnezeu?

Dumnezeu alege și cheamă la El pe câte un om sau grupuri întregi de oameni, pentru că are cu ei un anumit plan. El își asumă răspunderea pentru ei.

255. Există exemple de alegeri în Vechiul Testament?

Da, încă de pe vremea facerii lumii au existat alegeri divine: Dumnezeu i-a ales dintre toate creaturile pe oameni și le-a dat sarcina să stăpânească pământul.

Există multe alte exemple de alegeri în Vechiul Testament :

- Noe a fost ales să construiască arca
- Avraam, Isaac și Iacov au fost aleși ca prin ei, toate neamurile pământului să fie binecuvântate
- Moise a fost ales să scoată poporul evreu din robia egipteană, iar Iosua a fost ales să-l conducă în țara promisă
- La fel și poporul evreu a fost ales: „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul Dumnezeul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului. Nu doar pentru că întreceti la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele. Ci, pentru că Domnul vă iubește.” (Deuteronomul 7, 6-8).

256. Există exemple de alegeri în Noul Testament?

Isus i-a ales pe apostolii Săi dintr-un grup mai mare și i-a trimis în toată lumea cu sarcina de a-i învăța pe credincioși și de a-i boteza. Astfel, alegerea poporului lui Dumnezeu nu se mai limitează numai la poporul evreu, ci îi adună pe toți cei care cred în Isus Hristos, evrei și păgâni. În felul acesta a ales Dumnezeu poporul Noului Legământ (1 Petru 2, 9).

Petru a fost ales să îndeplinească o însărcinare deosebită în cadrul Bisericii.

➤ **Însărcinarea lui Petru:** vezi explicațiile la întrebarea 457

Din timpurile Vechiului Testament, „păgâni” erau denumite toate popoarele diferite de poporul evreu, deci toți oamenii care nu-l slujeau Dumnezeului lui Avraam, ci altor dumnezei. În vremea Noului Testament, cei care nu erau evrei erau denumiți tot „păgâni”, indiferent dacă erau botezați, sau nu.

257. Au oamenii „dreptul” să fie aleși de Dumnezeu?

Nu, nimeni nu are dreptul să fie ales de Dumnezeu, pentru că acest lucru îl hotărăște Dumnezeu singur. Alegerea nu poate fi înțeleasă cu mintea omenească.

258. Ce înseamnă alegerea din punctul de vedere al Evangheliei?

Din punct de vedere al Evangheliei, alegerea este un dar al dragostei lui Dumnezeu. Omul are libertatea de a hotărâ singur dacă dorește să accepte acest dar, sau să-l respingă.

Alegerea lui Dumnezeu nu înseamnă că se știe de la început ce va hotărî omul.

259. La ce duce acceptarea alegerii?

Dumnezeu îi alege pe oameni în scopul mântuirii lor, dar și în scopul mântuirii altora. Când Dumnezeu alege, se presupune, de asemenea, preluarea unei sarcini și a răspunderii. Acceptarea alegerii înseamnă în credință să-L urmezi consecvent pe Isus Hristos, Întemeietorul mântuirii, deci să trăiești conform Evangheliei. Lucrul acesta atrage după sine binecuvântare.

Alegerea are efect și în viitor: când Isus Hristos își clădește împărăția păcii, preoții împărătești vor propovădui vestea bucuroasă despre mântuirea în Hristos tuturor oamenilor. Sunt aleși cei care iau parte la prima înviere.

➤ **Mântuire:** vezi întrebările 243 ...

➤ **Preoți împărătești:** vezi întrebarea 577

➤ **Prima înviere:** vezi întrebarea 574, 575

260. Ce este binecuvântarea?

Binecuvântarea este dragostea lui Dumnezeu pe care nimeni nu o merită. A fi binecuvântat înseamnă a primi lucruri bune de la Dumnezeu. Binecuvântarea conține putere divină și este promisiunea Domnului de a ne da ajutorul și călăuzirea Lui. Opusul binecuvântării este blestemul.

261. Cum se obține binecuvântarea și cum se dezvoltă ea?

Dumnezeu transmite deseori binecuvântarea prin oameni însărcinați de El. Nimeni nu se poate binecuvânta singur.

Binecuvântarea crește și se dezvoltă, dacă este primită cu credință. Durata ei de acțiune depinde de firea și faptele celui binecuvântat.

Binecuvântarea este un dar de la Dumnezeu, care poate fi mereu reînnoit. Binecuvântarea poate fi extinsă peste mai multe generații.

262. Cum se arată binecuvântarea lui Dumnezeu în creație?

Dumnezeu și-a binecuvântat ființele create, punând în tot ce are viață, legea înmulțirii. El i-a încredințat omului tot ce a creat și l-a binecuvântat în sarcina pe care o are de îndeplinit.

Această binecuvântare a fost micșorată prin blestemul păcatului, dar nu a fost anulată de tot. După potop, Dumnezeu a reînnoit binecuvântarea Lui. Din cuvintele lui Dumnezeu înțelegem tot ce cuprinde această binecuvântare: „cât va fi pământul, nu va înceta sămănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea!” (Genesa 8, 22).

În Noul Testament ni se mărturisește despre binecuvântarea creației: „când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el, și rodește o iarbă folositoare celor pentru cari este lucrat, capătă binecuvântare dela Dumnezeu.”(Evrei 6, 7). Toți oamenii profită de această binecuvântare.

„Căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreți și peste cei nedreți.” (Matei 5, 45).

263. Cum este binecuvântarea în Vechiul Testament?

Promisiunea binecuvântării face parte din legământul pe care l-a încheiat Dumnezeu cu poporul evreu. Pe vremea Vechiului Testament, binecuvântarea lui Dumnezeu se vedea mai mult în lucrurile lumești, de exemplu victoria în lupta împotriva dușmanilor, viață lungă, bogăție, urmași numeroși, roade bogate.

Avraam a fost binecuvântat de Dumnezeu: „Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe ceice te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.”(Geneză 12, 2.3). Această

binecuvântare a depășit starea bună personală, ea l-a făcut pe Avraam să poată fi, la rândul lui, o binecuvântare pentru alți oameni.

➤ **Vechiul Legământ:** *vezi explicațiile la întrebarea 175*

264. Ce însemna pentru evrei acceptarea sau respingerea binecuvântării lui Dumnezeu?

Binecuvântarea lui Dumnezeu pentru poporul evreu depindea dacă îi slujea și se supunea numai lui Dumnezeu, sau nu. Dacă poporul lui Dumnezeu nu asculta, era blestemat. Decizia se afla în mâna poporului: „Iată pun azi înaintea voastră binecuvântarea și blestemul: binecuvântarea, dacă veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, pe cari vi le dau în ziua aceasta; blestemul, dacă nu veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru.” (Deuteronomul 11, 26-28).

265. De la cine vine binecuvântarea în Noul Testament?

În Noul Testament, binecuvântarea divină vine de la Isus Hristos.

➤ **Noul Legământ:** *vezi explicații la întrebarea 175*

266. Cum a binecuvântat Isus?

Isus a binecuvântat prin cuvântul Său, prin minunile înfăptuite, prin faptele Sale. El a pus mâinile peste copii, binecuvântându-i, păcătoșilor le-a iertat păcatele. Cea mai mare binecuvântare se află în jertfa vieții Sale fără de păcat, în scopul împăcării tuturor oamenilor cu Dumnezeu.

➤ **Jertfa lui Isus:** *vezi întrebările 90, 99, 177 ...*

267. Care este cel mai important aspect al binecuvântării lui Isus Hristos?

Cel mai important aspect al binecuvântării lui Dumnezeu, pe care o primim prin Isus Hristos, este cel spiritual. În Efeseni 1, 3 scrie: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.”

268. Ce lucruri cuprinde această binecuvântare spirituală?

Această binecuvântare cuprinde printre altele:

- alegerea mai înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1 ,4)
- răscumpărarea și iertarea păcatelor (Efeseni 1, 7)
- descoperirea voinței lui Dumnezeu (Efeseni 1, 9)
- hotărârea de a fi moștenitori ai slavei viitoare (Efeseni 1, 11)

- cunoașterea adevărului divin în Evanghelie (Efeseni 1, 13)
- pecetluirea cu darul Sfântului Duh (Efeseni 1, 13).

269. Cum se poate dobândi binecuvântarea și cum trebuie să ne purtăm cu ea?

La serviciul divin, credincioșii primesc multe binecuvântări divine. Și jertfa aduce binecuvântare – aceasta fiind o experiență de bază a credincioșilor.

Omul este chemat să se roage pentru a primi binecuvântarea de la Dumnezeu și să se poarte în așa fel, încât să se arate demn de ea.

Credinciosul își arată recunoștința pentru binecuvântarea de la Dumnezeu printr-o viață dusă în frica de Dumnezeu și supunere în credință.

➤ **Jertfă și binecuvântare:** vezi întrebarea 738

270. În ce constă plinătatea binecuvântării?

Plinătatea binecuvântării constă în faptul de a putea fi veșnic în slava lui Dumnezeu.

271. I-a dat Dumnezeu poporului Său, în vremea Vechiului Legământ, o Lege?

Da. Dumnezeu i-a dat poporului evreu, prin Moise, o Lege. Ea este cuprinsă în cele cinci cărți ale lui Moise și este denumită „legea mozaică”. Ideile sale principale sunt menționate în cele zece porunci. Poruncile de a-L iubi pe Dumnezeu și pe aproapele, fac și ele parte din legea mozaică.

272. Care este rolul legii mozaice?

Legea mozaică îi călăuzește pe credincioși să aibă un comportament pe placul lui Dumnezeu. Ea este un ajutor în viață dat de Dumnezeu, le arată oamenilor calea către bine și îi ajută să evite răul.

„Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul dela tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău.” (Mica 6, 8).

273. Cum era văzută legea mozaică pe vremea Vechiului Testament?

Pe vremea Vechiului Testament, legea mozaică avea o însemnătate înaltă pentru poporul evreu, ea stabilind ordinea și trebuind să fie respectată cu strictețe. Ea era înțeleasă ca drum către mântuire. Oamenii credeau că prin respectarea acestei Legi, erau plăcuți înaintea lui Dumnezeu, care se îndura de ei.

274. Cum evaluează Evanghelia legea mozaică?

Din punct de vedere al Evangheliei, legea mozaică nu este drumul către mântuire, dar ea arată calea care duce către mântuire: Isus Hristos.

Nimeni nu este în stare să respecte toată Legea. De aceea, nu este posibil să dobândim mântuirea singuri, prin propriile noastre eforturi. Omul trebuie să ajungă să înțeleagă și să spună următorul lucru: „sunt un păcătos și am nevoie de iertarea păcatelor”. Iertarea păcatelor presupune însă credința în Isus Hristos.

➤ **Mântuire, dobândirea mântuirii:** vezi întrebările 243, 248 ...

275. Ce conține Evanghelia?

În Evanghelie ni se relatează despre faptele lui Dumnezeu prin Isus Hristos, spre mântuirea oamenilor. Evanghelia cuprinde toate lucrurile pe care Isus le-a transmis oamenilor, învățându-i. Mai cuprinde lucruri despre persoana și viața Lui, cum ar fi nașterea Lui și până la moartea pe cruce, învierea și revenirea Lui. Din Evanghelie reiese clar că Isus Hristos constituie singura cale spre mântuire.

276. Cum mai este numită Evanghelia?

Evanghelia mai este numită și „propovăduirea crucii” (1 Corinteni 1, 18) și „propovăduirea împăcării” (2 Corinteni 5, 19).

277. Ce relație este între Lege și Evanghelie?

Legea și Evanghelia arată amândouă voința lui Dumnezeu și îi ajută pe oamenii păcătoși să dobândească mântuirea.

Legea cuprinde în primul rând porunci și restricții, în scopul de a-l călăuzi pe om să acționeze pe placul lui Dumnezeu. Singurul om care a respectat pe deplin această Lege, fără să încalce vreodată ceva, este Isus Hristos: „să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc.” (Matei 5, 17).

Isus Hristos a sintetizat ideile cele mai importante și mai necesare din legea mozaică în porunca despre dragostea față de Dumnezeu și față de semen „să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. [...] să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22, 37.39).

După învierea Sa, El le-a explicat ucenicilor că în El s-a împlinit tot ce era scris în legea mozaică, în prooroci și în Psalmi (Luca 24, 44).

De aici rezultă: Hristos este împlinirea și totodată țelul Legii. Ideea din Vechiul Testament, că legea ar fi drumul către mântuire, a luat sfârșit odată cu venirea lui Hristos. Isus a deschis o cale nouă, calea harului.

„Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentruca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea.” (Romani 10, 4).

278. Care sunt condițiile de bază spre a putea primi harul oferit în Evanghlie?

Mai întâi, omul trebuie să recunoască că este un păcătos. Apoi, trebuie să creadă că împăcarea omului păcătos cu Dumnezeu a devenit posibilă prin Isus Hristos, iar prin credința în Hristos, cel păcătos poate primi dreptatea valabilă înaintea lui Dumnezeu: „Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața.“ (Romani 5, 18).

Dreptatea înaintea lui Dumnezeu / Dezvinovățirea: a fi drept înaintea lui Dumnezeu, deci a dobândi dezvinovățirea, înseamnă: credinciosul este plăcut înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu îl acceptă pe cel păcătos, îi dăruiește harul și iertarea păcatelor.

279. Ce relație există între faptele bune ale omului și mântuire?

Mântuirea nu poate fi câștigată prin fapte bune, ci ea vine numai prin harul lui Hristos. În acest scop este necesar să credem în Hristos.

Faptele bune sunt expresia unei credințe vii. Astfel, bazându-se pe credință, omul trebuie să se străduiască să ducă o viață sfântă, care să se reflecte în faptele sale bune.

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat...“ Răspunsul oamenilor la aceasta să fie: „să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.“ (Tit 2, 11-14).

Capitolul 5

PORUNCILE LUI DUMNEZEU

5

5 PORUNCILE LUI DUMNEZEU

280. La ce folosesc poruncile lui Dumnezeu?

Dumnezeu le-a dat oamenilor porunci, prin care le propovăduiește voința Lui, spre binele lor. În porunci, omului i se arată cum trebuie să își clădească relația cu Dumnezeu. Pe lângă aceasta, poruncile stau la baza unei bune conviețuiri cu oamenii din jur.

281. Ce trebuie să gândească omul despre poruncile pe care le urmează?

Cine crede în Dumnezeu și știe că El este Cel Atotputernic, Cel Atotștiutor și Cel Iubitor, va întreba care este voia Lui și se va strădui să se orienteze în gândire și fapte după voința lui Dumnezeu, deci după poruncile Lui.

În baza cunoașterii că Dumnezeu le-a dat oamenilor poruncile din dragoste, poruncile nu vor mai fi respectate de frică de pedeapsă, ci din dragoste pentru Dumnezeu.

282. Care este cea mai importantă poruncă?

La întrebarea „care este cea mai mare poruncă din Lege”, Isus a răspuns prin două citate din legea mozaică: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (Matei 22, 36-40). Porunca de a-L iubi pe Dumnezeu și pe aproapele nostru sunt denumite „dubla poruncă a dragostei”.

↗ *Dragostea față de aproapele: vezi de asemenea întrebarea 155*

283. Pe ce se întemeiază dragostea oamenilor față de Dumnezeu?

Dragostea oamenilor pentru Dumnezeu se întemeiază pe dragostea lui Dumnezeu pentru oameni. Omul dorește să răspundă la dragostea pe care o primește: „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.” (1 Ioan 4, 19).

284. Ce spune și ce cere porunca despre iubirea față de Dumnezeu?

Dragostea pentru Dumnezeu trebuie să ne marcheze întreaga ființă și să se oglindească în purtarea noastră.

Dragostea pentru Dumnezeu necesită implicarea omului în totalitatea lui, în toate faptele lui:

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta.” (Marcu 12, 30). Aceasta înseamnă dragostea întreagă față de Dumnezeu.

285. Cum sună porunca iubirii față de aproapele nostru?

„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (Marcu 12, 31; vezi Leviticul 19, 18).

286. La ce ne îndeamnă porunca iubirii față de aproapele nostru?

Porunca ne îndeamnă să ne purtăm plini de dragoste cu toți cei din jurul nostru. Ea îngrădește egoismul.

În Pilda samariteanului (Luca 10, 25-37), Isus explică ce înseamnă iubirea de aproapele nostru, să fii milostiv și să acționezi ca atare.

Isus este foarte consecvent, lucru care se vede din faptul că El ne îndeamnă să ne iubim chiar și dușmanul.

„Ați auzit că s-a zis: „Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău.” (Leviticul 19, 18) Dar Eu vă spun : Iubiți pe vrăjmașii voștri și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fiii ai Tatălui vostru care este în ceruri.” (Matei 5, 43-45).

287. Cine este „aproapele“?

Din exemplul samariteanului milos înțelegem: pe de-o parte, aproapele este cel care are nevoie de ajutor. Aproapele este, pe de altă parte, cel care ajută. Prin urmare, aproapele poate fi orice om cu care avem de-a face.

288. Ce a mai spus Isus despre iubirea pentru aproapele nostru?

În afară de cele spuse în pilda samariteanului, Isus a mai spus un lucru esențial despre iubirea pentru aproapele nostru, denumită „regula de aur”.

Noțiunea de „regulă de aur” a fost întrebuițată în Europa în sec. al XVII-lea, bazându-se pe afirmația din Matei 7, 12. Astăzi, regula de aur este un principiu larg răspândit și folosit chiar și în afara creștinismului, având legătură cu conviețuirea oamenilor.

289. Ce spune „regula de aur”?

„Regula de aur” face parte din cuvintele spuse de Isus în cuvântarea de pe munte : „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii.” (Matei 7, 12).

290. Cum trebuie să se arate în comunitate iubirea pentru aproapele nostru?

Tot ce i-a învățat Isus pe apostoli este valabil și pentru comunitate: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” (Ioan 13, 34.35). Lucrul acesta pe care Isus l-a cerut de la ucenicii Săi, este mai presus decât „regula de aur”.

Porunca despre iubirea aproapelui, de a-i ajuta pe ceilalți și de a-i sprijini în situații grele, trebuie să se dovedească în special în comunitate: „Așa dar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință.” (Galateni 6, 10). Toți cei care fac parte din comunitate au sarcina de a se purta unii cu alții cu milă, amabilitate, smerenie, blândețe și răbdare.

291. Ce naște „dragostea unii pentru alții” în comunitate ?

„Dragostea unii pentru alții” existentă în comunitate ne face să fim în stare să-i acceptăm pe frați și surori, așa cum sunt (Romani 15, 7) și ne apără, totodată, de ceartă, prejudecăți și păreri superficiale. Ea este o forță care întărește unirea din comunitate, trezește compasiunea și înțelegerea dintre membri și încurajează dorința de ajutorare.

Extras din „**Imnul dragostei**”: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de neleguire, ci se bucură de adevăr, acopere totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul.” (1 Corinteni 13, 4-7).

292. Care sunt cele zece porunci?

Prima poruncă: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.”

A doua poruncă: „Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeuului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.”

A treia poruncă: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.”

A patra poruncă: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentruca să îți se lungescă zilele pe pământ.”

A cincea poruncă: „Să nu ucizi.”

A șasea poruncă: „Să nu preacurvești.”

A șaptea poruncă: „Să nu furi.”

A opta poruncă: „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.”

A noua poruncă: „Să nu poțestești casa aproapelui tău.”

A zecea poruncă: „Să nu poțestești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău.”

Numele de „**zece porunci**”, respectiv „**decalog**”, provine de la formularea biblică „zece cuvinte” (deca logoi) din Exodul 34, 28 și Deuteronomul 10, 4. Biblia fixează un număr de zece porunci, dar nu le numerotează. Numerotarea folosită în cadrul Bisericii Nouapostolice se bazează pe numerotarea tradițională din sec. al IV-lea d.H.

293. Cui i-au fost date cele zece porunci?

Dumnezeu i-a dat prin Moise poporului evreu cele zece porunci, pe muntele Sinai (Exodul 19, 20). Ele au fost scrise pe niște table de piatră.

294. Ce-au însemnat cele zece porunci pentru poporul evreu?

Cele zece porunci au avut rolul de a reglementa purtarea evreilor față de Dumnezeu, precum și unii față de alții. Propovăduirea celor zece porunci face parte din legământul încheiat de Dumnezeu cu poporul evreu. Respectarea poruncilor era obligatorie și era binecuvântată de Dumnezeu. Chiar și copiii din poporul evreu învățau poruncile pe de rost.

Cele zece porunci și-au păstrat marea însemnătate în cadrul poporului evreu până în zilele noastre.

„El Și-a vestit legământul Său, pe care v-a poruncit să-l păziți, cele zece porunci; și le-a scris pe două table de piatră.” (Deuteronomul 4, 13).

295. Au vorbit Isus și apostolii Lui despre cele zece porunci?

Da. Isus a întărit cele zece porunci. Pe unele dintre ele chiar le-a intensificat, dând poruncilor un sens nou și mai profund și măbind raza lor de acțiune.

Apostolii Lui au arătat apoi clar, că încălcarea unei singure porunci însemna încălcarea întregii Legi: „Căci cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.” (Iacov 2, 10).

„Ați auzit că s-a zis celor din vechime (Exodul 20, 13; 21, 12): „Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea supt pedeapsa judecâții.” Dar Eu vă spun că orișicine se mânie pe fratele său, va cădea supt pedeapsa judecâții.” (Matei 5, 21.22).

„Ați auzit că s-a spus celor din vechime: „Să nu preacurvești.” Dar Eu vă spun că orișicine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.” (Matei 5, 27.28).

296. Pentru cine sunt valabile cele zece porunci?

În cele zece porunci, Dumnezeu li se adresează tuturor oamenilor. Fiecare om poartă față de Dumnezeu răspunderea pentru cum se poartă și cum își trăiește viața.

297. Cum trebuie văzute poruncile lui Dumnezeu în legătură cu legile statului?

Poruncile lui Dumnezeu se află mai presus de legile statului. Hotărâtor pentru a ști dacă sunt încălcate poruncile lui Dumnezeu nu sunt autoritățile juridice, ci voința lui Dumnezeu.

298. Ce înseamnă să încalci poruncile lui Dumnezeu?

Orice încălcare a poruncilor lui Dumnezeu constituie un păcat. Păcatul îl face pe om vinovat înaintea lui Dumnezeu. Mărimea vinei pe care o avem prin acumularea de păcate, poate fi diferită. Numai Dumnezeu hotărăște cât de mare este vina. În unele cazuri se poate întâmpla, ca păcatele înfăptuite să nu reprezinte înaintea lui Dumnezeu nicio vină.

➤ **Relația dintre păcat și vină:** vezi întrebarea 230 și explicația la întrebarea 230

299. Cum se poate îndeplini toată Legea?

Legea ar putea fi îndeplinită în totalitatea ei prin iubirea desăvârșită a lui Dumnezeu și a aproapelui (Romani 13, 8.10). Lucrul acesta nu l-a putut înfăptui decât Isus Hristos.

➤ **Legea:** vezi întrebările 138, 271 ...

300. Care este prima poruncă?

„Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.”

301. Ce înseamnă prima poruncă?

Prima poruncă înseamnă că Dumnezeu este stăpân peste toate. Numai Lui trebuie să i ne închinăm și să-L slăvim, deoarece El este Creatorul tuturor lucrurilor. Trebuie să ne supunem voinței Lui.

302. Ce însemnătate are prima poruncă în Vechiul Testament?

În țările din jurul Israelului domnea politeismul (crența în mai mulți dumnezei). Prin prima poruncă, Dumnezeu a spus clar că El era singurul Dumnezeu și prin urmare, oamenii trebuie să i se închine numai Lui; numai Lui trebuie să-I slujească. „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru este singurul Domn. Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.”(Deuteronomul 6, 4.5).

➤ **Monoteism:** vezi explicațiile la întrebarea 53

Nouțiunea de „politeism” provine de la cuvintele din limba greacă „poli” și „teos”, care înseamnă „mulți” și „Dumnezeu” și înseamnă închinarea la mai mulți dumnezei. Chiar și împăratul Solomon s-a abătut de la Dumnezeu când a îmbătrânit și a adus jertfe idolilor moaștilor și amoniților (1 Împărați 11, 7.8).

303. Ce înseamnă interzicerea de a slăvi alți dumnezei?

Orice slăvire sau închinare la alți dumnezei decât Dumnezeu, Creatorul, este considerat un păcat. De aici face parte închinarea la anumite ființe, elemente naturale, obiecte, ființe spirituale adevărate sau imaginare.

Prin urmare, dacă-L venerăm pe Dumnezeu de exemplu în statui, figurine de animale, pietre, amulete, precum și corpuri cerești, munți, copaci, foc, furtună, etc. atunci încalcăm prima poruncă.

Confecționarea vițelului de aur pe vremea Vechiului Testament și slăvirea lui a constituit o încălcare a acestei porunci a lui Dumnezeu: „Și toți și-au scos cerceii de aur din urechi, și i-au adus la Aaron. El i-a luat din mâinile lor, a bătut aurul cu dalta, și a făcut un vițel turnat. Și ei au zis: „Israele, iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului.”(Exodul 32, 3.4).

304. Cum trebuie înțeleasă această poruncă, confecționarea de chipuri cioplite și închinarea la ele?

În Exodul 20, 4. 5 Dumnezeu interzice să se facă chipuri cioplite și înfățișări a lucrurilor create de El. „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești.”

Interzicerea efectuării de chip cioplit și a închinării la astfel de lucruri trebuie înțeleasă pe fundalul situației din acele vremuri, în care oamenii se închinau la chipuri și statui considerate dumnezei.

305. Este interzis să confecționăm chipuri (tablouri) sau să fotografiem?

Nu, nu este interzis să facem chipuri (tablouri), sculpturi, fotografii sau filme, dar nu avem voie să ne închinăm la ele și să le slăvim ca pe niște dumnezei.

306. Ce înseamnă prima poruncă în Noul Testament?

Prima poruncă spune că nu există decât un singur Dumnezeu. Acesta este Dumnezeu ca Treime: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. În Noul Testament, prima poruncă se referă nu numai la Dumnezeu, Tatăl, ci și la Isus Hristos și la Sfântul Duh.

➤ **Trinitatea:** vezi întrebarea 61 ...

307. Ce înseamnă prima poruncă pentru noi, cei de astăzi?

Prima poruncă ne îndeamnă să-L slăvim pe Dumnezeu din dragoste. Slăvirea lui Dumnezeu o înfăptuim prin închinarea înaintea Lui, supunere și frica de Dumnezeu. Frica de Dumnezeu vine din dragostea pentru Dumnezeu. Ea nu este expresia temerii, ci a smereniei, a dragostei și a încrederii în Dumnezeu.

Trebuie să-L acceptăm pe Dumnezeu, așa cum a apărut în lume: în Isus Hristos (Ioan 14, 9).

Dacă ne facem un dumnezeu din putere, faimă, bani, idoli sau din propria noastră persoană, subordonând acestora orice altceva, este o încălcare a poruncii. De asemenea, o altă încălcare a celei dintâi porunci este faptul de a ne face din propriile dorințe și păreri, niște dumnezei. O altă încălcare a celei dintâi porunci este dacă slăvim dumnezei în statui, copaci, fenomene naturale, etc. Pe lângă acestea, satanismul, ghicitul, magia, vrăjitoria, spiritismul sau chemarea duhurilor morților sunt acțiuni împotriva celei dintâi porunci.

Noțiunea de „**magie**“ provine din limba greacă și înseamnă în traducere „vrăjitorie“, „nălucire“. În cadrul magiei, oamenii își imaginează că prin anumite acțiuni (rituale) sau cuvinte magice pot influența sau stăpâni alți oameni, animale, lucruri sau obiecte. Magia este deseori asociată cu răul.

Ghicatorii sunt acei oameni care sunt convinși că pot vedea în viitor sau pot prevedea viitorul. Ei fac aceste previziuni prin talmăcirea unor semne secrete. Pe vremea Vechiului Testament, ghicitul era foarte răspândit la curțile regale, dar în cadrul poporului evreu, era strict interzis.

Invocarea morților, numită necromanție, este și ea o formă a ghicitului : ghicatorii încearcă să ia contact cu cei morți, pentru a-i întreba despre lucruri care vor avea loc în viitor; vezi 1 Samuel 28, 3.

„Dați slavă Dumnezeului nostru!“ (Deuteronomul 32, 3).

308. Care este cea de-a doua poruncă?

„Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.“

309. Ce înseamnă cea de-a doua poruncă?

Cea de-a doua poruncă ne îndeamnă ca tot ce ține de Dumnezeu și de numele Lui să fie sfânt pentru noi.

310. Ce însemnătate are cea de-a doua poruncă în Vechiul Testament ?

Atunci când Dumnezeu i s-a arătat lui Moise printr-un rug aprins, și-a spus numele: „Eu sunt Cel ce sunt“. Aici, numele nu îl identifică numai pe purtător, ci îl și caracterizează cum este. Dumnezeu ne comunică că El este neschimbat și veșnic. Fiecare om îl trăiește pe Dumnezeu în alt fel, totuși Dumnezeu rămâne neschimbat.

Ființa și măreția lui Dumnezeu nu trebuie niciodată să fie atinse. Dintr-un profund respect, evreii nu rostesc niciodată numele „Eu sunt Cel ce sunt“ (în ebraică : „Jahwe“). Prin aceasta, ei vor să evite orice folosire necorespunzătoare, chiar și neintenționată, a numelui lui Dumnezeu.

Dumnezeu a zis lui Moise: „Eu sunt Cel ce sunt.” și a adăugat: Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: „Cel ce se numește „Eu sunt” m-a trimis la voi.” (Exodul 3, 14).

311. Ce însemnătate are cea de-a doua poruncă în Noul Testament?

Oamenii trebuie să vorbească despre Dumnezeu cu dragoste, respect și mult spirit de răspundere.

Când Isus i-a învățat pe oameni să se roage, le-a cerut să i se adreseze lui Dumnezeu numindu-L „Tată din cer” (Matei 6, 9).

Isus Hristos a spus în rugăciune „Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău” (Ioan 17, 26), arătând astfel care este firea lui Dumnezeu, adică dragoste (1 Ioan 4, 16).

312. Ce însemnătate are cea de-a doua poruncă pentru noi astăzi?

Tot ce are de-a face cu Dumnezeu și cu Numele Lui trebuie să fie pentru noi sfânt. Este vorba de gândirea noastră, cuvintele noastre și modul nostru de viață.

Drept creștini, avem obligații deosebite față de Numele Domnului Isus Hristos. Drept copii ai lui Dumnezeu care purtăm numele Tatălui și al Fiului, purtăm o mare răspundere, aceea de a respecta foarte mult Numele lui Dumnezeu.

313. Cum se poate abuza de Numele lui Dumnezeu?

Un abuz foarte mare al Numei lui Dumnezeu este batjocorirea lui Dumnezeu, prin luarea în derâdere și prin ocărârea cu bună știință a Lui. De asemenea, înjurăturile legate de Numele lui Dumnezeu sau minciunile cu privire la El, sunt abuzuri ale Numei Lui. Chiar și întrebuițarea neserioasă a cuvintelor „Dumnezeu”, „Isus Hristos” sau „Sfântul Duh” în contextul unor propoziții deșuchate sau în bancuri, constituie un abuz și o încălcare a celei de-a doua porunci.

De-a lungul istoriei, oamenii **au abuzat de multe ori de Numele lui Dumnezeu**: pentru a se îmbogăți, pentru a purta războaie (de ex. cruciadele), pentru a-i discrimina pe alți oameni, pentru a chinui și a ucide – toate în Numele lui Dumnezeu.

314. Ce consecințe poate avea încălcarea celei de-a doua porunci?

Este singura poruncă la care apare o pedeapsă în caz de încălcare a ei. Din Biblie nu aflăm în ce constă această pedeapsă. Pentru noi, este un îndemn să respectăm această poruncă din dragoste și respect față de Dumnezeu, nu de frica pedepsei.

315. Este jurământul în numele lui Dumnezeu, o încălcare a celei de-a doua porunci?

În cuvântarea de pe munte, Isus a interzis juratul. Este vorba despre jurămintele spuse cu ușurință în viața de toate zilele, nu, de exemplu, de jurământul depus la tribunal.

Cine îl cheamă ca martor pe Dumnezeu la depunerea unui jurământ impus („așa să-mi ajute Dumnezeu!”), pentru a-și face datoria de a anunța adevărul lui Dumnezeu, depune o mărturisire publică a credinței sale în Dumnezeu Cel Atotputernic și Atotștiutor.

316. Care este cea de-a treia poruncă?

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.“

317. Ce înseamnă cea de-a treia poruncă?

Prin cea de-a treia poruncă ni se cere să sfințim una din zilele săptămânii, pentru a ne închina lui Dumnezeu și a ne ocupa de cuvântul Lui. Pentru creștini, ziua aceasta este duminica, ziua în care a înviat Isus Hristos.

318. Ce însemnătate are cea de-a treia poruncă în Vechiul Testament?

Dumnezeu s-a odihnit în cea de-a șaptea zi a facerii lumii și a sfințit această zi. Ziua de odihnă este o zi de sărbătoare, pentru a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru ceea ce a creat și pentru a-L cinsti.

Încă înainte de a le da oamenilor legea pe Muntele Sinai, Dumnezeu a numit Sabatul ca ziua care trebuie să fie sfințită. În timpul rătăcirii poporului lui Israel prin deșert, Moise a propovăduit următorul lucru: „Domnul a poruncit așa. Măine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului.” (Exodul 16, 23).

În ziua de Sabat, poporul evreu trebuia să se odihnească după muncă și să se dedice nestingheriți lui Dumnezeu. Sabatul slujea slăvirii Creatorului și sărbătoririi eliberării lui Israel din robia egipteană. Cel care respecta profund Sabatul și evita treburile personale și „bărfă” în acea zi, era binecuvântat. (Isaia 58, 13.14).

319. Ce însemnătate are cea de-a treia poruncă în Noul Testament ?

Sfințirea Sabatului, celei de-a șaptea zi din calendarul evreiesc, făcea parte din legea evreiască. Isus s-a dus în sinagogă de Sabat și a vindecat oameni bolnavi, fapt care era considerat de către evrei o activitate și reprezenta deci o încălcare a poruncii. Prin aceasta, Isus, care era Domn peste Sabat, a arătat clar că faptele bune făcute în folosul oamenilor sunt mai presus decât respectarea formală a celei de-a treia porunci.

„Sinagoga“ este clădirea în care se adună comunitatea evreiască să țină serviciile divine, încă din timpul robiei babiloniene. La serviciile divine se spuneau rugăciuni, se citea din Scrierile Sfinte și se făceau interpretări ale textelor citite.

„Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat.“ (Marcu 2, 27).

320. De ce sfințesc creștinii ziua de duminică drept „sărbătoare”?

Creștinii sfințesc ziua de duminică drept „sărbătoare” deoarece Isus Hristos a înviat din morți într-o duminică. De aceea, pentru creștini, sfințirea duminicii este și o mărturisire a învierii lui Isus Hristos.

În Faptele apostolilor 20, 7 întâlnim un indiciu cu privire la însemnătatea zilei de duminică drept sărbătoare a creștinilor: „În ziua dintâi a săptămânii, eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea. Pavel...vorbea ucenicilor.” Aici, la fel ca în 1 Corinteni 16, 2, se scoate în evidență prima zi din săptămână, ziua de duminică.

321. Cum sfințim ziua de duminică?

Duminica trebuie să fie o zi de odihnă și o sărbătoare a sufletului. Sfințim în mod deosebit ziua de duminică, prin slăvirea lui Dumnezeu la serviciul divin, luarea cu credință a cuvântului Său, primirea cu pocăință a iertării păcatelor și luarea cu demnitate a trupului și sângelui lui Isus prin sacramentul Sfintei Cine. Sfințirea zilei de duminică mai înseamnă, de asemenea, că efectul pe care îl produce serviciul divin se accentuează și se păstrează.

Cine nu poate veni la serviciul divin, va putea sfinți duminica dacă se va ruga, căutând legătura cu Dumnezeu și cu comunitatea. Lucrul acesta este în special valabil pentru cei aflați la muncă, precum și pentru cei bolnavi, infirmi și cei în vârstă.

Porunca de a sfinți ziua sfântă îi determină pe credincioși să verifice dacă activitățile lor se potrivesc cu sensul zilei închinată Domnului.

322. Care este cea de-a patra poruncă?

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentruca să ți se lungească zilele pe pământ.“

323. Ce înseamnă cea de-a patra poruncă?

Cea de-a patra poruncă se adresează oamenilor de orice vârstă și ne cere să le acordăm tatălui și mamei respectul și stima cuvenite. Este singura poruncă care promite o recompensă.

324. Ce înseamnă are cea de-a patra poruncă în Vechiul Testament?

La fel ca legea mozaică, cea de-a patra poruncă are legătură cu pribegitul prin pustiu al evreilor. Pe parcursul aceluia drum dificil, trebuia să li se dea ajutor rudelor mai în vârstă din familii, acordându-le astfel respect. Promisiunea despre viața lungă pe pământ se referea la viața de toate zilele.

În Israel, această poruncă reprezenta o îndrumare adresată adulților, de a avea grijă de părinții bătrâni și de a-i ocroti, în caz că se îmbolnăveau.

➤ *Legea mozaică: vezi întrebările 272.*

325. Ce înseamnă are cea de-a patra poruncă în Noul Testament?

Despre Isus la doisprezece ani ni se relatează că a fost supus față de mama Lui, Maria, și de tatăl Său Iosif și a ascultat de ei: „Apoi S-a pogorât împreună cu ei, a venit la Nazaret, și le era supus.” (Luca 2, 51). Dragostea lui Isus față de mama Sa se vede clar atunci când El este pe moarte și o încredințează apostolului Ioan spre îngrijire (Ioan 19, 27).

În epistolele apostolului Pavel, autorul îi îndeamnă pe copii, foarte serios, să fie supuși față de părinții lor.

326. Ce înseamnă are cea de-a patra poruncă pentru noi astăzi?

Indiferent de vârsta pe care o au, copiii au sarcina de a-și respecta părinții. Aplicarea în practică a acestei porunci poate fi foarte diferită, în funcție de vârstă, mediu social și purtarea în societate.

Datoria copiilor de a fi supuși față de părinți și de a-i respecta este depășită de datoria pe care o avem față de Dumnezeu, așa cum spune apostolul Petru: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.” (Faptele apostolilor 5, 29).

Prin noțiunea de „mediu social“ al unui om înțelegem condițiile lui de viață, din care fac parte originea lui, familia și rudele, salariul și averea, educația, profesia, apartenența religioasă și alte aspecte ale vieții lui.

327. Ce înseamnă promisiunea „unei vieți lungi”?

Dacă copiii îi respectă pe părinți din dragoste și recunoaștință, deci îi stimează, le sunt supuși și au grijă de ei, ei vor primi binecuvântarea lui Dumnezeu.

Pentru oamenii de pe vremea Vechiului Testament, o „viață lungă” era expresia binecuvântării de la Dumnezeu. În Noul Testament, binecuvântarea lui Dumnezeu se arată mai ales în bunurile spirituale.

Bunurile spirituale vin de la Dumnezeu și îl îmbogățesc pe credincios. Dintre bunurile spirituale fac parte printre altele, dragostea, răbdarea, bucuria din Sfântul Duh, cunoașterea adevăru-

lui Evangheliei, faptul de a fi copil al lui Dumnezeu, iertarea păcatelor, sacramentele, speranța în împlinirea profeției Domnului și participarea la ziua Domnului.

➤ **Binecuvântarea spirituală:** vezi *întrebarea 268*

328. Cea de-a patra poruncă înseamnă că și părinții au anumite obligații?

Da, prin comportamentul lor și prin sarcina de a-i educa pe copii, părinții poartă o înaltă răspundere. Ei trebuie să aibe un comportament pe placul lui Dumnezeu, pentru a nu le îngreuna copiilor îndeplinirea datoriei de a-și stima părinții. Dacă părinții nu îndeplinesc aceste sarcini, nu se poate aștepta să fie respectați de către copii.

În orice caz, copiii nu vor putea fi supuși față de părinți și nu vor putea respecta cea de-a patra poruncă, dacă nici ei și nici părinții nu respectă poruncile divine.

329. Care este cea de-a cincea poruncă?

„Să nu ucizi.“

330. Ce înseamnă cea de-a cincea poruncă?

Viața este dată de la Dumnezeu. El este singurul stăpân peste viață și moarte. Nimeni nu are dreptul să sfârșească viața altui om.

331. Ce însemnătate are cea de-a cincea poruncă în Vechiul Testament?

Traducerea exactă a poruncii din textul ebraic sună astfel: „să nu asasinezi”. Prin urmare, cea de-a cincea poruncă interzicea asasinarea samavolnică a oamenilor. Ea nu se referea însă la situațiile de război și la pedeapsa cu moartea.

332. Ce însemnătate are cea de-a cincea poruncă în Noul Testament?

Isus nu a limitat înțelesul acestei porunci la sensul strict al cuvintelor. Pentru El, punctul central îl reprezenta atitudinea interioară, firea omului.

De aceea, El a spus: Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu ucizi ; oricine va ucide, va cădea supt pedeapsa judecâții.” Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său, va cădea supt pedeapsa judecâții. (Matei 5, 21.22). În 1 Ioan 3, 15 se completează: „oricine urăște pe fratele său este un ucigaș.”

333. Ce însemnătate are cea de-a cincea poruncă pentru noi astăzi?

Începutul și sfârșitul vieții omenești se află numai în mâna lui Dumnezeu. Numai El este stăpân peste viață și moarte.

Chiar dacă astăzi domnește deseori pe pământ multă brutalitate și mulți oameni nu au respect față de viața altora, porunca trebuie respectată. Pe lângă interdicția de a sfârși viața unui om, porunca mai cuprinde și sarcina de a respecta viața oamenilor, de a-i ocroti și a-i proteja.

Orice încălcare a celei de-a cincea porunci este un păcat. Vina dobândită este evaluată în mod diferit înaintea lui Dumnezeu.

334. Este avortul o încălcare a celei de-a cincea porunci?

Da. Viața nenăscută trebuie să fie respectată și protejată, pentru că, se presupune că în clipa concepției, Dumnezeu a dat viața omenească.

335. Face parte sinuciderea din cea de-a cincea poruncă?

Da, pentru că omul sfârșește viața dată de Dumnezeu.

336. În caz de legitimă apărare, este uciderea o încălcare a celei de-a cincea porunci?

Da, chiar și uciderea în caz de legitimă apărare constituie o încălcarea a celei de-a cincea porunci.

337. Ce este uciderea în război?

Uciderea în timpul războiului constituie o încălcare a celei de-a cincea porunci. Porunca ne spune că fiecare om poartă răspunderea în ce privește evitarea, pe cât posibil, a uciderii altor oameni. În anumite cazuri, în funcție de situație, este posibil ca vina să fie minimă înaintea lui Dumnezeu.

➤ *Vina înaintea lui Dumnezeu: vezi întrebarea 230*

338. Este eutanasia o încălcare a celei de-a cincea porunci?

Cine înfăptuiește eutanasia, adică cine îl ajută concret pe un alt om ca să poată să moară, încalcă cea de-a cincea poruncă.

Eutanasia pasivă, adică prin neglijență sau omisiunea de măsuri care pot prelungi viața, nu se consideră că încalcă cea de-a cincea poruncă. Mai întâi, pacientul trebuie să decidă dacă renunță la luarea de măsuri de prelungire a vieții, sau nu. Dacă acesta nu mai este în stare să hotărască singur, medicii trebuie să discute împreună cu rudele persoanei în cauză și să ia o hotărâre cu mult spirit de răspundere și în folosul celui muribund.

339. Cum este privită pedeapsa cu moartea în legătură cu cea de-a cincea poruncă?

Nici un om nu are dreptul să ia viața altui om. În acest sens, pedeapsa cu moartea încalcă ordinea divină. Pe lângă aceasta, Biserica Nouapostolică nu recunoaște în pedeapsa cu moartea un mijloc potrivit de pedepsire și nici de ocrotire a societății.

340. Cea de-a cincea poruncă se referă și la uciderea animalelor?

Nu. Uciderea animalelor nu ține de cea de-a cincea poruncă. Dumnezeu a spus foarte clar că animalele slujesc ca hrană pentru om (Genesa 9, 3). Totuși, viața animalelor trebuie și ea să fie respectată. Acest lucru reiese din spiritul de răspundere al omului față de păstrarea și apărarea tuturor lucrurilor din creație.

341. Care este cea de-a șasea poruncă?

„Să nu preacurvești.“

342. Ce înseamnă cea de-a șasea poruncă?

Căsătoria este comuniunea dorită de Dumnezeu dintre bărbat și femeie, încheiată pentru toată viața. Ea este anunțată printr-o promisiune publică.

Preacurvia o înfăptuiește acela/aceea care, fiind căsătorit, are relații sexuale cu altcineva decât soțul/soția. De asemenea, preacurvia o mai înfăptuiește și acela/aceea care, nefiind căsătorit, întreține relații sexuale cu o persoană căsătorită.

343. Ce însemnătate are cea de-a șasea poruncă în Vechiul Testament?

Încă de pe vremea Vechiului Testament, căsătoria era considerată un legământ aflat sub ocrotirea lui Dumnezeu și binecuvântat prin rugăciune. Preacurvia era pedepsită în acele vremuri cu moartea.

„Căci noi suntem copiii celui Sfânt și nu ne putem începe căsătoria ca niște păgâni, care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Și s-au sculat și s-au rugat amândoi cu putere, ca să-i miluiască Dumnezeu și să-i ocrotească”. (Tobit 8, 5.6).

344. Ce însemnătate are cea de-a șasea poruncă în Noul Testament?

Isus Hristos este pentru o căsătorie monogamă, cu un singur partener. Aceasta este pe placul lui Dumnezeu, forma potrivită de conviețuire a căsătoriei dintre bărbat și femeie, pentru creștinii credincioși.

Isus interpretează cea de-a șasea poruncă, dezvoltând sensul ei original. În cuvântarea de pe munte El a spus: Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.” (Matei 5, 28). Acest lucru în-

seamnă că, în ciuda unui comportament ireproșabil în exterior, omul poate înfăptui cu inima „preacurvia”, deci în gând.

„**Monogamia**“ spune că un bărbat este căsătorit cu o singură femeie și o femeie este căsătorită cu un singur bărbat. În Vechiul Testament citim despre multe căsătorii de tip „poligamic”, în sensul că un bărbat este căsătorit cu mai multe femei.

345. Ce se spune în Noul Testament despre divorț?

În Noul Testament, divorțul este privit ca o încălcare a celei de-a șasea porunci: „Deci ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.” (Marcu 10, 9). Singura excepție în care divorțul este permis, este atunci când partenerul comite adulter (Matei 19, 9).

Ideile cu privire la divorț din Noul Testament au slujit în special îmbunătățirii situației femeii care nu avea în epoca antică decât foarte puține drepturi. Femeia putea fi astfel ocrotită, pentru a nu fi alungată de soțul ei.

346. Care este însemnătatea cele de-a șasea porunci pentru noi astăzi?

Căsătoria este privită ca un legământ de nedesfăcut (Matei 19, 6; Marcu 10, 9). Pe fundalul acestui lucru, căsătoria trebuie să fie ocrotită și încurajată.

Din poruncă mai reiese faptul că cei doi soți trebuie să fie fideli unul față de celălalt și să se iubească. Una dintre îndatoririle legate de această poruncă este aceea ca cei doi soți să se străduiască în mod serios să meargă împreună pe drumul vieții, cu frică de Dumnezeu și cu iubire.

347. Care este poziția Bisericii Nouapostolice față de cei divorțați?

Cei divorțați, sau cei care sunt în divorț, au locul lor în comunitate și sunt îngrijiți fără niciun fel de rezerve de către îngrijitorii de suflet. Persoanele divorțate, sau în curs de divorț, nu sunt excluși de la sacramente.

Persoanele divorțate care doresc să se căsătorească din nou, vor putea primi binecuvântarea de căsătorie.

Să nu uităm niciodată că Isus le dă oamenilor dragostea și harul Lui, și nu îi pedepsește cu severitate (Ioan 8, 2-11).

348. Care este cea de-a șaptea poruncă?

„Să nu furi.“

349. Ce înseamnă cea de-a șaptea poruncă?

Este interzis să furi bunurile aproapelui. Nu este voie să iei și nici să distrugi proprietatea aproapelui, încălcând legea.

350. Ce înseamnă are cea de-a șaptea poruncă în Vechiul Testament?

Inițial, porunca de a nu fura se referea în primul rând la furtul de oameni. Era vorba despre intenția de a-l apăra pe omul liber de a nu fi prădat, vândut sau luat în prizonierat. Furtul de obiecte personale putea fi îndreptat prin despăgubire (is-pășire), dar furtul de persoane era pedepsit în Israel cu moartea: „Cine va fura un om, și-l va vinde sau îl va ținea în mâinile lui, să fie pedepsit cu moartea.” (Exodul 21, 16).

Furtul de proprietăți personale era pedepsit; legea mozaică cerea despăgubire. „Dacă un om fură un bou sau o oaie, și-l taie sau îl vinde, să dea cinci boi pentru boul furat și patru oi pentru oaia furată.” (Exodul 22, 1).

351. Ce înseamnă are cea de-a șaptea poruncă în Noul Testament?

Isus a numit furtul un păcat. Furtul își are originea în firea omului. „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furțișagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Iată lucrurile care spurcă pe om; dar a mânca cu mâinile ne-spălate nu spurcă pe om.” (Matei 15, 19.20).

352. Care este înseamnărea celei de-a șaptea porunci pentru noi astăzi?

Furtul are loc atunci când sunt luate proprietățile materiale sau spirituale ale altor oameni, fără învoirea lor. Dar și înșelătoria, specula, profitarea în cazul unei situații anevoioase, fraudă, delapidarea, evaziunea fiscală, corupția și cheltuiala excesivă a banilor încredințați de persoane străine trebuie văzute drept încălcarea celei de-a șaptea porunci.

Cea de-a șaptea poruncă ne cere să nu-i luăm aproapelui stima și bunul renume și să nu-i atingem demnitatea de om.

Cămătarii sau speculanții profită de alți oameni, prin aceea că le cer un preț mărit sau exagerat pentru marfa sau serviciile pe care le oferă. Vorbim de **fraudă** atunci când cineva fură averea sau banii care i-au fost încredințați de altcineva. Noțiunea de „corupție” înseamnă pe de-o parte, oferirea de anumite servicii (în special bani), pentru a se atinge un lucru nemeritat (mituire), iar pe de altă parte, corupția mai înseamnă și atunci când cineva se lasă mituit.

353. Care este cea de-a opta poruncă?

„Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.“

354. Ce înseamnă cea de-a opta poruncă?

„Mărturisirea strâmbă” este o afirmație neadevărată la adresa altcuiva. Orice „mărturisire strâmbă” este o minciună. Scopul principal al poruncii este cel de a-i îndemna pe oameni ca faptele și cuvintele lor să reflecte adevărul.

355. Ce înseamnă că cea de-a opta poruncă în Vechiul Testament?

Cea de-a opta poruncă a vizat la început mărturisirea falsă de la judecată. Mărturisirea falsă din cea de-a opta poruncă consta atât în reclamația sau acuzația falsă, precum și în mărturia mincinoasă. Dacă se constata la judecată că un martor a declarat lucruri false, acesta primea aceeași pedeapsă, pe care ar fi primit-o cel găsit vinovat (Deuteronomul 19, 18.19).

356. Ce înseamnă că cea de-a opta poruncă în Noul Testament?

Isus Hristos a vorbit de mai multe ori despre cea de-a opta poruncă. El a arătat că încălcarea acestei porunci înseamnă că omul are o judecată greșită, care îl spurcă (vezi de ex. Matei 15, 18-20).

357. Ce înseamnă că cea de-a opta poruncă pentru noi astăzi?

Astăzi, cea de-a opta poruncă depășește cadrul avut inițial și înseamnă că ne este interzis să rostim cuvinte, sau să facem fapte neadevărate. Astfel, chiar și minciunile la nevoie, spunerea adevărului numai pe jumătate, ascunderea faptelor adevărate, precum și calomniile, constituie încălcarea celei de-a opta porunci. De asemenea, lăudăroșenia și exagerarea, ipocrizia și împrăștierea de zvonuri, defăimarea și lingușelile sunt expresia unor lucruri neadevărate.

Toți oamenii sunt obligați să se străduiască, să fie sinceri și să spună adevărul. De asemenea, în cadrul societății, la serviciu și în afaceri trebuie să se respecte cea de-a opta poruncă.

Afirmațiile neadevărate (mincinoase) despre o altă persoană, care îi dăunează acesteia, îi ating onoarea sau îl jignesc, poartă numele de „calomnie” sau „defăimare”.

358. Ce sarcină le revine creștinilor legat de cea de-a opta poruncă?

Creștinilor li se cere să mărturisească întotdeauna adevărul, prin credința în Evanghelie, propovăduirea ei și o viață dusă în spiritul ei.

359. Care este cea de-a noua poruncă?

„Să nu poftești casa aproapelui tău.” „Să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău.”

360. De ce sunt citate împreună, de cele mai multe ori, cea de-a noua și cea de-a zecea poruncă?

Conținutul ultimelor două porunci este asemănător. De aceea, ele sunt deseori citate împreună, ca o singură poruncă.

Aceste două porunci sunt consemnate în Biblie în mod diferit. În Genesa 20, 17 scrie mai întâi despre casa aproapelui, iar în Deuteronomul 5, 21 scrie mai întâi despre femeie.

361. Ce însemnătate au cea de-a noua și cea de-a zecea poruncă?

Sensul principal al celei de-a noua și celei de-a zecea porunci este afirmația: „să nu poftești!” Prin aceasta nu este interzisă orice dorință omenească, ci numai pofta nestăpânită și păcătoasă după nevasta aproapelui, sau după bunurile lui. Poftea și încălcarea acestei porunci, împreună cu încălcarea tuturor celorlalte porunci, duce la încălcarea poruncii despre iubirea aproapelui (Romani 13, 9).

Dacă pofta se referă la lucrurile care aparțin unui alt om, ea devine o poftă păcătoasă și are urmări distrugătoare. Poftea nestăpânită poate să crească și să se preschimbe în lăcomie, aceasta izvorând de cele mai multe ori din invidie.

362. Ce însemnătate au cea de-a noua și cea de-a zecea poruncă în Vechiul Testament?

Încă de la început, satana a căutat să-i ispitească pe oameni să păcătuiască, trezindu-le pofta și dorința nestăpânită pentru lucrurile interzise.

În Vechiul Testament ni se relatează drept exemplu o întâmplare cu urmări foarte grave despre pofta de nevasta aproapelui, și anume despre împăratul David, care datorită acestei pofte, a ajuns să înșele, să comită adulter și să ucidă (2 Samuel 11).

363. Ce însemnătate au cea de-a noua și cea de-a zecea poruncă în Noul Testament?

În cazul în care omul nu-și poate stăpâni pofta păcătoasă, el trece la fapte. Urmările sunt descise în Iacov 1, 15: „Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea.”

În Galateni 5, 19-25 ni se arată că pofta păcătoasă sau pătimașă duce la fapte păcătoase. Acestea sunt denumite „lucrări ale cărnii” („faptele firii pământești”). În Biblie, opusul poftei este noțiunea de „înfrânare a poftelor” sau „castitatea”. Castitatea se dovedește prin stăpânirea de sine și renunțare.

„Și faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, desbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmibușările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum v-am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Rода Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul.” (Galateni 5, 19-25).

364. Ce însemnătate au cea de-a noua și cea de-a zecea poruncă pentru noi astăzi?

Cea de-a noua și cea de-a zecea poruncă le dau oamenilor sarcina de a veghea asupra curățeniei inimilor lor. Ei trebuie să respingă ispita de a face lucruri păcătoase.

„Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târați în poftele, pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfințiți în toată purtarea voastră.“ (1 Petru 1, 14.15).

Capitolul 6

BISERICA LUI ISUS HRISTOS

6

6 BISERICA LUI ISUS HRISTOS

365. Ce înseamnă în general „Biserică”?

Noțiunea de „Biserică” are în general trei sensuri diferite. Pe de-o parte, ea reprezintă casa creștină a lui Dumnezeu (de ex. biserica satului), în care se adună credincioșii la serviciul divin. Referitor la cel de-al doilea sens, „Biserica” desemnează comunitatea dintr-o anumită localitate. Iar cel de-al treilea înțeles al bisericii constă în denumirea unei comuniuni creștine (denominație), de exemplu a Bisericii Nouapostolice sau a Bisericii Catolice.

„Denominație”, provine de la cuvântul latin „denominatio” („denumire”, „numire”), și este un termen apreciativ pentru comunitățile religioase.

366. Ce înseamnă „Biserică” legat de credință?

Legat de credință, „Biserica” nu înseamnă în primul rând casa lui Dumnezeu, ci instituția care are sarcina de a le transmite oamenilor mântuirea lui Hristos. Oamenii care aparțin bisericii sunt chemați la comuniunea veșnică cu Dumnezeu.

Pe lângă aceasta, „Biserica” înseamnă că putem avea încă de pe acum comuniunea cu Dumnezeu ca Treime, prin faptul că El le oferă credincioșilor cuvântul și sacramentele, iar aceștia îl slăvesc și i se închină. În biserică, credincioșii trăiesc comuniunea. Punctul central al vieții în biserică este serviciul divin.

367. Este necesară Biserica?

Da, Biserica este necesară pentru a putea fi creștin, deoarece numai în ea ascultăm cuvântul lui Dumnezeu, primim sacramentele și trăim comuniunea cu Dumnezeu și între noi. Toate aceste lucruri sunt în totalitatea lor indispensabile pentru dobândirea mântuirii. Fără biserică, omul nu poate dobândi mântuirea.

➤ *Mântuirea: vezi întrebările 243, 248 ...*

368. Cine a înființat Biserica?

Isus Hristos este Cel care a înființat Biserica. El le-a lăsat oamenilor nu numai învățătura, ci a creat și instituția în scopul transmiterii mântuirii, adică Biserica Lui. Ea își are deci originea în Fiul lui Dumnezeu, care a venit pe pământ și a acționat ca om printre oameni. El a chemat oameni care să-L urmeze, pe apostoli, a propovăduit, a înfăptuit minuni, a iertat păcate, a făcut profeții și l-a trimis pe Sfântul Duh.

Persoana și faptele lui Isus Hristos sunt condițiile de bază pentru existența bisericii.

369. Cine este „capul” Bisericii lui Isus Hristos?

Isus Hristos este „capul” Bisericii Sale.

370. Care sunt sarcinile Bisericii lui Isus Hristos?

Biserica lui Isus Hristos are două sarcini. Prima sarcină este aceea de a le înlesni oamenilor dobândirea mântuirii și a comuniunii veșnice cu Dumnezeu. Cea de-a doua sarcină constă în faptul că oamenii pot în felul acesta să-L slăvească pe Dumnezeu și să i se închine.

371. Se deosebește Biserica lui Isus Hristos de Biserica Nouapostolică ?

Da. Biserica lui Isus Hristos se dezvăluie în mod diferit în cadrul Bisericii Nouapostolice și în cadrul celorlalte biserici creștine.

➤ *Vezi de asemenea întrebarea 386*

372. Prin ce fapte a întemeiat Isus Hristos Biserica Lui?

Isus Hristos și-a întemeiat biserica prin mai multe fapte sau acțiuni însemnate. El :

- a adunat în jurul Lui ucenici și ucenice (Marcu 1, 16)
- a propovăduit despre Împărăția lui Dumnezeu (Marcu 1, 14.15)
- i-a ales pe apostoli (Luca 6, 12-16)
- a întemeiat însărcinarea lui Petru (Matei 16, 18)
- a sărbătorit pentru prima oară Sfânta Cină (Matei 26, 20-29)
- s-a jertfit în Vinerea Mare (Matei 27, 50)
- a înviat din morți de Paște (Matei 28, 1)
- i-a însărcinat pe apostoli să propovăduiască Evanghelia și să boteze în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh (Matei 28, 19.20)
- a trimis pe Sfântul Duh de Rusalii (Faptele apostolilor 2, 1).

373. Există indicii în Vechiul Testament cu privire la Biserica lui Isus Hristos?

Da, în Vechiul Testament există indicii cu privire la Biserica lui Isus Hristos, de exemplu:

- arca: Noe și familia lui au putut fi salvați de la potop. Arca i-a slujit lui Noe și familiei ca să se poată salva. Astfel, Biserica lui Isus Hristos slujește salvării celor păcătoși (1 Petru 3, 20.21).
- cele zece porunci pe care le-a primit Moise pe muntele Sinai: prin ele se exprimă voința divină. Aceasta i-a fost transmisă poporului evreu adunat, de către Moise, ucenicul lui Dumnezeu. În Biserica lui Isus Hristos, voința divină se transmite adunării, adică comunității, prin propovăduirea Evangheliei.

374. Cum este descrisă Biserica lui Isus Hristos în Noul Testament?

În Noul Testament, Biserica lui Isus Hristos este descrisă prin diferite imagini și exemple. „Trupul lui Hristos” este unul dintre cele mai importante imagini ale bisericii; prin această imagine, biserica este comparată cu un trup: „Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, cari suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos.” (Romani 12, 4.5).

375. Ce reprezintă imaginea despre trupul lui Hristos?

Imaginea trupului lui Hristos îi reprezintă pe toți cei care îi aparțin lui Hristos, deoarece sunt botezați, cred în El și îl mărturisesc ca pe Domnul lor. La fel cum membrele unui trup fac parte din organism, tot astfel și cei botezați fac parte din Biserica lui Isus Hristos.

376. Ce asemănare există între Biserică și persoana lui Isus Hristos?

Isus Hristos are două naturi. Acestea se oglindesc în Biserică.

Vorbind despre cele două naturi ale lui Isus, se poate spune că Isus Hristos este în același timp Dumnezeu adevărat și om adevărat. Lucrul acesta poate fi exemplificat cu ajutorul unor întâmplări din viața Lui. Când l-a înviat pe Lazăr, a fost Dumnezeu adevărat (Ioan 11, 43-47). Ca om adevărat, El a îndurat foame și sete, la fel ca orice alt om (Ioan 4, 7).

Natura divină a lui Hristos a fost invizibilă, natura Lui umană a fost vizibilă.

La fel este și în cazul Bisericii: ea are o parte invizibilă și una vizibilă. Ambele părți fac parte din natura lui Hristos, sunt inseparabile.

➤ **Cele două naturi ale lui Isus Hristos:** vezi întrebările 103 ...

377. Cum trăim partea invizibilă din Biserica lui Isus Hristos?

Partea invizibilă din Biserica lui Isus Hristos o trăim, printre altele, prin efectele mântuirii. Pentru om, ele sunt invizibile și nu pot fi simțite decât prin credință.

Exemple de efecte ale mântuirii sunt:

- atunci când Domnul ne iartă păcatele
- atunci când, prin botez, ne curățăm de păcatul originar
- atunci când Dumnezeu ne dăruiește Sfântul Duh
- atunci când ni se dă trupul și sângele lui Hristos prin Sfânta Cină
- atunci când li se oferă sacramentele celor răposați
- atunci când se înfăptuiesc binecuvântări (confirmarea, numiri în diferite în-sărcinări)
- atunci când acționează Dumnezeu la predică prin cuvintele oamenilor
- atunci când este pusă binecuvântarea peste comunitate.

378. Cum trăim partea vizibilă din Biserica lui Isus Hristos?

Partea vizibilă din Biserica lui Isus Hristos o trăim, printre altele, atunci când oamenii acționează în comunitate. Lucrul acesta se poate observa de exemplu:

- atunci când oamenii îl mărturisesc pe Isus Hristos
- atunci când se sărbătorește serviciul divin
- atunci când se sfințește apă pentru botez și se înfăptuiește Botezul
- atunci când slujitorii sfințesc pâine și vin pentru Sfânta Cină și oferă Sfânta Cină
- atunci când apostolii pun mâinile și îndeplinesc Sfânta Pecetluire
- atunci când se propovăduiește
- atunci când se rostesc rugăciuni
- atunci când se înfăptuiește dragostea de aproapele nostru

379. Este partea invizibilă din Biserica lui Isus Hristos desăvârșită (perfectă)?

Da, partea invizibilă din Biserica lui Isus Hristos este desăvârșită. În felul acesta, ea corespunde naturii divine a lui Isus Hristos. Măreția și caracterul desăvârșit al Bisericii lui Isus Hristos este pentru noi, oamenii, greu de imaginat și chiar și credincioșii nu-și pot imagina în întregime.

380. Este partea vizibilă din Biserica lui Isus Hristos desăvârșită (perfectă)?

Nu. Partea vizibilă din Biserica lui Isus Hristos nu este desăvârșită. Deoarece, cei care acționează în ea, nu au arătat întotdeauna iubirea, mila, adevărul și bunătatea lui Isus.

În biserică activează oameni păcătoși, care greșesc. De aceea, în cadrul bisericii există și erori, rătăcirii și greșeli, tipice omenirii.

În această privință, partea vizibilă din Biserica lui Isus se deosebește net de natura umană a lui Isus. Spre deosebire de partea vizibilă din Biserica lui Isus, care are lipsuri, Isus Hristos a fost desăvârșit și lipsit de păcat chiar și în natura Lui umană.

381. Care sunt caracteristicile Bisericii lui Isus Hristos?

Biserica lui Isus Hristos are, atât în partea ei vizibilă, cât și în cea invizibilă, patru caracteristici: unitatea, sfințenia, universalitatea și caracterul apostolic. Aceste caracteristici ale bisericii se numesc „notae ecclesiae“.

382. Ce înseamnă „unitatea Bisericii lui Isus Hristos”?

Biserica este *una*, deoarece nu există decât un singur Dumnezeu. Biserica mărturisește unitatea lui Dumnezeu, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, care acționează în ea. Isus a denumit unitatea și dragostea dintre cei care îi aparțin și-L urmează, caracteristica prin care pot fi recunoscuți. Astfel, în biserică se poate recunoaște ființa lui Dumnezeu: „Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în Dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.” (1 Ioan 4, 16).

➤ **Trinitatea:** vezi întrebările 61 ...

383. Ce înseamnă „sfințenia Bisericii lui Isus Hristos”?

Biserica este sfântă, pentru că Dumnezeu ca Trinitate este sfânt. El acționează în Biserica lui Hristos prin cuvânt și sacrament.

384. Ce înseamnă „universalitatea Bisericii lui Isus Hristos”?

Biserica este universală, pentru că Dumnezeu are grijă de toți oamenii, vii și morți. Propovăduirea Evangheliei nu cunoaște granițe.

385. Ce înseamnă „caracterul apostolic al Bisericii lui Isus Hristos”?

Biserica are caracter apostolic, pentru că în cadrul ei este propovăduită învățătura apostolică și activează apostolatul.

386. Unde sunt realizate aceste patru caracteristici ale Bisericii lui Isus Hristos?

Cele patru caracteristici ale Bisericii lui Isus Hristos – unitatea, sfințenia, universalitatea și caracterul apostolic – sunt realizate în diferitele comunități bisericesti creștine, în mod diferit și totodată, într-o măsură diferită.

Cele patru caracteristici ale Bisericii lui Isus Hristos apar cel mai clar acolo unde acționează apostoli: ei le oferă celor vii și celor morți cele trei sacramente și propovăduiesc cuvântul lui Dumnezeu, punând accentul pe revenirea curândă a lui Hristos. Aici este ridicată lucrarea de mântuire a Domnului.

„Opera sau lucrarea de mântuire a Domnului” este în general actul de mântuire al lui Isus, ea fiind încheiată. Noțiunea întrebuințată aici se referă la acea parte din biserică, în care acționează apostolii și transmit acele daruri ale mântuirii, care slujesc pregătirii roadelor celor din-tâi, miresei lui Hristos.

387. Care sunt sarcinile care sunt îndeplinite în opera de mântuire a Domnului?

În opera de mântuire a Domnului, Isus Hristos adună și pregătește comunitatea mireasă cu ajutorul apostolilor, pentru revenirea Lui în curând. Astăzi, aceste sarcini sunt îndeplinite de către apostolii care acționează în cadrul Bisericii Noua-postolice.

➤ **Pregătirea comunității mireasă:** vezi întrebările 214, 402, 562 ...

388. Când a apărut Biserica lui Isus Hristos?

Biserica lui Isus Hristos a apărut pentru prima oară de Rusalii, atunci când a fost pogorât Sfântul Duh pe pământ. Apostolul Petru a propovăduit și circa 3.000 de oameni au dobândit credința. Ei s-au lăsat botezați și au format împreună cu apostolii, prima comunitate creștină. Aceasta s-a petrecut la Ierusalim.

389. Prin ce s-au caracterizat primii creștini?

Primii creștini „stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni.” (Faptele apostolilor 2, 42). Lucrul acesta are un rol hotărâtor pentru Biserica lui Isus Hristos.

390. Unde putem afla lucruri importante despre dezvoltarea primelor comunități?

În Noul Testament, și anume în Faptele apostolilor și în Epistolele apostolilor, putem afla lucruri importante despre dezvoltarea primelor comunități creștine.

391. Cum s-a dezvoltat Biserica lui Isus Hristos?

Momentul dezvoltării Bisericii lui Isus Hristos a fost de Rusalii, când a fost pogorât pe pământ Sfântul Duh: în cadrul ei acționau apostoli și alți slujitori. Ei au propovăduit Evanghelia și au oferit sacramente.

Pretutindeni pe întinsul Imperiului Roman s-au întemeiat comunități, iar creștinismul s-a răspândit în rândul evreilor și păgânilor.

Pe vremea primilor creștini, Imperiul Roman era cea mai mare putere din lume. El cuprindea întregul spațiu mediteranean, inclusiv Orientul Apropiat. Drumurile foarte bune de pe suprafața Imperiului Roman, precum și limbile greacă și latină care erau vorbite de un număr foarte mare de oameni din populația imperiului, au reprezentat un mare avantaj pentru răspândirea Evangheliei.

392. Unde au propovăduit apostolii Evanghelia?

În scopul de a împlini sarcina primită de la Isus Hristos, când i-a trimis în lume – de a învăța toate popoarele și de a le boteza – apostolii au acționat în diferite ținuturi. În special apostolii Petru și Iacov au propovăduit Evanghelia în rândul evreilor, apostolii Pavel și Barnaba s-au dus în țările păgâne din jurul Mării Mediterane. Evanghelia a fost răspândită până în anumite țări din Asia și Africa, au luat naștere comunități în Egipt, Turcia, Grecia, Italia, Libia, Macedonia, Siria și Cipru.

➤ **Însărcinarea apostolilor:** vezi întrebările 159, 434, 486

393. Cum s-a desfășurat activitatea misionară?

Spre a îndeplini însărcinarea în Hristos, apostolii au depus mult efort, și au îndurat oboseală și suferințe. În 2 Corinteni 11, 25-28, apostolul Pavel povestește cele trăite: „de trei ori am fost bătut cu nuiele; o dată am fost împroșcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlhărilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustiu, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși; în osteneți și necazuri, în privegheri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsa de îmbrăcăminte! Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apăsa grija pentru toate bisericile.”

Din cauza persecuțiilor, mulți credincioși au fugit din Ierusalim (Faptele apostolilor 8, 1; 11, 19). Dar chiar și în locurile noi unde ajungeau, ei le vorbeau oamenilor despre credința creștină și le propovăduiau cuvântul Domnului, cum a făcut de exemplu Filip în capitala Samariei.

Cuvântul „misiune“ provine din limba latină și înseamnă „trimitere“, „sarcină“. Termenul acesta este întrebuințat atunci când se urmărește ca cei ne-creștini să dobândească un interes pentru Evanghelie.

394. Ce știm din Biblie despre sfârșitul primilor apostoli?

În Sfânta Scriptură nu există decât puține informații. În afară de Biblie, aflăm din alte texte că mulți apostoli au murit ca martiri. Dintre toți apostolii, cel mai mult a trăit și a activat Ioan. După dărâmarea Ierusalimului (în anul 70 d.H), el a trăit în Asia Mică și a activat îndeosebi în comunitatea din Efes.

Cuvântul „martir“ provine de la cuvântul „martyrs“ din limba greacă, care înseamnă „martor“. „Martiri“ („martori de sânge“) sunt denumiți acei oameni care suferă sau sunt uciși cu brutalitate datorită credinței lor. Un exemplu în acest sens este diaconul Ștefan, care a fost ucis cu pietre, pentru că L-a mărturisit pe Isus Hristos. În Faptele apostolilor 7 ni se relatează despreuciderea lui cu pietre.

395. Ce s-a întâmplat după moartea primilor apostoli?

După moartea primilor apostoli, însărcinarea pe care o înființase Isus în scopul oferirii de sacrameinte, de iertare a păcatelor și de propovăduire a Evangheliei și pe care le-a transmis-o apostolilor, nu a mai fost îndeplinită de nimeni. În felul acesta, nu s-a mai putut oferi nici darul Sfântului Duh. De asemenea, nici celelalte daruri din apostolat nu au mai existat. Totuși, Evanghelia a continuat să se răspândească. Credincioșii au transmis mai departe Evanghelia și ordinea valorilor.

396. Ce s-a întâmplat cu membrii primelor comunități creștine?

În țările păgâne, membrii primelor comunități creștine au fost persecutați, pentru că ei nu-i recunoșteau pe dumnezeii de acolo și nu se închinau la ei, în timp ce lumea din acele țări credea în ei. Creștinii erau învinuiți de distrugerea recoltelor, de cutremure sau de inundații – erau persecutați cu orice prilej. Împărații romani au încercat să stărpească creștinismul; prima persecutare a creștinilor a avut loc în anul 64 d.H. la Roma, de către împăratul Nero.

397. S-a dezvoltat Biserica lui Isus Hristos mai departe?

Da, chiar și după moartea primilor apostoli și în ciuda persecutării creștinilor, Biserica a continuat să crească. Oamenii care au crezut în Isus Hristos și L-au mărturisit ca Domn, au primit sacramentul Sfântului Botez cu apă. În felul acesta, au fost alipiți la trupul lui Hristos. Pe această cale, Biserica lui Hristos s-a răspândit în toată lumea.

➤ **Trupul lui Hristos:** vezi întrebările 374 și 375

398. Cum s-a dezvoltat învățătura creștină?

La predici, ideea așteptării revenirii în curând a lui Isus Hristos a trecut treptat pe planul al doilea. Totuși, s-au păstrat vie credința în viața și acțiunea Fiului lui Dumnezeu, în moartea Sa și în învierea Sa.

Sub îndemnul Sfântului Duh, au început să se scrie mărturiile bisericii vechi. La adunările bisericești (conciliile) au fost formulate învățătura despre Dumnezeu ca Sfântă Treime și despre cele două naturi ale lui Isus Hristos și au fost declarate ca obligatorii pentru credința creștină.

➤ **Dumnezeu ca Trinitate:** vezi întrebările 61 ...

➤ **Mărturiile bisericii vechi:** vezi întrebările 33 ...

➤ **Conciliu:** vezi explicațiile la întrebarea 33

399. Când a primit din nou apostoli Biserica lui Hristos?

După ce apostolii din prima perioadă apostolică au murit, nu au mai existat purtători ai însărcinării de apostol. Însărcinarea de apostol a continuat însă să existe neschimbată. În anul 1832, Dumnezeu a trimis din nou această însărcinare.

400. Cum a avut loc reocuparea însărcinării de apostol?

Credincioși de diferite confesiuni din Anglia, Scoția și Germania s-au rugat și au sperat ca Sfântul Duh să acționeze din nou cu putere, la fel ca pe vremea primilor apostoli. În același timp, ei sperau ca Dumnezeu să trimită din nou apostoli.

În sfârșit, în anul 1832, la Londra, un bărbat credincios pe nume John Bate Cardale, a fost chemat de Sfântul Duh în însărcinarea de apostol, fiind numit apostol de Henry Drummond. În 1832, de Crăciun, John Bate Cardale a împlinit prima lui sarcină de apostol, printr-o numire de slujitori.

➤ **Credința:** *vezi explicațiile la întrebarea 36*

401. Ce a însemnat acest lucru pentru Biserica lui Hristos?

Odată cu noua chemare a apostolilor, au existat din nou purtători ai însărcinării de apostol în Biserica lui Hristos. Sarcina care are puterea de a oferi toate sacramentele, care întreține trează certitudinea revenirii în curând a lui Isus Hristos și care slujește pentru pregătirea comunității mireasă în așteptarea acestui eveniment, a apărut din nou, ca pe vremea întemeierii Bisericii lui Hristos: se putea oferi din nou darul Sfântului Duh. De asemenea, apostolii au început să propovăduiască din nou iertarea păcatelor și să facă numiri.

402. Ce sarcini au apostolii în Biserica lui Isus Hristos?

Isus Hristos domnește peste Biserica Lui. El se folosește în acest scop de apostoli. Apostolatul este însărcinarea originară a Bisericii. Ea este singura însărcinare care a fost dată de Isus însuși. Cele mai importante sarcini ale apostolilor sunt propovăduirea Evangheliei în toată lumea, anunțarea iertării păcatelor, oferirea sacramentelor celor vii și celor morți, numirea de slujitori. În felul acesta, apostolii prin acțiunea lor, adună comunitatea mireasă și o pregătește pentru revenirea lui Hristos.

➤ **Apostolatul:** *vezi întrebările 424 ..., 433 ..., 453 ...*

403. Unde acționează astăzi apostolii?

Astăzi, apostolii acționează în Biserica Nouapostolică. Dar apostolatul nu este dat numai pentru Biserica Nouapostolică, ci pentru întreaga Biserică a lui Isus Hristos. Apostolatul are sarcina să acționeze în toate părțile bisericii.

Apostolii au fost trimiși să se ducă la toate popoarele și îndeplinesc această sarcină prin întemeierea de comunități în toate țările din lume, aducându-i pe credincioși la Isus Hristos.

404. Cine oferă sacramentele în Biserica lui Isus Hristos?

Oferirea tuturor sacramentelor – Sfântul Botez cu apă, Sfânta Cină, Sfânta Pecetluire – le este încredințată apostolilor. Apostolii oferă sacramentele și celor morți.

Sfânta Pecetluire nu poate fi oferită decât de apostoli.

Sfântul Botez cu apă și Sfânta Cină sunt oferite în Biserica Nouapostolică și de către slujitorii preoțești, din însărcinarea apostolului.

Sfântul Botez cu apă este încredințat întregii biserici a lui Hristos: pretutindeni unde oamenii sunt botezați cu apă în numele lui Dumnezeu, al Fiului și al Sfântului Duh, credincioșii sunt aduși la Isus Hristos.

➤ **Sacramentele:** vezi întrebarea 472

➤ **Sfânta Pecetluire:** vezi întrebarea 440

405. Ce se va întâmpla cu Biserica la revenirea lui Hristos?

La revenirea lui Hristos, o parte din Biserică, adică comunitatea mireasă (roadele dintâi), vor fi ridicate în văzduh. Aceasta va trăi „nunta” în cer împreună cu Isus Hristos (Apocalipsa 19, 6.7).

Cealaltă parte a bisericii va rămâne pe pământ și va trebui să se lupte cu necazurile, care vor fi pentru creștinii rămași pe pământ, adevărate încercări (Apocalipsa 12).

➤ **Comunitatea mireasă, nunta din cer.** Vezi întrebările 214, 251, 402, 562 ...

„Aleluia! Domnul Dumnezeu nostru Cel Atotputernic a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit.” (Apocalipsa 19./6-7).

„Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească. Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămașița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” (Apocalipsa 12,13.17).

406. Fac parte toți cei botezați din Biserica lui Isus Hristos?

Din Biserica lui Isus Hristos fac parte acei oameni care cred în Isus Hristos și îl mărturisesc pe Fiul lui Dumnezeu ca Domn al lor. Ei sunt botezați în numele lui Dumnezeu ca Treime, a Tatălui, Fiului și a Sfântului Duh.

Dar nu toți cei botezați cred și mărturisesc. Prin urmare, nu toți cei botezați fac parte din Biserica lui Isus Hristos.

407. De ce există diferite comunități religioase?

Diversitatea de comunități religioase (denominație) este determinată de felurile diferite de interpretare a Evangheliei, precum și de deosebiri culturale, sociale și istorice.

➤ **Denominație:** vezi explicațiile la întrebarea 365

Tot ce realizează oamenii poate fi numit, într-un sens foarte larg, „**cultură**”. Oamenii și popoarele sunt influențați/influențate în mod diferit de cultura lor: prin viața pe care o duc, prin istoria lor, prin experiențele pe care le trăiesc, prin originea religioasă și politică, prin obiceiuri, prin valorile și convingerile lor, etc.

Cuvântul „**social**” provine de la cuvântul din limba latină „**socius**” și înseamnă „împreună, unit, asociat”. Este folosit atunci când dorim să spunem că cineva se gândește la aproapele lui, la comunitate și are grijă de ceilalți.

408. Unde putem trăi Biserica lui Isus Hristos?

Biserica lui Isus Hristos o putem trăi, mai mult sau mai puțin, acolo unde există unitate, sfințenie, universalitate și caracterul apostolic.

Cel mai pregnant se vede Biserica lui Isus Hristos acolo unde există apostolatul, unde se oferă cele trei sacramente celor vii și celor morți, precum și acolo unde se propovăduiește corect cuvântul. Acolo este lucrarea de mântuire a Domnului, unde se pregătește comunitatea mireasă pentru nunta din cer.

➤ **Caracteristicile bisericii** (unitatea, sfințenia, universalitatea, caracterul apostolic): vezi întrebările 381 ...

➤ **Lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu:** vezi întrebările 386 și 387

409. Ce se poate spune despre viitorul Bisericii lui Isus Hristos?

Când va reveni Hristos, o parte din Biserică – comunitatea mireasă – va fi ridicată. O altă parte a Bisericii va rămâne pe pământ și va trebui să se lupte cu necazurile venite de la Anticrist. În Împărăția păcii, Biserica se va arăta prin faptul că preoții împărătești le vor aduce la cunoștință Evanghelia tuturor oamenilor care au trăit până atunci pe pământ. La facerea lumii noi, i se va aduce lui Dumnezeu slavă și laudă veșnică.

➤ **Împărăția păcii:** vezi întrebările 575 ...

➤ **Preoți împărătești:** vezi întrebările 574, 577

➤ **Facerea lumii noi:** vezi întrebarea 581

410. Ce legătură există între diferitele comunități religioase?

Elementele de legătură dintre comunitățile religioase sunt botezul în numele lui Dumnezeu, al Tatălui, Fiului și Sfântului Duh, apoi mărturisirea lui Isus Hristos și credința în Dumnezeu ca Treime.

Datorită celor botezați, care își trăiesc credința și îl mărturisesc pe Hristos drept Domn al lor, Biserica este trăită de toți ca o comuniune a credinței, a speranței și a dragostei.

Capitolul 7

ÎNSĂRCINAREA (ÎNSĂRCINAREA BISERICESCĂ)

---

7 ÎNSĂRCINAREA (ÎNSĂRCINAREA BISERICESCĂ)

411. Ce se înțelege prin „însărcinare”?

În general, înțelegem prin însărcinare o sarcină sau o poziție oficială care presupune îndatoriri concrete și răspundere. Într-un sens mai larg, purtătorii unei însărcinări au autoritatea să conducă o comuniune și să ia hotărâri corespunzătoare.

412. Ce este o însărcinare spirituală?

Însărcinarea spirituală constă în primirea împuternicirii, a binecuvântării și a sfințirii prin numirea într-o sarcină, în scopul de a sluji în Biserica lui Hristos. Însărcinarea spirituală va fi efectuată prin puterea din Sfântul Duh.

➤ **Împuternicirea:** *vezi explicațiile la întrebarea 415*

➤ **Binecuvântarea și sfințirea:** *vezi întrebările 416 și 417*

➤ **Numirea într-o însărcinare:** *vezi întrebările 462 ...*

413. Care este originea însărcinării spirituale?

Originea însărcinării spirituale constă în faptul că Dumnezeu, Tatăl, L-a trimis pe Isus Hristos. Deci, Isus Hristos este Trimisul lui Dumnezeu. În această calitate, El este împuternicit, binecuvântat și sfințit pentru mântuirea oamenilor. Apostolii sunt trimiși de Isus Hristos.

Însărcinarea spirituală este întotdeauna legată de Isus Hristos și de apostolii trimiși de El. Deci, însărcinarea și apostolii sunt într-o strânsă legătură: acolo unde acționează apostolatul, există însărcinarea spirituală.

414. Există în Vechiul Testament indicii cu privire la însărcinarea spirituală?

Încă de pe vremea Vechiului Testament întâlnim indicii cu privire la existența însărcinării spirituale, bazate pe activitatea împăraților, a preoților și a profeților: împăratul domnește, preotul transmite și proorocul propovăduiește voința lui Dumnezeu. Toate aceste slujbe, sau însărcinări, sunt indicii pentru existența însărcinării spirituale.

Tot ce fusese pus pe timpul Vechiului Testament în însărcinări, regăsim la Isus Hristos. El este în același timp Împărat, Preot și Prooroc.

415. Ce înțelegem prin „împuternicirea” în însărcinarea (sarcina) spirituală?

Însărcinarea spirituală este transmisă de un apostol, din însărcinarea lui Isus Hristos. În felul acesta, cel care primește însărcinarea, primește totodată o parte din împuternicirea apostolului. El trebuie să se folosească de această împuternicire, din însărcinarea apostolului. Astfel, cel care primește însărcinarea, va acționa din împuternicirea apostolului, pe care îl va reprezenta, în măsura corespunzătoare însărcinării primite. În final, apostolul îl trimite pe slujitor. Cel trimis este răspunzător și se obligă față de cel care îl trimite.

Exemple de acțiuni prin împuternicire:

➤ Atunci când apostolul anunță iertarea păcatelor, el acționează datorită împuternicirii date de către Isus Hristos (vezi întrebarea 424). De aceea, apostolul anunță iertarea păcatelor prin cuvintele: „vă anunț vestea bucuroasă și eliberatoare: în Numele Domnului nostru Isus Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, vă sunt iertate păcatele.”

Atunci când slujitorul preoțesc anunță iertarea păcatelor, el acționează ca reprezentant al apostolului. De aceea, slujitorul preoțesc anunță iertarea păcatelor prin cuvintele: „Din însărcinarea apostolului meu, vă anunț vestea bucuroasă și eliberatoare în Numele Domnului nostru Isus Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, vă sunt iertate păcatele.”

416. Ce înțelegem prin „binecuvântarea” în însărcinarea (sarcina) spirituală?

Prin numire, darurile existente deja în cel care primește însărcinarea sunt înviorate, întărite, înmulțite și puse în slujba Domnului. Pe lângă aceasta, prin binecuvântare se transmit puteri suplimentare.

417. Ce înțelegem prin „sfințirea” în însărcinarea (sarcina) spirituală?

La numire, slujitorul primește din sfințenia lui Dumnezeu – însărcinarea este sfântă, slujitorul rămâne un om păcătos. Purtătorul însărcinării poate înfăptui acțiuni sfinte, prin puterea Sfântului Duh, slujindu-le lui Dumnezeu și comunității.

418. Ce înțelegem prin „sarcină” în Biserica lui Isus Hristos?

Toți cei botezați sunt chemați să-i slujească Domnului prin fapte de iubire față de aproapele lui și prin mărturisirea credinței (Ioan 12, 26).

În Biserica lui Isus Hristos sunt desemnați anumiți credincioși să îndeplinească anumite sarcini și li se repartizează un anumit domeniu de activitate, care contribuie la binele credincioșilor și la propovăduirea Evangheliei. Serviciile aduse de acești credincioși le numim „sarcini”. Astfel de „sarcini” sunt îndeplinite de toți cei botezați care își mărturisesc credința în Isus Hristos, ca Domn al lor, în cuvânt și faptă.

419. Ce deosebire este în Biserica lui Isus Hristos între sarcini și însărcinările spirituale?

Sarcinile se deosebesc de însărcinările spirituale deoarece ele pot fi îndeplinite fără a fi un slujitor.

420. Există sarcini în Biserica Nouapostolică care sunt îndeplinite fără a fi un slujitor?

Da. În Biserica Nouapostolică există anumite sarcini care sunt îndeplinite fără a fi slujitor. De aici fac parte însărcinările bisericești în scopul predării religiei în rândul copiilor și tinerilor, al creării unui cadru muzical la serviciile divine și al îngrijirii celor bolnavi.

421. Ce însărcinare a înființat Isus Hristos?

Isus Hristos i-a dat Bisericii Lui o singură însărcinare și anume, apostolatul. El i-a împuternicit pe apostoli, i-a binecuvântat, i-a sfințit și i-a înarmat cu Sfântul Duh. Isus le-a zis din nou: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.” După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt! Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute.” (Ioan 20, 21-23). El le-a încredințat apostolilor administrarea sacramentelor. În felul acesta, oamenii pot primi jertfa (Matei 28, 19.20).

Noțiunea de „apostolat” este folosită în special atunci când ne referim la toți purtătorii însărcinării de apostol („apostolat” = apostolii lui Isus). Purtătorii de însărcinări preoțești și diaconii acționează din însărcinarea „apostolatului” și preiau sarcini de îngrijire a sufletelor, de propovăduire a cuvântului și de oferire a sacramentelor.

Împuternicirea apostolilor de „administratori ai sacramentelor” înseamnă că apostolii lui Isus Hristos sunt însărcinați să ofere sacramentele. Chiar dacă apostolii nu oferă personal toate sacramentele, totuși ele au întotdeauna legătură cu apostolatul (vezi și întrebarea 424).

422. Când a început acțiunea apostolatului în cadrul Bisericii?

Acțiunea apostolatului în cadrul Bisericii a început de Rusalii. Isus Hristos le-a dat însă mai înainte însărcinarea apostolilor Săi.

„A rânduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască. Le-a dat și putere să vindece bolile și să scoată dracii.” (Marcu 3,1 4-16).

423. Ce înseamnă „apostol”?

„Apostol” înseamnă „trimis” și vine de la cuvântul „apóstolos” din limba greacă. Apostolii sunt trimiși de Isus. Isus Hristos a arătat legătura strânsă dintre trimiteria Lui și cea a apostolilor: Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.” (Ioan 20, 21).

424. Ce sarcini au apostolii?

Apostolii sunt trimiși de Isus Hristos ca să le transmită oamenilor jertfa adusă de El și mântuirea rezultată din aceasta.

După învierea Sa, Isus i-a împuternicit pe apostoli să anunțe iertarea păcatelor. Ei trebuiau să ofere în numele Lui sacramentele, să propovăduiască Evanghelia și să-i pregătească pe credincioși pentru revenirea Sa.

425. Din însărcinarea cui acționează purtătorii însărcinării de apostol?

Apostolii sunt trimiși de Isus Hristos. Ei acționează în numele Lui. El i-a împuternicit pe apostoli să îndeplinească sarcinile rezultate din slujbele Lui : Împărat, Preot și Prooroc. Ei trebuie să îndeplinească regența lui Hristos, să ofere binecuvântarea divină, să propovăduiască Evanghelia după Isus Hristos.

Autoritatea pe care o are apostolatul vine exclusiv de la Isus Hristos. Apostolatul este pe deplin dependent de El.

426. Cum este denumit apostolatul în Noul Testament?

Apostolatul este denumit „însărcinarea Noului Legământ”, „însărcinarea Duhului”, „însărcinarea neprihănirii”, „însărcinarea împăcării”, „însărcinarea cuvântului”.

427. Ce înseamnă „însărcinarea Noului Legământ”?

Prin această denumire, preluată din 2 Corinteni 3, 6, se realizează distanțarea de Vechiul Legământ, în care era valabilă legea mozaică, limitată numai la poporul evreu. În Noul Legământ, importantă este vestea despre harul lui Dumnezeu, Evanghelia, pe care o propovăduiesc purtătorii sarcinii de apostol. Însărcinarea Noului Legământ acționează la toate popoarele.

428. Ce înseamnă „însărcinarea Duhului”?

„Însărcinarea Duhului” este „însărcinarea din Duhul” (2 Corinteni 3, 8). Prin oferirea darului Sfântului Duh li se dăruiește celor botazați cu apă, faptul de a deveni copii ai lui Dumnezeu și cele dintâi roade.

„Cele dintâi roade” sunt desemnați „cei dintâi” în totalitatea lor. Imaginea „celor dintâi roade” o întâlnim în Apocalipsă 14, 4. Aceștia sunt cei pe care Isus Hristos îi va lua cu El atunci când va reveni. Ei sunt identici cu „comunitatea mireasă”.

vezi întrebarea 562 ...

429. Ce înseamnă „însărcinarea neprihănirii”?

Apostolatul ne arată că omul este păcătos și are nevoie de harul lui Dumnezeu. Credința în Isus Hristos și acceptarea jertfei Lui ne conduc spre neprihănire, care este valabilă înaintea lui Dumnezeu. Deci apostolatul este însărcinarea „aducătoare de neprihănire” (2 Corinteni 3, 9).

430. Ce înseamnă „însărcinarea împăcării”?

Apostolatul „propovăduiește împăcarea” (2 Corinteni 5, 18.19), îndemnând la pocăință și înlesnindu-le celor credincioși să participe la jertfa lui Hristos prin iertarea păcatelor și sărbătorirea Sfintei Cine. „Împăcarea” vizează la urma urmei restabilirea unei legături stabile între om și Dumnezeu, precum și între oameni.

431. Ce înseamnă „însărcinarea cuvântului”?

În Ioan 1, 1-14, Fiul lui Dumnezeu este denumit „cuvânt” (logos). Prin acest cuvânt s-a creat totul.

Apostolatul participă la acest „cuvânt”, deoarece Domnul (Logos) i-a mai dat și sarcina de a-i învăța pe oameni. La fel vedem și în Faptele apostolilor 6, 4 : „Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.”

➤ **Logos:** vezi întrebarea 101

432. Cum mai sunt numiți apostolii?

Apostolii mai sunt numiți

- „*trimiși împuterniciți ai lui Hristos*”: Afirmația „Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu! [...]” (2 Corinteni 5, 20) exprimă faptul că Isus Hristos acționează prin apostoli în biserica Sa.
- „*ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu*”: un „ispravnic” (1 Corinteni 4, 1) răspunde de casă, adică de comunitate. În ea, apostolii au grijă să se facă corect propovăduirea cuvântului din Evanghelie iar sacramentele să fie oferite în sensul lui Isus Hristos. Apostolii numesc slujitori și păzesc ordinea în comunitate.

433. Ce altă caracteristică importantă mai are apostolatul?

O altă caracteristică importantă a apostolatului este aceea de a-i pregăti pe cei credincioși pentru revenirea lui Hristos (2 Corinteni 11, 2).

434. Cine i-a trimis pe apostoli?

Isus Hristos Însuși i-a trimis pe apostoli. El a ales doisprezece bărbați din cercul ucenicilor Lui, pe care i-a numit apostoli (Marcu 3, 13-19). Isus le-a spus:

- „Cine vă primește pe voi Mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.“ (Matei 10,40).
- „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.“ Amin. (Matei 28, 19,20).

435. Cum s-au numit primii doisprezece apostoli?

Primii apostoli s-au numit: Simon, care a fost numit și „Petru“, Andrei, Iacov, Ioan, Filip, Bartolomeu, Toma, Matei, Iacov, Tadeu, Simon Canaanitul, Iuda Iscarioteanul (Matei 10, 2-4). Acești apostoli s-au numit „cei doisprezece“, chiar și după căderea lui Iuda Iscarioteanul.

436. Au mai existat și alți apostoli în afară de ei, la începutul bisericii?

Da. În afară de cei doisprezece, Noul Testament îi mai amintește pe următorii: Matei (Faptele apostolilor 1, 15-26), Barnaba (Faptele apostolilor 13, 1-4; 14, 4,14), Pavel (1 Corinteni 9, 1-16; 2 Corinteni 11) și Iacov, fratele Domnului (Galateni 1, 19; 2,9). De asemenea Silvan și Timotei sunt numiți apostoli (1 Tesaloni-ceni 1, 1; 2,7), apoi Andronic și Iunia (Romani 16, 7).

Demn de menționat este faptul că numai în cazul lui Matei, pentru a fi chemat ca apostol, a fost nevoie să se îndeplinească condiția de a fi martor ocular al activității lui Isus (Faptele apostolilor 1, 21,22).

437. A primit vreunul dintre apostoli o poziție deosebită?

Da, Isus i-a dat lui Simon Petru, în prezența celorlalți apostoli, o împuternicire deosebită: Simon a fost desemnat drept „stâncă” (Petru) și a primit „împuternicirea-cheie”. De asemenea, Domnul i-a încredințat „mieii și oițele” Sale, deci comunitatea, spre îngrijire (Ioan 21, 15-17). Tot el a fost acela căruia Domnul i-a adresat următoarele cuvinte: „Domnul a zis: „*Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.*” (Luca 22, 31,32).

➤ **Împuternicirea-cheie, împuternicirea pietrei/stâncii:** vezi explicațiile și întrebările 457 și 458

„Si Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.“ (Matei 16, 18).

438. Cum s-a văzut poziția de conducere a apostolului Petru după înălțarea Domnului?

Poziția de conducere a apostolului Petru s-a văzut după înălțarea Domnului prin:

- El a spus să fie înlocuit Iuda Iscarioteanul în cercul apostolilor (Faptele apostolilor 1, 15-26)
- El a ținut predica de Rusalii (Faptele apostolilor 2, 14)
- Lui i-a descoperit Domnul, că și păgânii vor primi mântuirea în Isus Hristos (Faptele apostolilor 10)

439. În care scrieri din Noul Testament se descrie cel mai amănunțit activitatea apostolilor?

În Faptele apostolilor, Luca relatează cel mai amănunțit despre activitățile apostolilor. Astfel, în Faptele apostolilor 11, 1-18 și 15, 1-29 citim despre anumite adunări conduse de apostoli, la care s-a stabilit printre altele că și păgânii credincioși pot face parte din comunitatea lui Hristos. Deci apostolii au luat hotărâri împreună, care au avut consecințe mari asupra comunității creștine.

440. Cine oferea darul Sfântului Duh, conform Noului Testament?

Din Faptele apostolilor 8, 15-18 reiese că oferirea darului Sfântului Duh avea legătură cu apostolatul: Filip propovăduiește în Samaria și îi boteza pe credincioși cu apă. Aflând de acest lucru, apostolii i-au trimis acolo pe Petru și Ioan. Aceștia „au venit la samariteni și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se coborâse încă peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus. Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt.”

Lucrul acesta este subliniat și în Faptele apostolilor 19, 6: „Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei”.

441. Ce alte sarcini importante au mai avut apostolii?

O sarcină importantă a apostolilor a fost aceea de a propovădui că Isus Hristos a acționat printre ei, a murit și a înviat din morți (Faptele apostolilor 13, 26-41; 17, 1-4).

442. Ce așteptare constituia încă de pe atunci punctul central al propovăduirii apostolilor?

Apostolii așteptau revenirea lui Hristos în timpul vieții lor și îi pregăteau în acest sens pe cei credincioși (1 Tesaloniceni 1, 14-18). Prin aceasta se vede că propovăduirea revenirii lui Hristos și munca de pregătire a comunității în acest scop se află în ființa apostolilor.

443. Care a fost prima însărcinare care s-a desprins din apostolat?

După Rusalii, apostolii au început să-și împlinească sarcina și să propovăduiască Evanghelia. Curând au constatat că aveau nevoie de ajutoare. Au ales șapte bărbați. Ei au fost binecuvântați pentru sarcina lor, prin rugăciunile apostolilor și punerea mâinilor lor. Acești șapte bărbați sunt considerați primii diaconi.

„I-au adus înaintea apostolilor, care, după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei.“
(Faptele apostolilor 6, 6).

444. Ce reiese din această activitate a apostolilor?

Din această activitate a apostolilor reiese că pentru numiri, este nevoie de punerea mâinilor și de rugăciunile apostolilor.

445. S-au mai desprins din apostolat și alte însărcinări?

Da. Apostolii și alți credincioși au înființat comunități noi pentru a căror îngrijire a sufletelor aveau nevoie de slujitori. În acest scop, apostolii au numit conducători de comunități, denumiți „episcopi” sau „prezbiteri”. Pe lângă aceștia, în comunitățile creștine mai slujeau la început și prooroci, evangheliști, pastori, învățători (Efeseni 4, 11).

446. După moartea primilor apostoli, cum s-a făcut îngrijirea sufletească a comunităților?

După moartea primilor apostoli, s-au înființat diferite însărcinări cu denumiri diferite. Acestea au efectuat munca de îngrijire sufletească a membrilor comunităților.

➤ **Însărcinări:** vezi întrebările 418 ...

447. A mai existat apostolatul după moartea primilor apostoli?

Da. Cu toate că apostolii au murit, apostolatul a continuat să existe. El a fost înființat de Isus Hristos pentru biserica Lui. Prin urmare, chiar și în timpul în care purtătorii acestei însărcinări nu mai trăiau pe pământ, însărcinarea înființată de El a existat.

Apostolii trebuie să fie martorii lui Hristos până la sfârșitul veacului (Matei 28, 19.20). Pentru a putea împlini această sarcină amplă cu privire la revenirea Lui, Isus Hristos trimite apostoli și în zilele noastre.

„Sfârșitul veacului”. În textul original din limba greacă scrie în Matei 28, 20 cuvântul „Ăon”, care este denumirea unei epoci, a unei lungi perioade de timp, însemnând și „sfârșitul lumii”. În Faptele apostolilor 1, 8 este vorba despre „marginile pământului”, ceea ce trebuie să fie înțeles mai mult din punct de vedere geografic.

448. Cât timp a durat perioada în care a fost întreruptă acțiunea apostolilor?

Nu din Biblie, ci din alte scrieri aflăm că Ioan a fost ultimul apostol al bisericii vechi care a murit pe la sfârșitul secolului I. Prin urmare, acțiunea apostolilor a fost întreruptă până în secolul al XIX-lea, când a apărut din nou însărcinarea de apostol.

➤ *Reapariția însărcinării de apostol: vezi întrebările 400, 603*

449. De ce s-a întrerupt acțiunea apostolilor?

Întreruperea acțiunii apostolilor este din voința lui Dumnezeu; pentru oameni, acest lucru rămâne o taină.

Totuși, Sfântul Duh a acționat și în timpul când nu au existat apostoli și a avut grijă să apere și să facă cunoscută Evanghelia.

450. Când a reapărut apostolatul?

Însărcinarea de apostol a reapărut pe pământ conform voinței lui Dumnezeu, fiind înfăptuită de oameni (însărcinare ocupată de persoane, de oameni), atunci când a venit timpul să se încheie activitatea de adunare și pregătire a comunității mireasă, în vederea revenirii lui Hristos. Din anul 1832 au existat din nou purtători ai sarcinii de apostol.

Apostolii acționează deci la începutul Bisericii lui Hristos și în timpul dinainte de revenirea lui Hristos, în scopul pregătirii comunității mireasă.

➤ *Comunitatea mireasă: vezi întrebările 562 ...*

Prin „ocupare personală” a însărcinării de apostol se înțelege că există purtători ai acestei sarcini de apostol. Ei sunt chemați să înfăptuiască această însărcinare, în sensul și Duhul lui Isus Hristos.

451. Există vreo diferență între împuternicirea spirituală a apostolilor de la începutul lucrării de mântuire a lui Dumnezeu și cea a apostolilor de la sfârșitul acesteia?

Nu. Datorită faptului că împuternicirea spirituală este aceeași, nu există nici o diferență privind sarcina și acțiunea, pentru că apostolatul a fost înființat o singură dată de Isus Hristos, pentru biserica Lui.

➤ *Lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu/Lucrarea de mântuire a Domnului: vezi explicațiile la întrebarea 386*

452. Ce trepte/niveluri de însărcinări și ce slujitori există în cadrul Bisericii Nouapostolice?

În cadrul Bisericii Nouapostolice există trei trepte/niveluri de însărcinări cu împuterniciri spirituale diferite: apostolii, slujitori preoțești și diaconii.

- treapta/nivelul apostolilor: apostolul patriarh, apostolii districtuali și apostolii
- treapta/nivelul purtătorilor de însărcinări preoțești: episcopul, prezbiterul districtual, evanghelistul districtual, pastorul, evanghelistul comunității și preoții
- treapta/nivelul diaconilor: diaconul

➤ **A împuternici/împuternicire:** vezi întrebările 412, 415 și explicațiile la întrebarea 415

453. Care sunt sarcinile apostolatului?

Isus Hristos le-a dat apostolilor sarcina „să dezlege și să lege” (Matei 18, 18), deci să spună care lucruri sunt permise și care sunt interzise. În felul acesta este stabilită învățătura și este înființată ordinea în comunități.

După modelul lui Hristos, apostolii sunt slujitori (Ioan 13, 15). Ei nu sunt stăpâni peste credința comunității, ci „lucrează la bucuria” credincioșilor și trebuie să fie modele pentru comunitate în ce privește urmarea lui Hristos (1 Corinteni 11, 1).

454. Din ce reiese autoritatea însărcinării de apostolat?

Autoritatea însărcinării de apostolat reiese din chemarea apostolilor de către Isus Hristos și din împuternicirile pe care Domnul le pune în această însărcinare. Însemnătatea însărcinării reiese clar din rugăciunea lui Isus: „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. Și Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr.” (Ioan 17, 18.19).

455. În ce constă activitatea apostolilor?

Activitatea apostolilor constă în clădirea lucrării de mântuire a Domnului și călăuzirea spre desăvârșirea ei. În acest scop, ei trebuie să ofere sacramentele, așa cum este voia lui Isus Hristos. Apostolii au grijă ca Evanghelia să fie dezvăluită corect, nefalsificată, și în comunitate să existe ordinea plăcută de Dumnezeu.

Pe lângă aceasta, apostolii trebuie să pregătească comunitatea mireasă pentru revenirea Domnului prin propovăduirea Evangheliei, anunțarea iertării păcatelor, botezul cu apă și cu Sfântul Duh, precum și prin Sfânta Cină.

➤ **Lucrarea de mântuire a Domnului:** vezi explicațiile la întrebarea 386

456. Este apostolatul dat pentru întreaga Biserică a lui Isus Hristos?

Da, apostolatul este dat pentru întreaga Biserică a lui Isus Hristos. El are sarcina de a le oferi tuturor oamenilor mântuirea în Isus Hristos. Apostolul Pavel descrie

sarcina lui de apostol astfel : Căci așa ne-a poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.” (Faptele apostolilor 13, 47).

Mântuirea nu este posibilă decât prin Fiul lui Dumnezeu. Până la revenirea lui Hristos, transmiterea mântuirii se realizează prin apostoli, în cuvânt și sacrament.

457. Pe ce se întemeiază însărcinarea de apostol patriarh?

La baza însărcinării de apostol patriarh se află sarcina pe care i-a dat-o Isus lui Petru, atunci când l-a numit (sarcina lui Petru): „Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.” (Matei 16, 18.19).

„Însărcinarea lui Petru” este sarcina de bază, pe care i-a încredințat-o Isus Hristos apostolului Petru. Din însărcinarea lui Petru fac parte grija pentru cei care aparțin Bisericii lui Hristos, așa cum i-a poruncit Isus înviat, lui Petru: paște miei Me! Paște oile Mele!” Din sarcina lui Petru mai face parte de asemenea „împuternicirea cheie”; vezi întrebarea 459.

458. De ce este numită însărcinarea de apostol patriarh și „însărcinarea pietrei/stâncii”?

Isus l-a numit pe apostolul Simon „piatră” pe care își va construi Biserica. În felul acesta, Fiul lui Dumnezeu a creat o legătură de nedezlegat între însărcinarea lui Petru, „însărcinarea pietrei”, și Biserica lui Hristos. Astăzi, apostolul patriarh împlinește „însărcinarea pietrei”.

Cuvântul „Petrus” este forma latină a cuvântului grecesc „petros” = „piatră”. Piatra sau stânca este o metaforă pentru a exprima stabilitatea, neclintirea, durabilitatea, amintită de Domnul Isus în cuvântarea de pe munte (Matei 7, 24.25).

459. Care sunt sarcinile apostolului patriarh?

Apostolului patriarh păstrează unitatea dintre apostoli. El îi întărește pe apostoli (Luca 22, 32) și „paște” turma lui Hristos (Ioan 21,15-17). El veghează ca Evanghelia să fie propovăduită corect, în mod nefalsificat. El descoperă prin Sfântul Duh, cunoașteri și legături în cadrul învățaturii bisericii și răspunde de răspândirea ei în mod unitar. Pe lângă aceasta, el stabilește ordinea în biserică.

Toate aceste sarcini constituie „împuternicirea cheie” a însărcinării de apostol patriarh.

Apostolul patriarh numește apostoli. El conduce biserica, împreună cu ei.

„Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una.” (Ioan 17, 20.21).

„Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.” (Matei 16, 19).

460. Care sunt sarcinile apostolului districtual?

În afară de sarcinile pe care le au toți apostolii, apostolului districtual mai poartă răspunderea de a asigura îngrijirea sufletelor din comunitățile dintr-un anumit ținut de activitate (ținut de activitate al apostolului districtual) și îngrijirea comunităților. Pe lângă aceasta, el răspunde de dotarea sau pregătirea spirituală a tuturor slujitorilor.

„Dotarea sau pregătirea spirituală” a unui slujitor înseamnă că cineva primește puterea însărcinării și binecuvântarea lui Dumnezeu, pentru a putea îndeplini împlinirea pusă în însărcinarea de diacon sau preot, în spiritul celui care l-a trimis. În plus, dotarea sau pregătirea spirituală mai înseamnă faptul că slujitorii sunt instruiți și întăriți, pentru a-și putea îndeplini sarcinile.

461. Cine face chemarea într-o însărcinare spirituală?

Alegerea în cazul însărcinărilor spirituale nu depinde de voia omului, ci de voința divină. Apostolii sunt cei care au sarcina de a recunoaște voința divină și de a acționa corespunzător.

462. Ce înțelegem prin „numire”?

Prin „numire” înțelegem punerea în însărcinare, instituirea într-o însărcinare spirituală. Numirea nu este un sacrament, ci o acțiune de binecuvântare.

➤ **Sacrament:** vezi întrebările 472 ...

➤ **Acțiunea de binecuvântare:** vezi întrebările 660 ...

463. Cum se înfăptuiește numirea?

Numirea este înfăptuită de către apostol, în numele lui Dumnezeu Trinitar, prin punerea mâinilor și prin rugăciune. Slujitorul nu poate îndeplini sarcinile sale decât în strânsă legătură cu apostolatul.

464. Ce are loc în momentul numirii?

În momentul numirii, este transmisă binecuvântarea lui Dumnezeu. Cel care este chemat să primească însărcinarea, este sfințit în acest scop. Din apostolat i se va transmite respectivului frate, puterea sau autoritatea însărcinării respective și împlinirea, pentru sarcina de diacon, sau cea de apostol. Slujitorul primește sarcina să execute însărcinarea într-un cadrul bine stabilit.

➤ **Sfințirea:** vezi întrebarea 417

465. Ce îndatoriri preiau frații la numire?

Cel care urmează să fie numit, făgăduiește solemn în fața apostolului, să-I fie credincios lui Dumnezeu, să-L urmeze pe Hristos și să fie supus în credință.

466. Cum trebuie să fie îndeplinită însărcinarea spirituală?

Cine are o însărcinarea spirituală trebuie să corespundă unor așteptări, în ce privește comportamentul în viață, și capacitățile spirituale. De aici fac parte buna cunoaștere a învățăturii, statornicia în credință, conștientizarea trimiterii, puterea de a sprijini și pe ceilalți, discreția, sinceritatea, spiritul de jertfă și smerenia. Slujitorul trebuie să se orienteze întotdeauna după modelul lui Isus.

Pentru ca darurile primite să se poată dezvolta spre binele comunității, slujitorul trebuie să aplice în practică, ceea ce a primit la numire, prin binecuvântare și sfințire.

Cel chemat în însărcinarea spirituală este conștient că este un slujitor și o unealtă în mâna lui Dumnezeu.

467. Când ia sfârșit însărcinarea slujitorului?

Însărcinarea slujitorului se sfârșește de obicei odată cu ieșirea la pensie; însărcinarea însăși rămâne toată viața. În caz de renunțare la însărcinare sau de suspendare (destituire), purtătorul pierde însărcinarea.

468. Care este sarcina tuturor slujitorilor?

Toți slujitorii au sarcina de a propovădui Evanghelia lui Hristos și să intervină pentru aceasta. Ei se ocupă de îngrijirea sufletelor membrilor comunităților încredințate și impulsionează credința acestora. Fiind îngrijitori de suflete, ei participă la problemele lor personale și îi însoțesc și ajută în necazurile vieții de zi cu zi.

➤ *Îngrijirea sufletelor: vezi întrebările 688 ...*

469. Care sunt sarcinile slujitorilor preoțești?

Slujitorii preoțești primesc sarcina și împuternicirea de a oferi Sfântul Botez cu apă, de a anunța iertarea păcatelor și de a sfinți și oferi Sfânta Cină. Pe lângă aceasta, ei mai au sarcina de a ține servicii divine, de a îndeplini activități de binecuvântare și înmormântări, precum și de a îngriji sufletele celor din comunitate.

➤ *Sfântul Botez cu apă: vezi întrebările 404, 481 ...*

➤ *Iertarea păcatelor: vezi întrebările 507, 629, 644 ...*

➤ *Sfânta Cină: vezi întrebările 494 ...*

➤ **Activități de binecuvântare:** vezi întrebările 660 ...

➤ **Înmormântare:** vezi întrebările 685 ...

470. Ce sarcini au diaconii?

Diaconii ajută în diferite moduri în comunitate. Diaconii mai au sarcina să-i sprijine pe preoți la munca de îngrijire a sufletelor. Diaconii pot contribui la propovăduirea cuvântului la serviciile divine.

471. Ce este atribuirea unei sarcini?

Atribuirea unei sarcini înseamnă transmiterea unei sarcini bine stabilite. Atribuirea unei sarcini poate fi limitată în timp sau spațiu.

Prin atribuirea unei sarcini care are legătură cu însărcinare spirituală, înțelegem atribuirea sarcinii de conducător de comunitate, conducător de district, ajutor de apostol districtual, ajutor de apostol patriarh. Atribuirea unei astfel de sarcini nu este același lucru cu numirea. Sarcina primită nu durează neapărat la fel de mult ca activitatea de slujitor și poate înceta mai înainte; ea se sfârșește cel mai târziu odată cu ieșirea la pensie a slujitorului.

Sarcinile care se atribuie sunt independente de însărcinările spirituale și privesc atât frații, cât și surorile, care îndeplinesc o multitudine de sarcini în comunități și districte.

Capitolul 8

SACRAMENTELE

---

8 SACRAMENTELE

472. Ce sunt sacramentele?

Sacramentele sunt niște „înștiințări” fundamentale ale harului lui Dumnezeu. Prin aceste acțiuni sfinte, care sunt împlinite de oameni și pentru oameni, Dumnezeu îi dăruiește omului mântuirea.

➤ **Mântuirea:** vezi întrebările 243 ...

Înștiințări ale harului: termenul „înștiințare” nu trebuie înțeles aici ca o înștiințare venită de la Dumnezeu și harul Său, ci în sensul de „dar”.

473. Care este rolul sacramentelor?

Sacramentele slujesc faptului ca omul să poată dobândi mântuirea: prin sacramente, omul primește viața împreună cu Dumnezeu și rămâne în ea.

Primirea celor trei sacramente, Sfântul Botez cu apă, Sfânta Pectluire și Sfânta Cină le deschide oamenilor posibilitatea de a fi uniți cu Hristos, când Acesta va reveni.

➤ **Revenirea lui Hristos:** vezi întrebările 550 ...

474. Ce conțin sacramentele?

Sacramentele conțin patru elemente: semnul, conținutul, împlinitorul, credința.

475. Ce este „semnul” la sacramente?

„Semnul” este elementul vizibil al unui sacrament. La Sfântul Botez cu apă, este apa. La Sfânta Cină, „semnele” sunt pâinea și vinul. La Sfânta Pectluire, „semnul” este punerea mâinilor de către apostol.

476. Ce este „conținutul” la sacramente?

„Conținutul” este efectul mătuirii transmise. La Sfântul Botez cu apă, „conținutul” este spălarea păcatului originar, prin care cel botezat ajunge lângă Dumnezeu. La Sfânta Cină, este luarea trupului și sângelui lui Isus Hristos. La Sfânta Pectluire este primirea darului Sfântului Duh.

477. Cine este „împlinitorul” de sacramente?

„Împlinitorul” de sacramente este cel care transmite sacramentul. Apostolii „înfăptuiesc” sau dăruiesc toate cele trei sacramente, slujitorii preoțesti înfăptuiesc din însărcinarea apostolului lor, Sfântul Botez cu apă și Sfânta Cină.

478. Ce rol joacă credința legat de sacramele?

Omul primește sacramentul spre mântuire, numai dacă crede în efectul lui.

479. Care sunt sacramele pe care le-a înființat Isus?

Isus Hristos a înființat trei sacramele: Sfântul Botez cu apă, Sfânta Pecteluire și Sfânta Cină.

„Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei una sunt.”
(1 Ioan 5, 7.8).

➤ **Sfântul Botez cu apă:** vezi întrebările 481 ...

➤ **Sfânta Pecteluire:** vezi întrebările 515 ...

➤ **Sfânta Cină:** vezi întrebările 494 ...

480. Cui i-a încredințat Isus Hristos administrarea sacramelelor?

Isus Hristos a încredințat administrarea sacramelelor, apostolilor.

481. Ce se întâmplă prin Sfântul Botez cu apă?

Prin Sfântul Botez cu apă, relația dintre om și Dumnezeu se schimbă fundamental. Prin spălarea păcatului original, cel botezat care era despărțit de Dumnezeu, este adus aproape de El. El devine creștin.

Prin credința sa și prin mărturisirea lui Hristos, cel botezat face parte pe viitor din Biserica lui Hristos.

482. Ce înseamnă „păcatul original”?

„Păcatul original” este starea în care a ajuns omul prin căderea în păcat, fiind separat de Dumnezeu (depărarea de Dumnezeu). După căderea în păcat, toți oamenii sunt apăsați de păcate (Genesa 3, 20; Psalmi 51, 7; Romani 5, 12.18.19). Deci, toți oamenii sunt păcătoși, mai înainte de a face sau a gândi ceva.

➤ **Căderea în păcat:** vezi întrebările 88 ...

483. Ce reprezintă apa la Sfântul Botez cu apă?

Apa este condiția pentru viață și un mijloc de curățire. În cazul Sfântului Botez cu apă, apa este semnul exterior pentru curățirea interioară a omului.

484. Există indicii în Vechiul Testament cu privire la Sfântul Botez cu apă?

Da. Salvarea lui Noe în arcă, care a fost purtată de apă, este un indiciu la Sfântul Botez cu apă. De asemenea, scaldarea de șapte ori a lui Naaman în apa Iordanului (2 Împărați 5, 1-14) este un simbol al spălării păcatului original prin botez.

„...când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt. Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi, și anume botezul...” (1 Petru 3, 20.21).

485. De ce s-a lăsat Isus botezat?

Nu a fost necesar ca Isus Hristos să fie botezat, pentru ca El a fost lipsit de păcate. Cu toate acestea, El s-a lăsat botezat de către Ioan Botezatorul. În felul acesta, El s-a pus la egalitate cu cei păcătoși. El a arătat astfel, pe ce cale se poate obține dreptatea înaintea lui Dumnezeu (Matei 3, 15).

Botezul înfăptuit de Ioan a fost un botez al pocăinței. El este un indiciu la adresa sacramentului Sfântului Botez cu apă, care se înfăptuiește în numele lui Dumnezeu ca Treime.

➤ **Dreptatea înaintea lui Dumnezeu:** *vezi explicațiile la întrebarea 278*

➤ **Pocăința:** *vezi întrebările 136, 651*

486. Ce le-a spus Isus apostolilor Lui, despre botez?

După înviere, Isus le-a dat apostolilor Săi porunca misionăriei: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.” (Matei 28, 19). Deci botezul este una din sarcinile apostolilor.

În Noul Testament, „botezul” este deseori înțeles ca având două părți, cel cu apă și cel cu Sfântul Duh (Faptele apostolilor 8, 14). Sfântul Botez cu apă și Sfânta Pectfluire sunt strâns unite între ele.

➤ **Porunca misionăriei:** *vezi întrebările 159, 434*

și le-a zis: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” Ei i-au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt.” „Dar cu ce botez ați fost botezați?”, le-a zis el. Și ei au răspuns: „Cu botezul lui Ioan.” Atunci Pavel a zis: „Ioan a botezat cu botezul pocăinței și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus.” Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei, și vorbeau în alte limbi și proceau. (Faptele ap.19, 2-6).

487. Cine poate primi Sfântul Botez cu apă?

Orice om poate primi Sfântul Botez cu apă. Condiția este ca el să creadă în Isus Hristos și în Evanghelie.

488. Cum este oferit Sfântul Botez cu apă?

Botezul se face cu apă și este oferit în numele lui Dumnezeu, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Apă pentru botez va fi sfințită în numele lui Dumnezeu ca Treime. După aceea, cel care botează, va face de trei ori semnul crucii cu apă pe fruntea celui care primește botezul și spune: „Te botez în numele lui Dumnezeu, al Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.”

Dacă botezul va fi înfăptuit cu apă și va fi oferit în numele lui Dumnezeu, al Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh (rit), atunci el este valabil și poate acționa asupra celui botezat.

Cuvântul „rit” provine din limba latină și înseamnă „conform formei”, „corespunzător cu ritualul”.

489. De ce pot fi botezați copiii?

Afirmația lui Isus „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei.” (Marcu 10, 14) ne arată că și copiii pot primi binecuvântările lui Dumnezeu. Printre acestea se numără și sacramentele.

În Noul Testament se mărturisește că întreaga familie dintr-o casă a fost botezată. „Și a fost botezat îndată, el și toți ai lui...și s-a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu.” (Faptele ap. 16, 33.34; 16, 15). Din familii făceau parte și copiii, iar de aici s-a răspândit tradiția creștină de a-i boteza și pe copii.

De altfel, la botezul copiilor, tutorii preiau mărturisirea credinței în Isus Hristos și răspunderea pentru educarea acestora în spiritul Evangheliei.

„Dar Crisp, fruntașul sinagogii, a crezut în Domnul împreună cu toată casa lui. Și mulți dintre Corinteni, care auziseră pe Pavel, au crezut și ei și au fost botezați.” (Faptele ap. 18, 8).

490. Care sunt consecințele Sfântului Botez cu apă?

Sfântul Botez cu apă înseamnă sfârșitul vieții despărțite de Dumnezeu și începutul vieții în Hristos. El transmite putere în lupta împotriva păcatului.

Botezul înfăptuit în numele Sfintei Treimi (botez trinitar) îi unește pe creștini între ei. Cel care este botezat în cadrul Bisericii Nouapostolice este îndreptățit să primească permanent Sfânta Cină.

➤ **Sfântul Botez cu apă:** vezi întrebările 481 ...

➤ **Noul Testament:** vezi explicațiile la întrebarea 175

Cuvântul „trinitar” (de la cuvântul latin „trinitas”: „Treime”) se referă la Sfânta Treime a lui Dumnezeu. A primi botezul trinitar înseamnă a fi botezat în numele lui Dumnezeu ca Sfântă Treime. Persoana este botezată cu așa-numita „formulă trinitară”, deci în numele lui Dumnezeu, al Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.

491. Ce legătură este între Sfântul Botez cu apă și Sfânta Pectluire?

Sfântul Botez cu apă și Sfânta Pectluire sunt două sacramente diferite. Ele sunt totuși în strânsă legătură. Prin primirea ambelor sacramente are loc renașterea

din apă și Duh. Sfântul Botez cu apă este primul care se înfăptuiește, apoi Sfânta Pectluire.

➤ **Renașterea din apă și Duh:** vezi întrebările 528 ...

492. Cine are voie să înfăptuiască Sfântul Botez cu apă?

Fiul lui Dumnezeu le-a poruncit apostolilor Săi să îndeplinească botezul (Matei 28, 18-20). În Biserica Nouapostolică, apostolii le-au transmis slujitorilor preoțești împuternicirea de a înfăptui și ei Sfântul Botez cu apă.

493. Este valabil botezul înfăptuit într-o altă comunitate religioasă?

Da. Oferirea Botezului cu apă este posibilă și este totodată valabilă în toate confesiunile Bisericii lui Hristos. Botezul cu apă este primul pas pe drumul către mântuirea deplină. Pretutindeni unde se botează în numele lui Dumnezeu, al Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, botezul este valabil. Motivul se află în voința universală de mântuire a lui Dumnezeu.

➤ **Biserica lui Hristos:** vezi întrebările 365 ...

➤ **Mântuirea:** vezi întrebările 89-90, 108-109, 215-216

494. De unde vine noțiunea de „Sfânta Cină”?

Noțiunea de „Sfânta Cină” amintește de situația în care Isus Hristos a înființat acest sacrament: în seara dinaintea răstignirii Lui, El a sărbătorit cina de Paște împreună cu apostolii Săi.

Cea dintâi **Cină de Paște** a fost ținută de evrei la porunca lui Dumnezeu, în seara dinaintea plecării din Egipt. Miei lipsiți de păcat au fost jertfiți și pregătiți pentru a fi mâncați. Cu această carne, evreii au mâncat pâine nedospită. Dumnezeu a poruncit ca sărbătoarea de Paște să fie ținută anual, în memoria eliberării din robia egipteană (Paștele evreiesc).

495. Cum se mai numește Sfânta Cină?

Sfânta Cină mai este denumită „euharistie” („mulțumire” sau „recunoștință”), „Cina Domnului” sau „frângerea pâinii”.

496. Există vreo legătură între Paștele evreiesc și Sfânta Cină?

Da, există o legătură: după relatările primilor trei evangheliști, Isus a stabilit Sfânta Cină în timpul sărbătoririi Paștelui evreiesc cu apostolii Lui. La fel ca Paștele evreiesc, Sfânta Cină este o cină de comemorare. De Paștele evreiesc se comemorează eliberarea evreilor din robia egipteană, iar Sfânta Cină comemorează într-un sens mult mai amplu, eliberarea oamenilor din robia păcatului.

497. Mai există alte mărturii în Noul Testament cu privire la Sfânta Cină?

Da, în 1 Corinteni 11, 23-26 întâlnim o altă mărturie cu privire la Sfânta Cină: „Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea." Tot astfel, după Cină, a luat paharul și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el." Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.“

Aceste cuvinte stau la baza textului întrebuițat la sfințirea Sfintei Cine.

„Sfințirea” este scoaterea pâinii și a vinului din obișnuita lor întrebuițare în viața de toate zilele, și sfințirea lor. (vezi explicațiile „consacrare” și întrebarea 503)

498. Ce însemnătate au elementele pâine și vin?

Elementele pâine și vin sunt amândouă necesare la sărbătorirea Sfintei Cine. Pâinea, la fel ca și vinul, reprezintă hrana oamenilor. În Israel, vinul este simbolul bucuriei și al mântuirii viitoare.

„Simbol” vine din limba greacă și denumește de cele mai multe ori un „obiect reprezentativ”, precum și un „semn convențional”.

499. De ce eveniment le aduce aminte credincioșilor Sfânta Cină?

Sfânta Cină este o masă comemorativă: în timpul ei ne aducem aminte de moartea lui Isus Hristos drept eveniment unic și veșnic valabil. Isus Hristos i-a însărcinat pe apostoli să sărbătorească Sfânta Cină, prin cuvintele: „...să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.” (Luca 22, 19).

500. Ce mărturisesc cei care iau parte la Sfânta Cină?

Cei care iau parte la Sfânta Cină mărturisesc credința în moartea, învierea și revenirea lui Isus Hristos. Cine ia parte regulat la Sfânta Cină în Biserica Nouapostolică, mărturisește de asemenea credința în apostolii lui Isus care acționează în zilele noastre. În felul acesta, Sfânta Cină este totodată o cină a mărturisirii.

501. În ce fel este Sfânta Cină o cină a comuniunii?

Prin Sfânta Cină, Isus Hristos este în comuniune mai întâi cu apostolii, apoi cu credincioșii. Pe lângă aceasta, prin sărbătorirea Sfintei Cine, credincioșii trăiesc comuniunea și între ei.

502. Există vreo legătură între Sfânta Cină și viitoarea „cină a nunții” din cer?

Da. Sfânta Cină ne indică viitoarea „cină a nunții” din cer. Prin aceasta, Sfânta Cină are totodată un caracter relatat la viitor, la „sfârșitul lumii”.

La înființarea Sfântei Cine, Isus a spus în cercul de apostoli: „pentru că vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, până când va veni Împărăția lui Dumnezeu.” (Luca 22, 18).

Până la unirea comunității mireasă cu Isus, comunitatea va trăi o comuniune strânsă cu Domnul, în Sfânta Cină.

➤ **Nunta din cer:** vezi întrebările 251, 562 ...

503. Ce se întâmplă în momentul sfințirii ostiilor?

În momentul sfințirii ostiilor (consacrarea), trupul și sângele lui Isus devin prezente.

Prin sfințire, pâinea și vinul nu se schimbă în consistența lor, adică nu se transformă. Se poate spune deci că substanța lor nu se schimbă, mai curând la substanța pâinii și vinului i se adaugă cea a trupului și sângelui lui Hristos. Acest lucru poartă numele de „consubstanțiere”.

La Sfânta Cină, pâinea și vinul nu sunt simboluri pentru trupul și sângele lui Isus, ci, după sfințire, trupul și sângele lui Isus sunt cu adevărat prezente.

➤ **Simbol:** vezi explicațiile la întrebarea 498

„**Consacrarea**” provine de la cuvântul din limba latină „consecrare”, care înseamnă „a sfinți”, „a hirotonisi”. Acest termen este întrebuințat în sensul de „sfințire” atunci când se sfințește pâinea și vinul pentru Sfânta Cină.

„**Substanță**” provine de la cuvântul latin „substantia”, care înseamnă „esență”, „conținut”, „structură”. Este întrebuințat pentru a exprima din ce este făcut un obiect.

504. Este prezentă jertfa lui Isus Hristos în Sfânta Cină?

Da, jertfa lui Isus Hristos este prezentă în Sfânta Cină. Dar jertfa nu se repetă, ci a fost adusă odată pentru totdeauna (Evrei 10, 10.14).

505. De ce se sărbătorește Sfânta Cină la fiecare serviciu divin?

Spre deosebire de cele două sacramente, Sfântul Botez cu apă și Sfânta Pectluire, Sfânta Cină se sărbătorește la fiecare serviciu divin pentru că ea îi ajută pe oameni să rămână în comuniune cu Isus Hristos. În felul acesta luăm ființă din ființa lui Isus.

506. Cât timp rămân trupul și sângele lui Isus prezente în ostiile sfințite?

Trupul și sângele lui Isus rămân prezente în ostiile sfințite, până când acestea ajung la cei cărora le sunt destinate.

507. Ce relație există între iertarea păcatelor și Sfânta Cină?

Între iertarea păcatelor și Sfânta Cină există o strânsă legătură, deoarece ambele au la bază jertfa lui Isus Hristos.

Sacramentul Sfintei Cine nu înfăptuiește în același timp și iertarea păcatelor. Mai întâi este necesară iertarea păcatelor, pentru ca după aceea să putem lua cu demnitate, într-o stare de curățenie sufletească, Sfânta Cină.

508. Cui i-a încredințat Isus Hristos Sfânta Cină?

Isus Hristos a înființat Sfânta Cină în cercul apostolilor și le-a încredințat-o lor. Acolo unde acționează apostoli sau slujitorii preoțești împuterniciți de ei, există toate aspectele Sfintei Cine.

509. Care este formula de sfințire a Sfintei Cine?

La sfințirea (consacrarea) Sfintei Cine se rostește un text fix, care este inspirat din 1 Corinteni 11, 23 și Matei 26, 26:

„În Numele lui Dumnezeu: al Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, sfințesc pâine și vin pentru Sfânta Cină și pun pe acestea jertfa adusă odată și veșnic valabilă a lui Isus Hristos. Căci Domnul a luat pâine și vin, a mulțumit și a spus: Acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi. Acesta este sângele Meu, sângele noului legământ, vărsat pentru mulți spre iertarea păcatelor. Mâncăți și beți! Să faceți acest lucru spre pomenirea Mea. Căci ori de câte ori mâncăți din pâinea aceasta și beți din vinul acesta, vestiți moartea Domnului până la revenirea Lui. Amin!”

510. Cum se efectuează sărbătorirea Sfintei Cine la serviciul divin?

Mai întâi se sfințesc ostiile. În acest scop, slujitorii împuterniciți pun mâinile deasupra cupelor descoperite cu Sfânta Cină și rostește formula de sfințire.

Apoi, slujitorii și comunitatea primesc trupul și sângele lui Isus prin ostiile care conțin pâine nedospită și picături de vin. Când se oferă ostiile, se rostește formula: „Trupul și sângele lui Isus dat pentru tine!”

511. Care este condiția luării cu demnitate a Sfintei Cine?

Condiția pentru a putea lua cu demnitate Sfânta Cină este pe de-o parte, iertarea păcatelor, realizată mai înainte, iar pe de altă parte, credința în Isus Hristos și în jertfa Lui.

➤ *Iertarea păcatelor: vezi întrebările 415, 507, 629, 644 ...*

512. Cum acționează Sfânta Cină și ce efecte are ea?

Sfânta Cină creează o comuniune intensă cu Isus Hristos. Ea transmite ființa și puterea Fiului lui Dumnezeu. Luarea Sfintei Cine mai slujește de asemenea unității dintre creștini, deoarece ei se dezvoltă împreună în ființa lui Isus Hristos. Astfel, Sfânta Cină este un mijloc important pentru pregătirea în vederea revenirii lui Hristos.

„Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine.” (1 Corinteni 10, 17).

513. Cine are dreptul să participe la Sfânta Cină?

Toți cei care au fost botezați, pecetluiți și primiți în Biserica Nouapostolică au dreptul să participe permanent la Sfânta Cină.

Creștinii care sunt botezați conform ritualului (rit) și vin ca invitați, pot de asemenea primi Sfânta Cină.

➤ **Sfântul Botez cu apă:** vezi întrebările 404, 481 ...

➤ **Rit:** vezi explicațiile la întrebările 488

➤ **Sfânta Pecetluire:** vezi întrebările 404, 515 ...

➤ **Primirea în comunitate:** vezi întrebările 662, 669

514. Ce însemnătate are sărbătorirea Sfintei Cine în cadrul altor biserici?

La sărbătorirea Sfintei Cine în cadrul altor biserici, elementele principale ale Sfintei Cine sunt prezente. Astfel, ele comemorează, de asemenea, cu recunoștință și credință, moartea și învierea lui Isus Hristos. Totuși, creștinii nouapostolici trebuie să se gândească că, participând la sărbătorirea Sfintei Cine în alte biserici, ei mărturisesc de fapt învățătura lor.

515. Ce este Sfânta pecetluire?

Sfânta Pecetluire este sacramentul prin care credinciosul primește darul Sfântului Duh, prin punerea mâinilor și rugăciunea unui apostol. El devine un copil al lui Dumnezeu și este chemat să fie cel dintâi rod.

➤ **Cel dintâi rod:** vezi întrebările 428, 530

➤ **Copil al lui Dumnezeu:** vezi explicațiile la întrebarea 530

516. Ce înseamnă „a pecetlui” în epistolele din Noul Testament?

În epistolele din Noul Testament, „a pecetlui” înseamnă a transmite darul Sfântului Duh: „Și Cel ce ne întărește împreună cu voi, în Hristos, și care ne-a uns, este

Dumnezeu. El ne-a și pecetluit și ne-a pus în inimă arvuna Duhului.” (2 Corinteni 1, 21.22).

„Și voi, după ce ați auzit Cuvântul adevărului (Evangelhia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt care fusese făgăduit.” (Efeseni 1, 13).

„Să nu intristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.” (Efeseni 4, 30).

517. A acționat Sfântul Duh și pe vremea Vechiului Testament?

Da, Sfântul Duh, ca persoană din Dumnezeu ca Sfântă Treime, acționează la fel ca Tatăl și ca Fiul încă din eternitate. Pe vremea Vechiului Legământ, El se afla în anumiți oameni, care aveau menirea să îndeplinească anumite sarcini pentru Dumnezeu.

➤ **Vechiul Legământ și Noul Legământ:** *vezi întrebarea 175*

„Samuel a luat cornul cu untdelemn și l-a uns în mijlocul fraților lui. Duhul Domnului a venit peste David, începând din ziua aceea și în cele următoare.” (1 Samuel 16, 13).

„Nu mă lepăda de la fața Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt.” (Psalmii 51, 13).

518. Există indicii în Vechiul Testament cu privire la pogorârea Sfântului Duh pentru timpul Noului Legământ?

Da. În Vechiul Testament întâlnim mai multe indicii (de ex. Ezechiel 36, 27) cu privire la Duhul lui Dumnezeu care a fost pogorât peste mulți oameni. Un indiciu important îl întâlnim în Ioel 2, 28.29: „După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa vise, și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea.” (vezi de asemenea Faptele ap. 2, 15).

519. A profețit Isus pogorârea Sfântului Duh?

Da, Isus le-a profețit de mai multe ori apostolilor Săi că le va trimite Sfântul Duh, de ex.: „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.” (Ioan 15, 26).

520. Când s-a împlinit profeția turnării Sfântului Duh?

Ea s-a împlinit de Rusalii, la Ierusalim, când a fost turnat Sfântul Duh peste apostoli, ucenici și ucenice.

„În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjăitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședea ei. Niște limbi ca de foc au fost

văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.” (Faptele ap. 2, 1-4).

521. Când a avut loc pogorârea Sfântul Duh peste Isus?

După botezul lui Isus, Sfântul Duh a coborât peste El. Ioan Botezătorul a mărturisit acest lucru: „Am văzut Duhul coborându-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El.” (Ioan 1, 32). Această întâmplare poate fi denumită „ungere”.

„Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică și pe care v-o va da Fiul omului; căci Tatăl, adică însuși Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecea Lui.” (Ioan 6, 27).

➤ **Botezul lui Isus:** *vezi întrebările 129 ...*

522. Ce înseamnă botezul lui Isus și ungerea ulterioară cu Sfântul Duh?

Botezarea lui Isus de către Ioan Botezătorul și coborârea Sfântului Duh peste Isus sunt indicii pentru sacramentele Sfântului Botez cu apă și a Sfintei Pectului.

În ungerea lui Isus cu Sfântul Duh recunoaștem poziția deosebită a lui de Mesia. Ea este un indiciu la sacramentul Sfintei Pectului. La acest lucru se referă și Faptele apostolilor 10, 37.38: „Știți vorba făcută prin toată Iudeea, începând din Galileea, în urma botezului propovăduit de Ioan; cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret.”

Încă din vremea Vechiului Testament, au existat anumiți oameni care, prin „ungere”, au fost unși cu un ulei special, pentru a putea îndeplini diferite sarcini. În felul acesta au fost unși profeți, împărați și preoți. Vezi de asemenea „Mesia” (= „cel uns”), întrebările 111 și 112.

523. De unde reiese că Sfântul Botez cu apă este condiția pentru a putea primi darul Sfântului Duh?

La predica de Rusalii, când a fost întrebat de cei care-l ascultau ce trebuie să facă, apostolul Petru le-a răspuns: „Pocățiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.” (Faptele ap.2, 38).

524. Ce ni se relatează în Faptele apostolilor cu privire la Sfânta Pectuire?

În Faptele apostolilor 8, 14 ni se dă un indiciu important cu privire la Sfânta Pectuire: „Apostolii care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan. Aceștia au venit la sama-

riteni și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se coborâse încă peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus. Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt.”

Conform acestei mărturisiri din Scriptură, Sfânta Pecetluire este legată de apostoli. Lucrul acesta îl confirmă de asemenea Faptele apostolilor 8, 18: Simon, care mai înainte îi uimise pe oameni cu vrăjitoriile lui, a ajuns apoi să creadă și s-a lăsat botezat (Faptele apostolilor 8, 9.11), „a văzut Simon că Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor apostolilor”.

Din această întâmplare reiese clar că sacramentul Sfântului Botez cu apă este diferit de sacramentul Sfintei Pecetluiri. Un lucru asemănător întâlnim și în Faptele apostolilor 19, 1-6. În Efes, ucenicii au primit numai botezul pentru pocăință. Când au ajuns să creadă în Isus, au fost botezați mai întâi în numele Domnului Isus. După aceea, au primit prin apostoli, darul Sfântului Duh: „Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei.”

➤ **Botezul pocăinței:** *vezi întrebarea 485*

525. Cum este oferit sacramentul Sfintei Pecetluiri?

Sacramentul Sfintei Pecetluiri este oferit de către apostoli, care le transmit celor botezați darul Sfântului Duh, în numele lui Dumnezeu, al Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Ei pun mâinile pe creștetul celor botezați și se roagă.

526. Care sunt condițiile pentru a-L putea primi pe Sfântul Duh?

Sfânta Pecetluire presupune ca cel care îl primește pe Sfântul Duh să creadă în Dumnezeu ca Sfântă Treime și în apostolii trimiși de Isus Hristos.

Această persoană trebuie să fie botezată cu apă conform ritului, trebuie să-și mărturisească credința și să făgăduiască solemn, că îl va urma pe Hristos.

➤ „rit“: *vezi explicațiile la întrebarea 488*

527. Cine poate să primească Sfânta Pecetluire?

Orice om poate să primească Sfânta Pecetluire, dacă îndeplinește condițiile corespunzătoare. Sacramentul li se oferă atât adulților, cât și copiilor. În cazul pecetluirii copiilor, părinții sau tutorii care răspund de educația lor religioasă trebuie să mărturisească credința, în numele lor. Ei trebuie să făgăduiască solemn, că vor educa copiii în credința nouapostolică.

528. Ce înțelegem prin „renașterea din apă și Duh”?

Ambele sacramente, Sfântul Botez cu apă și Sfânta Pecetluire, constituie împreună „renașterea din apă și Duh”. Prin aceasta, Dumnezeu face o „nouă făptură” - viață din Dumnezeu.

„Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.“ (Ioan 3, 5).

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.“ (2 Corinteni 5, 17).

529. Ce legătură este între Sfânta Pecetluire și renașterea din apă și Duh?

Sfânta Pecetluire este o parte componentă din renașterea din apă și Duh. Prin ea se desăvârșește ceea ce a început Dumnezeu prin Sfântul Botez cu apă. Înnoirea omului se face prin Dumnezeu, Sfântul Duh, care se arată astfel drept noul Creator.

➤ **Sfântul Botez cu apă:** vezi întrebările 404, 481 ...

530. Care sunt efectele Sfintei Pecetluiri?

La Sfânta Pecetluire, omului îi este dăruit Sfântul Duh pentru totdeauna. Dumnezeu îi dăruiește posibilitatea de a face parte din făptura Lui; prin pecetluire, Dumnezeu îi dăruiește omului puterea, viața și iubirea Lui: „dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat.”(Romani 5, 5).

Omul pecetluit este proprietatea lui Dumnezeu; Duhul lui Dumnezeu locuiește pentru totdeauna în el (Romani 8, 9).

Omul este acum un copil al lui Dumnezeu și este chemat să fie cea dintâi roadă: deci renașterea are un efect prezent, prin devenirea de copil al lui Dumnezeu, și unul viitor, prin devenirea celor dintâi roade.

Ca și copil al lui Dumnezeu, credinciosul este moștenitor al Împărăției lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos. „Duhul de copil” care acționează în interiorul omului în urma Sfintei Pecetluiri, are încredere în Dumnezeu și îi spune „dragă Tată”.

Dacă cel pecetluit îi face loc Sfântului Duh în interiorul său ca să se dezvolte, atunci, de aici vor putea crește virtuți divine. Acestea vor fi, folosind o metaforă, „roade ale Sfântului Duhului” (Galateni 5, 22).

➤ **Cele dintâi roade:** vezi întrebarea 428

„Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia.” (Galateni 5, 22.23).

Noțiunea de „copil al lui Dumnezeu” are mai multe aspecte diferite:

- fiecare om este un copil al lui Dumnezeu, căci a fost creat de Dumnezeu și îl poate de aceea numi pe cel Atotputernic, „Tată”
- pe vremea Vechiului Testament, Dumnezeu avea grijă de poporul evreu ca un Tată. De aceea, Israel este numit „întâiul născut al lui Dumnezeu” (Exodul 4, 22.23). Prin urmare, Israel este ca un copil pentru Dumnezeu. Când Isus le-a vorbit evreilor în cuvântarea de pe munte, El l-a numit pe Dumnezeu „Tatăl lor din cer”.

- noi, creștinii, am primit „Tatăl nostru”, iar în această rugăciune ne adresăm cu încredere lui Dumnezeu, Tatăl nostru.
- pe lângă aceasta, calitatea de „copii ai lui Dumnezeu” înseamnă pentru noi că ne aflăm într-o situație, înaintea lui Dumnezeu, caracterizată prin primirea sacramentelor, prin credință și printr-o viață trăită în spiritul pregătirii pentru revenirea lui Hristos. Devenim copii ai lui Dumnezeu prin renașterea din apă și Duh. Copiilor lui Dumnezeu, care s-au renăscut din apă și Duh, le-a fost profețit că vor deveni moștenitori al celui Atotputernic.

„...ci ați primit un duh de înfiere care ne face să strigăm: „Ava!, adică: Tată!” Însuși Duhul adevăratește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos. ” (Romani 8,15-17).

Capitolul 9

VIAȚA DUPĂ MOARTE

---

9 VIAȚA DUPĂ MOARTE

531. Există o viață după moarte?

Da. Omul este atât o făptură fizică, cât și una spirituală; el este un întreg format din trup, suflet și spirit.

Trupul omului este muritor și este trecător. El este luat din pământ și se întoarce iar în pământ (Genesa 3, 19). Spre deosebire de el, sufletul și spiritul trăiesc chiar și după moartea fizică, sunt deci nemuritoare. Personalitatea omului, lucrurile cele mai importante care îl caracterizează, tot ce a trăit, a simțit, a crezut și a gândit – se păstrează deci după moartea fizică.

„Dumnezeu a zidit pe om spre nescricăciune și l-a făcut după chipul ființei Sale.” (Cartea înțelepciunii lui Solomon 2, 23).

532. Ce este moartea?

Există o deosebire între moartea fizică și moartea spirituală a omului. Moartea fizică înseamnă sfârșitul vieții pe pământ. Odată cu moartea, sufletul și spiritul părăsesc trupul. Moartea spirituală este separarea omului de Dumnezeu. Ea este rezultatul păcatului.

Când în Biblie se vorbește despre cea de-a doua moarte (Apocalipsă 20, 6; 21, 8), este vorba despre separarea de Dumnezeu, care va acționa după Judecata de apoi.

➤ **Judecata de apoi:** vezi întrebările 579 ...

„Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 6, 23).

533. Ce altceva mai este numit „moarte” în Biblie?

În Biblie, puterea opusă lui Dumnezeu, care amenință viața trupului și a spiritului, vrând să o distrugă, este considerată a fi tot o „moarte”. Astfel, în Apocalipsa lui Ioan, moartea este descrisă ca o persoană: „M-am uitat și iată că s-a arătat un cal gălbui. Cel ce stătea pe el se numea Moartea, și împreună cu el venea după el Locuința morților.” (Apocalipsa 6, 8).

534. Cine are putere asupra morții?

Dumnezeu ca Sfântă Treime este stăpân peste moarte. Isus Hristos a învins moartea prin învierea Sa. În felul acesta, El le-a înlesnit oamenilor accesul la viața veșnică: „Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.” (2 Timotei 1, 10).

535. Ce reprezintă învierea lui Isus Hristos?

Învierea lui Isus Hristos este fundamentul pentru învierea morților. Pentru că El a înviat, vor învia și morții, „unii pentru viața veșnică, și alții pentru ocară și rușine veșnică.” (Daniel 12, 2).

„Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați.” (1 Corinteni 15, 51.52).

536. Există indicii în Sfânta Scriptură cu privire la viața după moarte?

În Vechiul Testament se vorbește despre viața după moartea fizică, iar în Noul Testament oamenii mărturisesc de mai multe ori acest lucru. De exemplu în 1 Petru 3, 19.20 scrie: „în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt.”

537. Unde se află oamenii după moartea fizică?

Sufletul și spiritul oamenilor care mor ajung în împărăția morților. Pe aceasta o numim de asemenea „lumea cealaltă”.

538. Ce înțelegem prin „lumea cealaltă”?

Noțiunea „lumea cealaltă” se referă în general la toate domeniile, acțiunile și stările aflate în afara lumii materiale. Într-un sens mai restrâns al cuvântului, „lumea cealaltă” înseamnă împărăția morților (limba ebraică: „scheol”, limba greacă: „hades”).

539. Există o reîncarnare a morților?

Nu. Ideea trăirii mai multor vieți pe pământ (reîncarnarea), indiferent dacă este sub formă de om, de animal sau de plantă, contrazice afirmațiile biblice și prin aceasta, conținutul Evangheliei. În Biblie citim: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singura dată” (Evrei 9, 27).

Prin noțiunea de „reîncarnare” se înțelege viața repetată a omului pe pământ, sub diferite forme; această idee se opune învățaturii creștine.

540. Putem lua legătura cu cei morți?

Luăm legătură cu cei răposați, dacă îi pomenim, adică ne gândim la ei și ne rugăm pentru ei.

Încercarea de a lua legătura cu morții prin invocarea și întrebarea lor (necromanție), este interzisă de Dumnezeu, fiind deci un păcat: „nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile... nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului.” (Deuteronomul 18, 10-12).

541. În ce stare se află sufletele pe lumea cealaltă?

Starea în care se află sufletele pe lumea cealaltă este expresia apropierii sau depărțării de Dumnezeu. Prin moartea fizică, sufletul omului nu se schimbă. Credința sau necredința, împăcarea sau dușmănia, iubirea sau ura îl marchează pe om nu numai în lumea aceasta, ci și în cea de apoi.

Această stare este arătată în pilda lui Isus despre omul bogat și Lazăr cel sărac (Luca 16, 19-31), atunci când se vorbește despre un loc ocrotitor și despre un loc al chinului. Răposații își pot da seama de starea lor. Cei care îndură chinuri, speră să primească ajutor.

542. Care sunt cei care „sunt morți în Hristos”?

În 1 Tesaloniceni 4, 16 citim despre acei morți „care sunt morți în Hristos”. Aceștia sunt morții care s-au renăscut din apă și Duh și care se lasă pregătiți în vederea revenirii lui Hristos. Ei fac parte din comunitatea Domnului și sunt drepti sau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, au o stare care se dobândește prin har și credință.

➤ **Renășterea din apă și Duh:** vezi întrebările 528 ...

„Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu și chinul nu se va atinge de ele. În ochii celor fără de minte, dreptii sunt morți cu desăvârșire și ieșirea lor în lume li se pare mare nenorocire. Și plecarea lor dintre noi, un prăpăd, dar ei sunt în pace.” (Cartea înțelepciunii lui Solomon 3, 1-3).

543. Se poate schimba starea sufletelor de pe lumea cealaltă?

Da. După jertfa pe care a adus-o Hristos, starea sufletelor de pe lumea cealaltă se poate schimba în bine.

După ce a murit, Isus Hristos s-a dus în împărăția morților și a propovăduit. Propovăduirea Evangheliei creează posibilitatea de a se schimba, pentru cei care o ascultă cu credință.

Deci, chiar și după moartea fizică a omului, se poate dobândi mântuirea.

➤ **Mântuirea:** vezi întrebările 243 ..., 546

544. Cum este posibilă schimbarea sufletelor pe lumea cealaltă?

Sufletele de pe lumea cealaltă, care nu au auzit niciodată de Evanghelie, nu au trăit iertarea păcatelor și nu au primit niciun sacrament, se află într-o stare de

depărtare de Dumnezeu. Această stare nu poate fi schimbată, decât prin credința în Isus Hristos și jertfa Lui, precum și prin primirea sacramentelor.

545. Ce se spune în Sfânta Scriptură în scopul ajutorării celor morți?

În Cartea a 2-a a Macabeilor 12 ni se relatează despre niște oameni care le-au slujit idolilor și apoi au căzut în luptă. Pentru aceștia, s-au spus rugăciuni în scopul de a primi ajutor pentru sufletele lor păcătoase. S-au adunat bani, cu care s-au cumpărat animale ca să se aducă jertfă pentru păcat.

Începutul actului de oferire a sacramentelor pentru cei morți îl întâlnim în Biblie în 1 Corinteni 15, 29: în Corint au fost botezați oameni vii, pentru cei morți. Acest procedeu a fost preluat și de apostolii din ultimul timp. Cu timpul, s-au dezvoltat obișnuitele servicii divine pentru cei răposați din zilele noastre.

546. Îi putem noi ajuta pe cei morți, să dobândească și ei mântuirea?

Da, noi le putem ajuta pe sufletele nemântuite prin rugăciuni de intervenție adresate Domnului, rugându-L să le ajute. De asemenea, ne mai putem ruga ca sufletele să ajungă să creadă în Isus Hristos, să fie deschise și gata să accepte mântuirea, pe care Dumnezeu dorește să le-o dea.

Deoarece cei morți și cei vii în Hristos formează împreună o comuniune, ei vor acționa atât în lumea aceasta, cât și în lumea viitoare, în spiritul lui Hristos, deci se vor ruga pentru cei nemântuiți.

Mântuirea însăși nu poate fi dobândită decât prin Isus Hristos.

➤ **Eliberarea:** vezi întrebările 215 ...

➤ **Mântuirea:** vezi întrebările 243, 248 ...

Noțiunea „lumea aceasta” se referă în general la toate domeniile, procesele și stările din cadrul lumii materiale.

547. În ce constă transmiterea mântuirii, celor morți?

Isus Hristos este stăpân peste morți și peste vii. Voința lui Dumnezeu este aceea de a-i ajuta pe absolut toți oamenii (1 Timotei 2, 4-6). Lucrul acesta este realizat prin predică, sacramente și iertarea păcatelor. În acest scop, credința în Isus Hristos este absolut obligatorie. Lucrul acesta este valabil atât pentru cei morți, cât și pentru cei vii.

Evangelhia trebuie să le fie propovăduită de asemenea celor morți, lucru pe care îl citim în 1 Petru 4, 6: „Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evangelhia și celor morți, pentru ca să fie judecați ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu în duh.”

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3,16).

548. În ce fel și prin cine li se transmite celor morți mântuirea?

Oferirea Sfântului Botez cu apă, Sfânta Pecetluire și Sfânta Cină pentru cei morți este înfăptuită de apostoli asupra celor vii, care îi reprezintă de fapt pe cei răposați. În felul acesta, acțiunea mântuirii nu se răsfrânge asupra celor vii, ci asupra celor morți.

La fel cum Isus Hristos s-a jertfit pe pământ iar efectul este valabil și în eternitate, tot așa se realizează și transmiterea mântuirii de către apostolii aflați pe pământ.

➤ **Sfântul Botez cu apă:** vezi întrebările 481 ...

➤ **Sfânta Cină:** vezi întrebările 494 ...

➤ **Sfânta Pecetluire:** vezi întrebările 515 ...

Capitolul 10

ÎNVĂȚĂTURA DESPRE LUCRURILE VIITOARE

10

10 ÎNVĂȚĂTURA DESPRE LUCRURILE VIITOARE

549. De unde știm ce lucruri vor avea loc în viitor?

Învățătura despre lucrurile care vor avea loc în viitor (escatologie) își are baza în Sfânta Scriptură. În Evanghelia și în epistolele apostolilor există multe indicii cu privire la istoria mântuirii. Ideile cele mai importante le întâlnim în Apocalipsa lui Ioan în care se vorbește despre lucrurile viitoare prin simboluri și metafore.

➤ *Escatologie*: vezi explicațiile la întrebarea 40.

550. Care este evenimentul din viitor, care constituie țelul credinței creștinilor nouapostolici?

Isus Hristos va veni din nou – aceasta este o idee centrală din Evanghelia. După înălțarea la cer, apostolii au început să propovăduiască revenirea Domnului. Țelul credinței creștinilor nouapostolici este acela de a fi luați de Hristos, atunci când va reveni.

551. Cine a profetizat revenirea lui Isus Hristos?

Isus Hristos Însuși le-a profetizat apostolilor Lui: „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14, 3).

La înălțare, această profecție a lui Isus a fost întărită de îngeri: și au zis: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” (Faptele ap. 1, 11).

552. Cine cunoaște momentul revenirii lui Hristos?

Nici oamenii și nici îngerii nu cunosc ziua sau ora în care va reveni Isus Hristos, lucrul acesta îl știe numai Dumnezeu ca Sfântă Treime.

553. Ce rezultă din faptul că nici un om nu cunoaște momentul în care va reveni Isus Hristos?

Deoarece nici un om nu cunoaște momentul în care va reveni Isus Hristos, credincioșii sunt chemați să fie gata în orice zi de a trăi acest lucru. Fiul lui Dumnezeu a formulat astfel îndemnul Său: „Vegheați, dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru.” (Matei 24, 42). În pilde, Isus a subliniat, de asemenea, faptul că trebuie să veghem în orice oră în credință și să-L așteptăm.

➤ *Pildele despre revenirea lui Hristos*: vezi întrebarea 157

„Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelarele și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite, și cinci înțelepte... Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate și au adormit. La miezul nopții, s-a auzit o strigare: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelarele. Cele nechibzuite au zis celor înțelepte: „Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelarele.”... Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a înmuiat ușa. Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare... Vegheați, dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului.” (Matei 24, 43-45; 25, 1-30).

554. Cum au privit primii apostoli profeția despre revenirea lui Hristos?

Profeția cu privire la revenirea lui Hristos a jucat un rol important în propovăduirea primilor apostoli. În afară de jertfa morții lui Isus și de învierea Lui, era cea mai importantă învățătură a credinței lor. Ei erau convinși că Isus va reveni în timpul lor: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați.” (1 Corinteni 15, 51).

Apostolul Pavel i s-a adresat comunității din Corint cu cuvintele din rugăciunea bisericii vechi: „Maranata!“, care înseamnă „Domnul nostru vine!” (1 Corinteni 16, 22).

Chemarea, sau îndemnul de a fi permanent gata pentru revenirea lui Hristos, apare, de asemenea, în Apocalipsa lui Ioan: „Eu vin curând!” (Apocalipsa 3, 11; 22, 7.12.20).

555. Ce înseamnă profeția revenirii lui Hristos pentru noi?

Faptul că Isus Hristos va reveni și va lua cu El comunitatea mireasă este una dintre certitudinile de bază din Evanghelie. El a profețit propria Lui revenire (Ioan 14, 3).

➤ **Comunitatea mireasă:** *vezi întrebările 562 ...*

556. De ce credem că revenirea lui Hristos va fi în curând?

Reapariția însărcinării de apostol este un semn că revenirea lui Hristos este aproape. Speranța împlinirii acestei profeții se află astăzi în centrul credinței nouapostolice, la fel ca speranța fiecăruia, de a trăi personal revenirea lui Hristos și ridicarea în văzduh la Domnul.

➤ **Schimbarea și ridicarea:** *vezi întrebările 559 ...*

557. Cum se înfăptuiește pregătirea pentru revenirea lui Hristos?

Apostolii îi pregătesc pe credincioși pentru revenirea lui Hristos, cu ajutorul cuvântului și al sacramentelor. Aceștia își organizează în mod conștient viața în acest sens.

558. Cum este descrisă revenirea lui Hristos în epistolele apostolului Pavel?

În 1 Tesaloniceni 4, 15-17 citim: „Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.”

În 1 Corinteni 15, 51.52 scrie: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați.”

În Filipeni 3, 20.21 întâlnim următoarea afirmație: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile.”

559. Ce se va întâmpla la revenirea lui Hristos?

Iată pe scurt din afirmațiile apostolului Pavel:

Când va reveni Hristos, mai întâi morții care au murit în Hristos vor învia, cei nesupuși putrezirii. Cei vii, care s-au lăsat pregătiți pentru revenirea lui Hristos, vor fi schimbați, fără să sufere moartea fizică.

Cei morți și cei vii vor primi un trup schimbat. Acest trup se aseamănă cu trupul lui Hristos Cel Înviat. Toți vor fi răpiți la Isus Hristos, ajungând în acest fel în comuniunea veșnică cu Dumnezeu cel înTreime.

Aceste evenimente fac parte din prima înviere, despre care este vorba în Apocalipsă 20, 5.6.

➤ **Învierea:** vezi întrebarea 574 ...

➤ **Învierea în trupul lui Hristos:** vezi întrebarea 189

„neputrezit“ înseamnă „netrecător, nealterat“. Spre deosebire de trupul nostru actual, trupul învierii nu va fi supus putrezirii.

560. Pe ce se bazează speranța credincioșilor că nu vor trebui să sufere moartea fizică?

Speranța credincioșilor că nu vor trebui să sufere moartea fizică se bazează pe afirmația apostolului Pavel: „Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc...Chiar în cortul acesta deci gemem apașați; nu că dorim să fim dezbracați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi să fie înghițit de viață. Și Cel

ce ne-a făcut pentru aceasta este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului.“ (2 Corinteni 5, 2.4.5).

Prin cuvântul „cort”, apostolul se referă la trupul schimbat, pe care îl primesc nu numai cei înviați din morți, ci și cei care vor fi schimbați la revenirea lui Hristos. „Să ne îmbrăcăm peste el” înseamnă să primim un trup nou, fără a trebui să murim mai înainte. Cuvântul „dezbrăcați” exprimă aici „moartea”.

561. Cine va fi răpit la revenirea lui Hristos?

La revenirea lui Hristos, răpirea le-a fost mai întâi promisă celor care au primit renașterea din apă și Duh, care cred în Isus Hristos și îl urmează. Acest grup mai este numit și „comunitatea mireasă” sau „copil de parte bărbătească” (Apocalipsa 12, 5).

În afară de aceștia, oamenii nu știu dacă Dumnezeu le va da și altora harul răpirii, sau nu; aceasta este numai hotărârea lui Dumnezeu, depinde numai de El.

➤ **Renașterea din apă și Duh:** *vezi întrebarea 528*

Prin „răpire” se înțelege faptul că, la revenirea lui Hristos, oamenii vor ajunge în comuniunea directă și nemijlocită a lui Dumnezeu.

562. Cine face parte din „comunitatea mireasă”?

Isus Hristos le-a dat apostolilor Săi sarcina de a pregăti Biserica lui Hristos, care să se poată uni cu El, atunci când va reveni. Apostolul Pavel scrie despre acest lucru: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată.” (2 Corinteni 11, 2). Metafora „fecioară curată” se referă la „mireasă” (Apocalipsa 19, 7). De abia la revenirea lui Hristos se va putea vedea, cine face parte de aici și cine se va uni cu El.

563. Există vreun semn caracteristic pe care-l au cei care fac parte din comunitatea mireasă?

Da. Un semn de recunoaștere marcant este faptul că ei așteaptă revenirea lui Hristos în fiecare zi și se roagă cu stăruință: „Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22, 17.20).

564. Ce alte semne caracteristice ale comunității mireasă mai sunt numite în Biblie?

Alte semne caracteristice ale comunității mireasă sunt numite în Apocalipsa 14, 1-5. Aici este folosită imaginea unui grup de „o sută patruzeci și patru de mii” pentru comunitatea mireasă. Numărul „144.000” nu este real, ci are un caracter simbolic. El provine de la cele 12 neamuri ale Israelului. Iată cum este descris:

„Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său... și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.“

565. Ce reprezintă imaginile din Apocalipsa 14, 1-5?

Semnul („pecetea”) cu numele „Mielului” și a Tatălui reprezintă faptul că ei sunt proprietatea lui Dumnezeu.

Cuvintele „fără vină”, „în gura lor nu s-a găsit minciună” și „urmează pe Miel” înseamnă a duce o viață după Evanghelie, în cuvânt și faptă.

Noțiunea „cel dintâi rod” îi desemnează pe aceia, pe care îi va lua Hristos cu El, când va reveni: sunt primii care vor primi harul mântuirii.

„Mielul” este Isus Hristos: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1, 29).

În Apocalipsa 5, 12 se spune că Mielul înjunghiat a biruit. Acest lucru înseamnă că Fiul lui Dumnezeu, care a fost umilit și răstignit pe cruce, a triumfat și a biruit în același timp.

➤ **Mântuirea:** vezi întrebările 243 ...

„Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apocalipsa 5, 12).

566. Când va avea loc „nunta Mielului”?

„Nunta Mielului”, deci unirea comunității mireasă cu mirele Isus Hristos, va avea loc atunci când El va reveni, când comunitatea mireasă va fi schimbată și răpită.

567. Ce va avea loc la „nunta Mielului”?

Comunitatea mireasă va putea împărtăși slava lui Hristos și se va afla în comuniune directă și nemijlocită cu Dumnezeu.

➤ **Comunitatea mireasă:** vezi întrebările 562 ...

„Aleluia! Domnul Dumnezeu nostru cel atotputernic a început să împărațiască. Să ne bucurăm, să ne înveselim și să-l dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.” (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților) Apoi mi-a zis: „Scrie: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!” (Apocalipsa 19, 6-9).

568. Ce se va întâmpla pe pământ după revenirea lui Hristos?

După revenirea lui Hristos, va începe un timp în care oamenii și creația vor suferi, pentru că vor fi supuși puterii Satanei. Această perioadă este denumită „necazul cel mare”.

➤ *Necazul cel mare: vezi întrebările 405, 409*

569. Vor mai fi ocrotiți oamenii în perioada denumită „necazul cel mare”?

Da. În perioada denumită „necazul cel mare” vor fi ocrotiți acei oameni care fac parte din Biserica lui Hristos, dar nu au fost ridicăți la Isus Hristos.

Acești oameni sunt prezentați în Apocalipsă prin imaginea femeii îmbrăcate în soare, care naște un copil de parte bărbătească. Ei vor primi în continuare sprijin divin și îngrijire spirituală, astfel că își vor putea păstra credința (Apocalipsă 12, 6).

În perioada denumită „necazul cel mare” vor exista oameni care îl vor mărturisi pe Hristos și vor fi uciși. Acești martori credincioși vor deveni martiri (Blutzeugen = martori de sânge, martiri).

570. Ce se întâmplă cu martirii din perioada denumită „necazul cel mare”?

Oamenii care îl vor mărturisi pe Hristos în perioada denumită „necazul cel mare” și vor fi uciși din această pricină, vor lua parte la prima înviere, la fel ca, mai înainte, comunitatea mireasă.

➤ *Prima înviere: vezi întrebările 574 ...*

571. Ce se va întâmpla după „nunta Mielului” și „necazul cel mare”?

După „nunta Mielului”, Isus Hristos va veni înapoi pe pământ împreună cu comunitatea mireasă și va sfârși „necazul cel mare”.

572. Ce se va întâmpla cu satana după „necazul cel mare”?

Satana și adepții lui, adică puterile potrivnice lui Dumnezeu, vor fi „legate” și „aruncate în adânc”, după cum scrie în Apocalipsă 20, 1-3. Deci, li se va lua toată puterea. Nimeni nu va mai fi ispitit de Satana.

573. Ce se va întâmpla când Satana va fi legată și i se va lua puterea?

Când Satana va fi legată și puterile potrivnice lui Dumnezeu își vor pierde toată forța, va avea loc învierea martirilor din perioada „necazul cel mare”. În felul acesta, martirii vor putea participa la prima înviere.

574. Ce evenimente cuprinde prima înviere?

La prima înviere, vor învia „morții în Hristos” și vor fi răpiți împreună cu cei vii, care fac parte din comunitatea mireasă.

După „nunta din cer”, vor învia martirii din perioada „necazul cel mare” și vor face parte din preoțimea împărătească.

Aceste două evenimente sunt denumite „prima înviere”: „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.” (Apocalipsă 20, 6).

➤ **Răpirea/Schimbarea:** vezi întrebările 559 ...

➤ **Necazul cel mare:** vezi întrebările 569 ...

575. Ce urmează după încheierea primei învieri?

După încheierea primei învieri, Hristos va ridica pe pământ împărăția păcii Lui și va domni în ea ca împărat „o mie de ani”. Acești „o mie de ani” sunt un simbol pentru o perioadă de timp lungă, dar totuși limitată.

576. Vor mai păcătui oamenii în această perioadă?

Da. Cu toate ca Satanei i s-a luat puterea și nu mai este deci în stare să-i ispitească pe oameni ca să păcătuiască, totuși, oamenii rămân în continuare păcătoși și sunt muritori, pentru că înclinația lor de a face păcate nu este anulată. Fac excepție de aici aceia care au participat la prima înviere.

➤ **Înclinația de a păcătui:** vezi întrebarea 227 și explicațiile

➤ **Prima înviere:** vezi întrebarea 574

577. Ce se va întâmpla în timpul împărăției păcii pe pământ?

În perioada împărăției păcii lui Hristos, Isus Hristos împreună cu preoții împărătești vor propovădui nestingheriți Evanghelia. Evanghelia le va fi prezentată tuturor oamenilor care vor trăi pe pământ, precum și tuturor sufletelor de pe lumea cealaltă. La sfârșitul împărăției păcii, toți oamenii din toate timpurile, vor cunoaște Evanghelia lui Hristos.

➤ **Preoții împărătești:** vezi întrebările 259, 409 și 574

578. Ce se va întâmpla la sfârșitul împărăției păcii?

La sfârșitul împărăției păcii, Satana va fi dezlegat; el va avea pentru ultima oară prilejul să-i ispitească pe oameni. După ce Hristos îl va birui, Satana va fi „aruncat în iazul de foc și de pucioasă”. (Apocalipsa 20, 7-10). Astfel, răul își va pierde puterea pentru totdeauna.

579. Ce va urma după ce răul își va pierde pentru totdeauna toată puterea?

După ce răul își va pierde pentru totdeauna toată puterea, va urma învierea morților la Judecata de apoi. Apoi, Isus Hristos îi va judeca pe absolut toți oamenii care au trăit de-a lungul timpurilor pe pământ. Excluși de la Judecata de apoi nu sunt decât cei care au participat la prima înviere.

„Judecata de apoi“ este judecata finală a tuturor oamenilor care nu au participat la prima înviere. Această judecată este descrisă în Apocalipsa 20, 11–15.

„Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.“ (Apocalipsa 20, 12).

580. Ce se va întâmpla cu cei care vor ajunge la Judecata de apoi?

Cei care vor ajunge la Judecata de apoi este posibil de a primi harul și, împreună cu cei care au participat la prima înviere, vor locui în noua creație făcută de Dumnezeu. Toți aceștia vor putea fi veșnic împreună cu Dumnezeu. Ceilalți vor rămâne în suferință, departe de Dumnezeu.

581. Ce se spune în Biblie despre facerea noii lumi ?

După Judecata de apoi, Dumnezeu va face o lume nouă în locul celei vechi: „El (Dumnezeu) va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuș va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.“ (Apocalipsă 21, 3). În felul acesta, se împlinește așteptarea exprimată în 2 Petru 3, 13: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.“ Această împărăție a lui Dumnezeu va fi veșnică; „pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.“ (1 Corinteni 15, 28).

Capitolul 11

DIN ISTORIA
CREȘTINĂȚII

11

11 DIN ISTORIA CREȘTINĂȚII

582. Cum s-au format primele comunități creștine?

De Rusalii, s-a format la Ierusalim prima comunitate creștină, formată numai din evrei (Faptele apostolilor 2, 37). Fiind persecutați, mulți credincioși au fugit din Ierusalim (Faptele ap. 8, 1; 11, 19). În locurile unde au ajuns, ei au propovăduit Evanghelia, care a găsit credință la oameni. În felul acesta, s-au format comunități creștine și în alte locuri.

583. Cum a ajuns Evanghelia la celelalte neamuri?

Apostolii au crezut, la început, că trebuie să le propovăduiască Evanghelia numai evreilor. Dar Dumnezeu i-a apărut într-o vedenie apostolului Petru și i-a explicat că Evanghelia este și pentru celelalte neamuri (Faptele ap. 10 și 11).

La adunarea apostolilor de la Ierusalim, s-au explicat întrebările legate de misiunea în rândul neamurilor și însemnătatea legii mozaice pentru neamurile botezate (Faptele ap. 15, 1-29). Aceste hotărâri au contribuit ca, comunitățile creștine să se desprindă până la urmă de multele tradiții ale credinței iudaice.

➤ **Neamurile:** vezi explicațiile la întrebarea 256

➤ **Legea mozaică:** vezi întrebările 272 ...

În cazuri speciale, prin „vedenie“ Dumnezeu le arată oamenilor pe care îi alege, voia Lui. O astfel de vedenie mai este denumită „viziune“.

584. Care apostol a propovăduit cel mai mult Evanghelia în mijlocul neamurilor?

Apostolul Pavel a fost acela care a propovăduit cel mai mult Evanghelia în mijlocul neamurilor. În acest scop, el s-a dus împreună cu apostolul Barnaba în Turcia de astăzi, în Grecia, în Cipru și, la urmă, în Italia.

585. Unde s-a născut denumirea de „creștin“?

Adepții lui Isus au fost numiți pentru prima oară „creștini” în Antiohia (Faptele ap 11, 26).

586. Cât timp au activat apostolii?

Apostolii au activat mai întâi până la sfârșitul secolului I d.H. Ioan este considerat cel din urmă apostol al Bisericii vechi. După aceea, a început timpul în care însărcinarea de apostol nu a fost exercitată, de și forma ei exista. De abia în sec. al

XIX-lea a început din nou ca însărcinarea de apostol să fie exercitată și îndeplinită de oameni în forma ei inițială.

➤ **Ocuparea însărcinării de apostol:** vezi explicațiile la întrebarea 450

➤ **Continuarea apostolatului:** vezi întrebările 447 ...

587. Prin ce s-a observat activitatea Sfântului Duh, după moartea primilor apostoli?

Sfântul Duh a avut grijă să se nască colecția de scrieri ale Vechiului și Noului Testament (Canon) care urmau să fie respectate.

Prin acțiunea Sfântului Duh a fost posibil să se formuleze ideile de bază ale învățaturii creștine, la adunările bisericești (Conciliu). De aici fac parte, de exemplu, învățătura despre Dumnezeu ca Sfântă Treime, că Isus Hristos este om adevărat și Dumnezeu adevărat, precum și cunoașterea despre însemnătatea hotărâtoare a jertfei lui Isus și a învierii Lui pentru mântuirea și eliberarea oamenilor.

De asemenea, credința creștină s-a putut răspândi în toată lumea, datorită activității Sfântului Duh de-a lungul secolelor.

➤ **Biblia, canon:** vezi întrebările 12 ...

➤ **Conciliu:** vezi explicațiile la întrebarea 33

➤ **Dumnezeu ca Treime:** vezi întrebările 61 ...

➤ **Două naturi ale lui Isus Hristos:** vezi întrebările 103 ...

588. Cum s-a făcut în această perioadă transmiterea mântuirii?

Mântuirea le-a fost transmisă oamenilor în special prin propovăduirea Evangheliei și prin oferirea Sfântului Botez cu apă.

➤ **Mântuire:** vezi întrebările 243 ...

589. Cum s-a dezvoltat creștinismul începând cu sec. al II-lea?

Aruncarea cu pietre în diaconul Ștefan a declanșat un val de persecuție: mulți creștini au fost uciși datorită credinței lor. În felul acesta ei au devenit martiri.

În ciuda persecuțiilor și a unei opoziții puternice, credința creștină s-a răspândit în întregul Imperiu Roman.

➤ **Martiri:** vezi explicațiile la întrebarea 394

590. Cine a transmis posterității propovăduirea primilor apostoli?

Propovăduirea inițială a apostolilor a fost continuată și transmisă mai departe posterității de către „părinții apostolici”. Aceștia au fost niște învățători, cu mare influență în cadrul bisericii, dintre aceștia fac parte Clement de la Roma (mort pe la 100), Ignatius din Antiohia (mort pe la 115), Polycarp, episcop de Smirna (năs-

cut pe la 69, mort pe la 155) și Papias din Hierapolis (născut pe la 70, mort pe la 130/140). Ei au urmărit să apere credința creștină față de neamuri și evrei și să păstreze bazele învățăturii creștine.

O mare personalitate pentru biserică a fost Constantin cel Mare (cca. 295 până în 373), sub a cărui influență a fost formulat în anul 325 crezul de la Niceea.

591. Care au fost „părinții bisericii”?

„Părinții bisericii” au fost acei învățați care au formulat adevărurile de bază ale creștinismului, după „părinții apostolici”. Dintre ei au făcut parte Ambrosiu de la Milano (339 - 397), Hieronimus (347 - 420) și Hippo (354 - 430).

592. Când a devenit creștinismul religie de stat în Imperiul Roman?

După timpuri grele de persecuție, împăratul roman Constantin cel Mare a declarat, în anul 313, libertatea de credință a creștinilor.

În anul 381, împăratul Teodosiu a declarat creștinismul religie de stat în Imperiul Roman. El a interzis închinarea la dumnezei păgâni.

„Libertatea de credință” înseamnă că oamenii sunt liberi să aleagă, să mărturisească și să practice religia și concepția despre credința pe care o doresc.

593. Cum s-a dezvoltat creștinismul până în Evul Mediu?

În vremea popoarelor migratoare (sec.IV-V), creștinismul s-a dezvoltat mult în Europa și Asia.

Un rol important la răspândirea creștinismului l-a jucat activitatea călugărilor, care au apărut mai întâi în Egipt. O sarcină importantă a călugărilor a fost aceea de a trăi în sărăcie, la fel ca Isus, și de a transmite mai departe credința creștină. În Evul Mediu, mulți călugări și călugărițe au adus rezultate excepționale în știință și s-au angajat în domeniul agriculturii și cel social.

Creștinismul a început să determine, din ce în ce mai mult, viața oamenilor, precum și cultura, politica și societatea din Europa.

În anul 1054 s-a ajuns la separarea în Biserica de vest (romano-catolică) și Biserica de est (ortodoxă).

Viața monahală sau călugăria este o formă de viață, prin care se încearcă separarea de ceea ce este lumesc, spre a-și dedica pe de-a-ntregul viața religiei. Viața monahală este trăită atât de bărbați (călugări), cât și de femei (călugărițe).

594. Cu ce au fost confrunțați creștinii începând cu sec. al VII-lea?

Începând cu sec. al VII-lea, creștinii au fost confrunțați cu o nouă religie în anumite părți din Asia, Africa și chiar și din Europa, numită Islam sau islamism.

Creștinismul a pierdut astfel multe teritorii, de exemplu Orientul Apropiat și nordul Africii.

S-au iscat lupte, de exemplu cruciadele. Acestea au avut loc între 1095 și 1270 în Orient și au avut ca țel, cucerirea Ierusalimului și a Țării Sfinte pentru creștinătate.

Islamul este cea mai tânără religie a lumii. El a fost înființat de profetul Mahomed în sec. al VII-lea d.H. Islamul predică credința într-un Dumnezeu, dar nu ca Sfântă Treime. În Islam, Isus este considerat un profet. Învățătura sfânta a Islamului este Coranul.

Cruciadele: Palestina cu Ierusalimul se aflau sub ocupație islamică. Între sec.XI și sec. XIII, Papii au chemat la luptă, pentru a reinstaura stăpânirea creștină în acest ținut. Expedițiile militare care au avut loc s-au numit „cruciade”, iar luptătorii, „cruciați”, pentru că au pornit aceste campanii în numele și în cinstea Crucii lui Hristos.

595. De ce s-au făcut eforturi de reformare a bisericii?

În Evul Mediu, s-a ajuns din ce în ce mai mult la o laicizare a bisericii, credința și învățătura au pierdut tot mai mult din valoare. Lucrul acesta s-a datorat lipsei de orientare după valorile Evangheliei.

Iată de ce s-au înmulțit strădaniile de a înfăptui o reformă a bisericii. Pe de-o parte, călugării s-au străduit să facă reforme în cadrul bisericii, iar pe de altă parte alți bărbați, cum au fost francezul Petrus Waldes (1140, mort în 1218), teologul englez John Wycliff (1330 - 1384) și Jan Hus (1369 - 1415), rectorul Universității de la Praga. Toți aceștia au fost critici consecvenți ai unei biserici laicizate. Mișcările provocate și conduse de ei au cuprins întinse ținuturi din Europa și au dus până la urmă la Reformă.

596. Ce este Reforma?

Reforma (de la cuvântul latin „reformatio”: restabilire, înnoire) este o mișcare religioasă de înnoire în Europa, care se bazează pe dorința de a reconștientiza religia pe bazele Evangheliei.

Reforma este strâns legată de numele călugărului neamț Martin Luther (1483 - 1546). Conform convingerilor sale, singura bază a învățaturii trebuie să fie mărțuria biblică a lui Isus Hristos. Luther a tradus Biblia, din limba ebraică și din limba greacă, în limba germană, contribuind astfel la răspândirea ei în rândul maselor.

În anul 1534 a fost înființată, în Anglia, Biserica anglicană.

597. Care au fost cei mai însemnați reformatori?

În afară de Martin Luther din Wittenberg, au mai fost reformatorul Ulrich Zwingli (1484 - 1531), care a activat în Zürich și Johannes Calvin (1509 - 1564), care a inițiat la Geneva o mișcare de reformă separată.

598. Cum a reacționat Biserica romano-catolică la Reformă?

Ca reacție la Reformă, Concilul de la Trient (începând din 1545) a introdus o înnoire a bisericii și a pregătit astfel terenul pentru Contrareformă. Aceasta a dus la renașterea Papalității.

„Contrareforma” reprezintă mișcarea Bisericii romano-catolice opusă Reformei.

599. Ce urmări a avut disputa dintre protestantism și catolicism?

De-a lungul disputei dintre protestantism și catolicism s-a ajuns în Europa la Războiul de treizeci de ani (1618 - 1648), al cărui rezultat a fost, printre altele, întărirea influenței statului asupra bisericii. Împăratul avea dreptul să decidă religia pentru supușii din statul său.

„Protestanții” sunt acei credincioși creștini, adepți ai Reformei.

600. Care a fost situația creștinismului în Europa secolului al XVIII-lea?

În sec. al XVIII-lea, credința creștină era legată deseori cu acea gândire a omului, conform căreia rațiunea omenească era singura unitate de măsură (Iluminismul). Ca reacție la acest lucru a apărut Pietismul, o mișcare din cadrul Bisericii reformate, care a căpătat din ce în ce mai multă importanță. Pietiștii studiază foarte intens Biblia, fiind foarte angajați pe plan social și misionar.

➤ **misionar, misiune:** vezi explicații la întrebarea 393

601. Care a fost situația creștinismului în secolului al XIX-lea?

În secolului al XIX-lea au început să se facă încercări de recâștigare de partea Evangheliei, a acelor creștini, care, datorită sărăciei și inculturii, își pierduseră credința („misiune interioară”). În afară de acest lucru, s-au înființat „societăți-misionare” care se ocupau de o și mai mare răspândire a creștinismului în țările din afara Europei, în special în Africa.

602. Cum s-a dezvoltat creștinismul în secolului al XIX-lea?

O mare însemnătate au avut-o, îndeosebi în cadrul protestantismului din Anglia și din SUA, așa-numitele „mișcări de trezire”: credincioșii creștini au chemat la reîntorcerea de la un „creștinism al obișnuinței”, la o credință creștină vie. Această chemare la conștientizarea Evangheliei era deseori legată de speranța în revenirea lui Hristos.

Acesta este fundalul istoric pe care Dumnezeu a pregătit activitatea noilor apostoli.

603. Cum s-a ajuns în sec.XIX la reparația apostolilor?

Între 1826 și 1829 s-au adunat la Albury (sudul Angliei) mai mulți bărbați credincioși, pentru a studia împreună Apocalipsa lui Ioan. Aceste conferințe au avut loc la chemarea bancherului Henry Drummond (1786 - 1860) împreună cu Edward Irving (1792 - 1834), preotul bisericii naționale scoțiene. Participanții la aceste conferințe doreau să dobândească claritate în afirmațiile biblice cu privire la acțiunea Sfântului Duh și a revenirii lui Isus Hristos.

În Scoția așteptau de asemenea credincioși de confesiuni diferite ca Sfântul Duh să acționeze cu mai multă intensitate. În 1830 au avut loc în mijlocul lor vindecări de bolnavi remarcabile, vorbiri în limbi (vorbire în limbi diferite) și profeții.

John Bate Cardale (1802 - 1877) a fost chemat apostol de către Sfântul Duh, în toamna anului 1832, la Londra, și a fost astfel numit apostol de Henry Drummond.

Începând din 1833 au mai fost chemați 11 apostoli prin intermediul de profeții – îndeosebi prin profetul Oliver Taplin (1800 -1862).

604. Cum a luat naștere Biserica catolico-apostolică?

În 1835, apostolii s-au retras timp de un an la Albury, ca să se sfătuiască împreună foarte intens. Ei au conceput o lucrare numită „Marele Testimonium“ (1837), o scriere a confesiunii, care a fost trimisă tuturor conducătorilor spirituali și laici ai creștinătății.

În Testimonium, apostolii le cereau creștinilor să se adune sub conducerea lor și să se pregătească pentru revenirea lui Hristos. Deci nu se vroia înființarea unei noi biserici, ci reunirea diferitelor biserici sub conducerea apostolilor.

Dar majoritatea creștinilor nu au ascultat de chemarea apostolilor. Puținii creștini care au crezut în apostoli s-au reunat într-o biserică nouă, și anume Biserica catolico-apostolică.

605. Când au avut loc primele pecetluiri?

Primele pecetluiri, care se numeau pe atunci „punerea mâinilor apostolului”, au avut loc în anul 1847 în Anglia, Canada și Germania.

606. Ce s-a întâmplat când au murit câțiva dintre apostoli?

În anul 1855 au murit trei apostoli. Au fost apoi numiți în apostolat urmașii acestora, și anume de către profeții Edward Oliver Taplin și Heinrich Geyer (1818 - 1896). Chemarea acestor apostoli nu a fost totuși recunoscută de apostolii rămași. Apoi nu au mai fost numiți alți apostoli.

Această atitudine a avut ca urmare faptul că, după moartea ultimului apostol Francis V. Woodhouse în anul 1901, în Biserica catolico-apostolică nu au mai existat apostoli. Nu au mai fost numiți nici alți slujitori.

607. Cum s-a înființat Biserica Nouapostolică?

La 10 octombrie 1862, preotul Rudolf Rosochacky (1815 - 1894), conducătorul comunității catolico-apostolice din Königsberg, a fost numit apostol de către profetul Geyer. Apostolii Bisericii catolico-apostolice nu au recunoscut această chemare.

Profetul Heinrich Geyer împreună cu Friedrich Wilhelm Schwartz (1815 - 1895), conducătorul comunității catolico-apostolice din Hamburg, erau totuși convinși că această chemare era lucrarea Sfântului Duh.

La 4 ianuarie 1863, comunitatea din Hamburg a recunoscut această chemare a apostolului și a fost, din acest motiv, exclusă din Biserica catolico-apostolică.

În ianuarie 1863 se consideră deci că s-a înființat Biserica Nouapostolică.

La puțin timp după aceea, apostolul Rosochacky s-a retras din sarcina de apostol, fapt pe care Geyer, Schwartz și comunitatea din Hamburg l-au considerat a fi un îndemn divin.

608. Ce s-a petrecut după aceea?

Preotul Carl Wilhelm Louis Preuß (1827 - 1878) și, puțin mai târziu, Friedrich Wilhelm Schwartz au fost chemați apostoli. Preuß a activat în nordul Germaniei, în timp ce apostolul Schwartz a activat în Țările de Jos.

În scurt timp au urmat alte chemări de apostoli. Noua comuniune formată s-a numit „Misiunea generală creștină apostolică”.

În anul 1872, Friedrich Wilhelm Menkhoff (1826 - 1895) a fost chemat drept apostol pentru Westfalia și Rheinland.

Apostolul Menkhoff a înființat în 1884, în Germania, revista bisericească „Der Herold”. Sub influența lui, apostolul Schwartz a desființat, mai întâi în ținutul său de activitate, hainele de la serviciul divin și multe elemente preluate de la liturghia catolico-apostolică. În anul 1885, aceste schimbări au fost preluate de toate celelalte comunități.

„Liturghie” este forma fixă a desfășurării unui serviciu divin.

609. De unde vine numele „Biserica Nouapostolică“?

Spre a se deosebi de comunitățile catolico-apostolice, comunitățile înființate în 1863 și-au luat numele de „comunități nouapostolice”, folosit de asemenea în documentele oficiale. În 1907 a urmat denumirea oficială de „Comunitate nouapostolică”, iar de prin 1930, denumirea de „Biserică Nouapostolică”.

610. Cât timp au activat profeții?

Către sfârșitul sec. al XIX-lea, apostolatul a devenit, din ce în ce mai prezent în biserică, însărcinarea centrală, cu împuterniciri depline. În același timp, dispărea însărcinarea de profet. De la sfârșitul anului 1920 nu mai există profeți în comunități.

611. Cine a fost primul apostol patriarh?

În 1881 a fost chemat în sarcina de apostol, Friedrich Krebs (1832 - 1905) din Braunschweig (Germania). După moartea apostolilor Schwartz și Menkhoff, el a preluat sarcina de conducere a bisericii. El și-a dorit mult unitate între apostoli. Din 1897, a început să se cristalizeze sarcina de apostol patriarh. Friedrich Krebs a fost primul apostol patriarh în sensul pe care îl are astăzi această funcție.

612. Ce alți apostoli patriarhi au mai existat?

- Hermann Niehaus (1848 - 1932, apostol patriarh între 1905 și 1930)
- Johann Gottfried Bischoff (1871 -1960, apostol patriarh între 1930 și 1960)
- Walter Schmidt (1891 - 1981, apostol patriarh între 1960 și 1975)
- Ernst Streckelsen (1905 - 1978, apostol patriarh între 1975 și 1978)
- Hans Urwyler (1925 - 1994, apostol patriarh între 1978 și 1988)
- Richard Fehr (1939 - 2013, apostol patriarh între 1988 și 2005)
- Wilhelm Leber (născut 1947, apostol patriarh între 2005 și 2013)
- Jean-Luc Schneider (născut 1959, apostol patriarh din 2013).

Capitolul 12

SERVICIUL DIVIN,
BINECUVÂNTĂRILE ȘI
ÎNGRIJIREA SUFLETELOR

12

12 SERVICIUL DIVIN, BINECUVÂNTĂRILE ȘI ÎNGRIJIREA SUFLETELOR

613. Ce este un serviciu divin?

Serviciul divin este acțiunea lui Dumnezeu asupra oamenilor. În același timp, el este lucrarea oamenilor pentru Dumnezeu.

La serviciul divin, oamenii se întrunesc spre a se închina împreună înaintea lui Dumnezeu, a-L lauda și a-I mulțumi. Ei se întrunesc, de asemenea, spre a asculta cuvântul lui Dumnezeu și spre a primi sacramentele.

Astfel serviciul divin este întâlnirea dintre Dumnezeu și om. La serviciul divin, comunitatea trăiește prezența lui Dumnezeu ca Sfântă Treime și faptul că Dumnezeu îi slujește cu dragoste.

614. Cum a fost serviciul divin pe vremea Vechiului Testament?

Pe vremea Vechiului Testament, serviciul divin consta în deosebi în serviciul jertfei, la care preoții îi aduceau lui Dumnezeu daruri. Pe lângă aceasta, ei aveau sarcina de a-i transmite poporului, binecuvântarea lui Dumnezeu (Numeri 6, 22-27).

Din relatările din timpul împăratului David aflăm că la serviciul divin erau prezenți cântăreți și instrumentiști care îl slăveau pe Dumnezeu (1 Cronici 25, 6).

Pe vremea robiei babiloniene, din 597 î.H. până în 539 î.H., evreii credincioși se adunau în case construite special (sinagogi), pentru a se ruga împreună, a citi Sfânta Scriptură și a o tâlmăci. Aici întâlnim sursa ca formă pentru serviciul divin de mai târziu, pentru serviciul divin creștin.

615. Ce elemente a avut serviciul divin la primele comunități creștine?

Din scrierile care ni s-au transmis de-a lungul timpului, cunoaștem cum se desfășura serviciul divin la primele comunități creștine. El conținea propovăduirea Evangheliei, mărturisiri ale comunității, rugăciuni comune, cântece și sărbătorirea Sfintei Cine.

616. Cum s-a dezvoltat mai departe serviciul divin creștin?

Serviciul divin creștin a avut peste secole un caracter liturgic. Acest lucru înseamnă că serviciul divin conținea în cea mai mare parte anumite ritualuri, și anume cuvinte sau formule fixe și cântece.

După Reformă, lucrul acesta s-a schimbat la multe adunări bisericești. În centrul acestora nu a mai existat decât predica. Serviciul divin nouapostolic a preluat această tradiție, practicând o predică liberă.

➤ **Predică, propovăduirea cuvântului:** vezi întrebările 623 ...

➤ **Reformă:** vezi întrebările 595 ...

617. Este Dumnezeu prezent la serviciul divin?

Da. La începutul serviciului divin, Dumnezeu este chemat prin cuvintele „în Numele lui Dumnezeu, al Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh”. Această chemare a lui Dumnezeu este denumită „formula trinitară de început”. În felul acesta, i se arată participantului la serviciul divin că Dumnezeu este prezent, așa cum a profețit Fiul lui Dumnezeu (Matei 18, 20).

618. Care sunt elementele de bază ale serviciului divin?

Primii creștini din Ierusalim au mărturisit următorul lucru: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni.” (Faptele ap. 2, 42). De aici se desprind elementele de bază ale serviciului divin: învățătura apostolilor, comuniunea, frângerea pâinii și rugăciunea.

619. Ce se înțelege prin „învățătura apostolilor”?

Prin „învățătura apostolilor” se înțelege faptul că apostolii propovăduiesc învățătura lui Isus Hristos, adică Evanghelia despre moartea, învierea și revenirea Fiului lui Dumnezeu. Această învățătură este propovăduită la serviciile divine și de către ceilalți slujitori, care sunt însărcinați de apostoli.

620. Ce se înțelege prin „frângerea pâinii”?

„Frângerea pâinii” este sărbătorirea Sfintei Cine. Este evenimentul principal al unui serviciu divin și este sărbătorită cu multă recunoștință față de jertfa lui Isus.

➤ **Sfânta Cină:** vezi întrebările 494 ...

621. Ce înseamnă „comuniunea” de la serviciul divin?

„Comuniunea” de la serviciul divin înseamnă să trăim împlinirea cuvintelor lui Isus Hristos: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.” (Matei 18, 20).

„Comuniunea” de la serviciul divin mai înseamnă și că cei care cred se închină împreună la Dumnezeu, laudându-L și exprimându-și recunoștința.

622. Ce rol joacă „rugăciunea” la serviciul divin?

Rugăciunea este un element indispensabil al serviciului divin.

La serviciului divin, comunitatea se unește în rugăciunile rostite de conducătorul serviciului divin. Prin ele exprimăm închinarea înaintea lui Dumnezeu, mulțumi-
rile noastre, rugăciunile de intervenție pentru alții și rugămintile fiecăruia.

Înainte de iertarea păcatelor se rostește în comun rugăciunea „Tatăl nostru”. După care se primește Sfânta Cină, apoi credinciosul îi mulțumește lui Dumnezeu printr-o rugăciune spusă în liniște.

623. Ce se înțelege prin „propovăduirea cuvântului” (predica)?

La serviciile divine se propovăduiește cuvântul lui Dumnezeu. Slujitorii exprimă gânduri trezite în interiorul lor, de Sfântul Duh. Acest lucru poartă numele de „propovăduirea cuvântului” sau predică.

La serviciul divin nouapostolic, predica nu este un text pregătit dinainte. La baza predicii se află un cuvânt biblic, pe care slujitorii îl dezvoltă liber.

624. Ce efecte poate avea predica?

Datorită faptului că predica vine de la Dumnezeu, ascultătorii trăiesc faptul că ea este „vie”, și că prin intermediul ei, credincioșii

- vor primi răspunsuri la întrebările din viață și din credință
- vor fi întăriți în credință
- vor primi în dar mângâierea
- vor primi încrederea
- vor primi ajutor în luarea hotărârilor și vor fi sfătuiți

Cuvântul de la altar le oferă credincioșilor un mai bun spirit de orientare, spre a putea trăi după voia lui Dumnezeu.

Predica este „hrană” pentru suflet, conform cuvintelor lui Isus: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” (Matei 4, 4).

625. Cine este chemat să propovăduiască cuvântul la serviciul divin?

Apostolii și slujitorii, însărcinați de aceștia, sunt chemați să propovăduiască cuvântul lui Dumnezeu la serviciile divine.

626. Care este tema principală a predicii și țelul ei?

Tema principală a predicii este Evanghelia lui Isus Hristos, vestea bucurătoare despre jertfa adusă de Hristos, despre învierea și revenirea Lui.

Sfântul Duh vorbește prin slujitori. În felul acesta, se trezește și se întărește credința din oameni. Propovăduirea are întotdeauna ca țel pregătirea comunității în vederea revenirii lui Isus Hristos (2 Corinteni 11, 2).

627. Sunt propovăduirea și ascultarea predicii lipsite de greșeli?

Toți oamenii care propovăduiesc cuvântul lui Dumnezeu sunt păcătoși; ei au greșeli și fac greșeli. Dar însărcinarea pe care o poartă este dată de la Dumnezeu, fiind astfel sfântă. Atunci când omul imperfect propovăduiește cuvântul lui Dumnezeu, acesta poate conține greșeli. Totuși, Dumnezeu pune putere în cuvintele rostite de oameni.

La fel de păcătos este și cel care ascultă; și el are greșeli și face greșeli. De aceea, nu este exclus ca uneori, ceea ce înțelege din predică să fie greșit. Dar, dacă ia cu credință cuvântul, el va simți puterea divină a predicii și o va închide în sufletul său, în ciuda imperfecțiunilor și a greșelilor omenești.

628. Ce sarcină au ascultătorii predicii?

Ascultătorii trebuie să se roage înainte de predică ca Domnul să le dăruiască putere și pace prin cuvânt. Ei trebuie să primească cuvântul cu credință și au sarcina să îl împlinescă în viața de toate zilele, adică în gândirea lor, în cuvintele și în faptele lor. Ei sunt deci chemați, să trăiască viața, urmându-L pe Hristos.

629. Cum se pregătesc iertarea păcatelor și sărbătorirea Sfintei Cine?

Conducătorul slujbei îi pregătește pe ascultători pentru iertarea păcatelor și sărbătorirea Sfintei Cine, prin cuvinte potrivite. Pregătirea directă în acest scop constă în interpretarea în comun a unui cântec de pocăință. Prin acest cântec, comunitatea mărturisește că are păcate și are nevoie de ajutor.

630. Ce rugăciune cu formă fixă este rostită la serviciul divin?

Rugăciunea pe care i-a învățat Isus pe oameni, adică „Tatăl nostru”. Este singura rugăciune pe care credincioșii o rostesc împreună în această formă fixă.

Ni s-a transmis o versiune care conține cinci rugăminți (Luca 11, 2-4) și una mai lungă, care conține șapte rugăminți (Matei 6, 9-13).

631. Care este textul rugăciunii „Tatăl nostru”, care se rostește la serviciul divin?

La serviciul divin se folosește rugăciunea „Tatăl nostru” din Evanghelia după Matei:

„Tatăl nostru care ești în ceruri!

Sfințească-se Numele Tău ;

vie împărția Ta ;

facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.

Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi ;

și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri ;
și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău.

Căci a Ta este împărăția și puterea și slava, în veci.

Amin !"

632. Ce înseamnă cuvintele de adresare „Tatăl nostru“?

Cuvintele de adresare „Tatăl nostru“ ne arată că este vorba despre o rugăciune a comunității întregi. Când oamenii i se adresează lui Dumnezeu prin cuvântul „Tată”, acest lucru exprimă că El i-a creat, este stăpânul lor și are grijă de ei. Ei îi pot spune lui Dumnezeu „Tată”, fără frică, cu dragoste și încredere.

➤ *Copil al lui Dumnezeu: vezi explicațiile la întrebarea 530*

633. Ce înseamnă „... care ești în ceruri“?

Cuvintele „care ești în ceruri” subliniază faptul că Dumnezeu este mai mare și mai presus decât tot ce este pe pământ. Totuși, El este permanent prezent printre oameni, aproape de ei.

634. Ce înseamnă „Sfințească-se Numele Tău.“?

Aceasta este cea dintâi rugămintă adresată Tatălui nostru. Credincioșii îi sfințesc numele, slăvind-L și străduindu-se să facă voia Lui în viață. Această rugămintă ne amintește de cea de-a doua poruncă.

635. Ce înseamnă „Vie împărăția Ta“?

Împărăția lui Dumnezeu a venit printre oameni prin Hristos. Prin rugămintea „Vie împărăția Ta”, ne rugăm ca ființa lui Hristos să fie simțită, din ce în ce mai mult, în comunitate. Pe lângă aceasta, prin aceste cuvinte ne rugăm să ni se descopere viitoarea împărăție a lui Dumnezeu: ea începe cu revenirea lui Hristos spre a-și lua comunitatea mireasa acasă.

636. Ce înseamnă „Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ“?

În cer, în ținutul în care Dumnezeu stăpânește, voia Lui domnește nelimitat. Rugămintea se referă la faptul ca totul să se petreacă pe pământ, la fel cum se petrece în cer, după voia lui Dumnezeu. De asemenea, credincioșii se roagă, prin aceste cuvinte, în scopul de a reuși să împlinească voia lui Dumnezeu.

637. Ce înseamnă „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi“?

Oamenii se roagă prin aceste cuvinte pentru a primi acele lucruri care le trebuie pentru a putea trăi. Rugămintea se mai referă și la faptul ca Dumnezeu să-și ocrotească creația. Transpus pe plan spiritual, oamenii îl roagă pe Dumnezeu să le dea cuvântul ca „hrană” pentru sufletele lor nemuritoare.

638. Ce înseamnă „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“?

Toți oamenii se încarcă cu vină, din cauza păcatelor înfăptuite. Prin aceste cuvinte, credincioșii mărturisesc înaintea lui Dumnezeu că sunt păcătoși și Îl roagă să-i ierte. Pentru că Dumnezeu este îndurător și iartă, se așteaptă ca și noi să-i iertăm pe cei care ne-au făcut vreo nedreptate. De aceea, noi nu vom primi iertarea păcatelor, decât dacă suntem noi înșine împăciuitori și gata de a ierta.

„Atunci Petru s-a apropiat de El și i-a zis: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătuî împotriva mea? Până la șapte ori?” Isus i-a zis: „Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte.” (Matei 18, 21.22).

639. Ce înseamnă „Și nu ne duce în ispită“?

Credincioșii se roagă ca Dumnezeu să-i ajute, să reziste puterii și ispitei păcatului. De asemenea, ei mai exprimă rugămintea ca Dumnezeu să-i apere de încercări în credință.

640. Ce înseamnă „ci ne izbăvește de cel rău“?

Această rugămintă exprimă dorința ca Dumnezeu să ne elibereze de sub puterea răului. La în final este vorba ca Dumnezeu să ne dăruiască mântuirea deplină, prin eliberarea noastră eternă de rău. În Fiul lui Dumnezeu „avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor.” (Coloseni 1, 14).

➤ *răul: vezi întrebările 217 ...*

641. Ce înseamnă „Căci a Ta este împărăția și puterea și slava, în veci.“?

Aceste cuvinte sunt o laudă adusă lui Dumnezeu („doxologie”). Prin acestea, Dumnezeu este slăvit și i se aduce onoarea pe care o merită. Privirea ni se îndreaptă asupra planului de mântuire, când cei mântuiți vor putea trăi slava veșnică la Dumnezeu.

➤ *Planul de mântuire: vezi întrebarea 243 ...*

642. Ce înseamnă „Amin“?

Acest cuvânt provine din limba ebraică și înseamnă tradus: „așa să fie!”. Astfel se încheie rugăciunea „Tatăl nostru”, iar tot ce a fost deja exprimat în această rugăciune, este din nou întărit.

643. Când se propovăduiește iertarea păcatelor la serviciul divin?

Propovăduirea iertării păcatelor are loc imediat după ce comunitatea rostește în cor rugăciunea Tatăl nostru.

644. Care este formula ce se rosteste la iertarea păcatelor?

Apostolii anunță iertarea păcatelor referindu-se direct la Isus Hristos: „vă anunț vestea bucuroasă și eliberatoare: în numele Domnului nostru Isus Hristos, Fiul Dumnezeului Celui Viu, vă sunt iertate păcatele. Pacea Celui Înviat să fie cu voi. Amin.”

Slujitorii preoțești anunță iertarea păcatelor referindu-se la apostoli: „din însărcinarea apostolului meu, vă anunț vestea bucuroasă și eliberatoare: în numele Domnului nostru Isus Hristos, Fiul Dumnezeului Celui Viu, vă sunt iertate păcatele. Pacea Celui Înviat să fie cu voi. Amin.”

➤ *Slujitorii preoțești: vezi întrebările 415, 508, 661*

645. Este iertarea păcatelor un sacrament?

Nu. Iertarea păcatelor („achitare”, „dezlegare”) nu este un sacrament. Totuși, ea este una dintre condițiile de a putea primi cu demnitate sacramentele.

646. Care este motivul pentru care pot fi iertate păcatele?

Păcatele pot fi iertate deoarece Dumnezeu, în calitatea Lui de Dumnezeu al dragostei, L-a trimis pe Fiul Său între oameni, pe pământ. Prin moartea Sa pe cruce, El a adus jertfa veșnic valabilă pentru iertarea păcatelor. Prin jertfirea de bună voie a vieții Sale, Isus Hristos a înfrânt puterea satanei, biruind lucrările sale, adică păcatele și moartea. De atunci există posibilitatea ca oamenii să fie eliberați de păcate (Matei 26, 28).

Isus și-a jertfit viața pentru noi, pentru ca să ni se ierte păcatele și să nu rămânem sub stăpânirea păcatului.

„Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1, 29).

„Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său...” (Romani 5,10a).

647. Cine iartă păcatele?

Dumnezeu ca Sfântă Treime este Acela care iartă păcatele. Omul nu este în stare să ierte păcatele prin propriile lui puteri și să se elibereze de ele. „Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!” (Romani 4, 8).

648. Este anunțarea iertării păcatelor necesară?

Da, iertarea păcatelor trebuie să fie anunțată. Apostolii anunță iertarea păcatelor din însărcinarea lui Isus, conform cuvintelor: „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate” (Ioan 20, 23). Prin urmare, ei le înlesnesc credincioșilor accesul la jertfa lui Hristos. Slujitorii preoțești sunt împuterniciți de apostoli să acționeze în același mod.

649. Ce trebuie să facă omul pentru a primi iertarea păcatelor?

Pentru a primi iertarea păcatelor este necesar:

- să credem că Isus Hristos este Mântuitorul nostru (Ioan 8, 24)
- să credem în faptul că apostolii sunt cei care au sarcina de a ierta păcatele
- să credem că facem păcate și ne încercăm cu vină, fapt pentru care avem nevoie de har
- să avem în inimi dorința de a ne împăca cu Dumnezeu
- să ne pocăim și să regretăm păcatele noastre, mărturisind în rugăciunea Tatăl nostru „iartă-ne păcatele noastre...”
- să ne propunem cu toată seriozitatea, să ne biruim slăbiciunile și greșelile
- să vrem să ne împăcăm cu cei care ne-au făcut ceva și care sunt „greșiiți noștri”

„De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.” (Ioan 8, 24).

650. Cum ne dăm seama că suntem păcătoși?

Cunoașterea faptului că suntem păcătoși o dobândim dacă ne dăm seama de faptul că avem slăbiciuni și greșeli. Acest lucru îl putem face printr-o autoverificare.

Cunoașterea acestui fapt ne îndeamnă să ne pocăim și să regretăm cele înfăptuite.

651. Ce înseamnă pocăință și regret?

Pocăința înseamnă a recunoaște că ne-am comportat greșit, a arăta regret și a ne propune, în mod serios, de a birui greșelile și slăbiciunile.

Regretul este sentimentul de a ne părea rău că am făcut o nedreptate, fie printr-o faptă, fie prin nefacerea ei, prin neglijență. Regretul sincer se mai poate observa

și atunci când există voința de a ne împăca cu aproapele nostru și când dorim să reparăm, pe cât posibil, răul cauzat.

652. Ce efecte are iertarea păcatelor?

Iertarea păcatelor ne curăță de păcate și șterge vina pe care o avem față de Dumnezeu.

Credincioșii cărora li se iartă păcatele primesc pacea lui Isus Hristos, prin cuvintele: „pacea Celui Înviat să fie cu voi !” Dacă luăm cu credință această pace în inimile noastre, atunci frica de urmările păcatului va putea dispărea.

Independent de iertarea păcatelor, omul răspunde de consecințele și responsabilitățile care se nasc în urma unui comportament păcătos de natură materială sau juridică.

653. Există păcate care nu pot fi iertate?

Da. Hula împotriva Sfântului Duh este un păcat pentru care nu există iertare. Fiul lui Dumnezeu a spus despre aceasta: „dar oricine va huli împotriva Duhului Sfânt nu va căpăta iertare în veac: ci este vinovat de un păcat veșnic.” (Marcu 3, 29).

654. Cine hulește Sfântul Duh?

Cine spune despre Sfântul Duh că este de la diavol și îi ispitește pe oameni, făcând acest lucru intenționat, din motive dușmănoase sau josnice, îl hulește pe Sfântul Duh.

655. Cine oferă sacramentele la serviciul divin?

Sacramentele Sfântului Botez cu apă și cel al Sfintei Cine sunt oferite de apostoli sau de slujitorii preoțești, însărcinați de către apostoli. Sacramentul Sfintei Pecteluirei nu este oferit decât de apostoli.

656. Cât de des se oferă sacramentele?

Sfântul Botez cu apă și Sfânta Pecteluire li se oferă oamenilor o singură dată. Sfânta Cină li se oferă în mod regulat.

657. Este sărbătorită Sfânta Cină la fiecare serviciu divin?

În general, Sfânta Cină se sărbătorește la fiecare serviciu divin.

La ocazii deosebite (de ex. cununii, înmormântări), acolo unde se țin „servicii divine doar cu predica” care sunt servicii divine fără sărbătorirea Sfintei Cine (servicii divine de cununie, de înmormântare).

658. Copiii primesc și ei sacramentele?

Da, copiii pot primi toate cele trei sacramente. Dacă este posibil, copiii pot participa împreună cu întreaga comunitate la sărbătorirea Sfintei Cine.

După cum a spus Isus, copiii primesc sacramentele Sfântul Botez cu apă, Sfânta Pectluire și Sfânta Cină: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți;” (Marcu 10, 14).

➤ **Botezul copiilor:** vezi întrebarea 489

659. Se oferă sacramentele de asemenea răposaților?

Da. La serviciile divine de duminică și la sărbătorile bisericești, după sărbătorirea Sfintei Cine pentru comunitate, sacramentul acesta le este oferit și celor răposați de către apostolul patriarh, apostolii districtuali sau de apostolii însărcinați de ei. Atunci, doi slujitori iau în numele celor răposați, trupul și sângele lui Isus.

De trei ori pe an, întotdeauna în prima duminică din lunile martie, iulie și noiembrie, se sărbătoresc servicii divine la care apostolul patriarh, apostolii districtuali sau apostolii însărcinați de ei le oferă răposaților toate cele trei sacramente. Din nou, doi slujitori iau Sfânta Cină în numele celor răposați.

Oferirea sacramentelor celor răposați se înfăptuiește de fapt prin oferirea sacramentelor celor vii, care îi reprezintă și le iau în numele lor. Lucrul acesta reiese din 1 Corinteni 15, 29: „Altfel, ce ar face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă nu învie morții nicidecum, de ce se mai botează ei pentru cei morți?”

➤ **Ajutor pentru cei răposați:** vezi întrebarea 545

660. Ce sunt „acțiunile de binecuvântare“?

Dumnezeu îi însoțește pe oameni în diferite situații din viață cu binecuvântarea Lui. „Acțiunile de binecuvântare” sunt toate acțiunile bisericești care se înfăptuiesc cu prilejul unor situații deosebite. Acțiunile de binecuvântare nu sunt sacramente.

➤ **Sacramente:** vezi întrebările 472 ...

661. Ce are loc atunci când se face o acțiune de binecuvântare?

În timpul unei acțiuni de binecuvântare, Dumnezeu se întoarce către omul care îl roagă sincer să îl binecuvânteze. Prin apostoli și prin slujitori, Dumnezeu îl binecuvântează pe omul doritor și îi oferă ajutor, har și milă.

Sfințirea clădirii unei biserici, respectiv a unui locaș de adunare al unei comunități, este și ea o binecuvântare, în sensul mai larg al cuvântului.

662. Ce acțiuni de binecuvântare au loc în timpul serviciului divin?

În timpul serviciului divin au loc următoarele acțiuni de binecuvântare: confirmarea, primirea în Biserica Nouapostolică, oferirea binecuvântării de logodnă, de cununie și de aniversări de căsătorie.

Tot la serviciile divine mai sunt înfăptuite și numiri, precum și alte acțiuni privitoare la însărcinarea spirituală.

663. Ce este confirmarea?

Confirmarea (din lb. latină „confirmatio”: „întărire, confirmare”) este acea acțiune de binecuvântare, la care tinerii creștini preiau ei singuri obligația, pe care au luat-o părinții sau tutorii în numele lor la Sfântul Botez cu apă și la Sfânta Pecetluire a lor.

Tinerii confirmanți se obligă să-I rămână credincioși lui Dumnezeu și mărturisesc public, în fața comunității, credința nouapostolică.

Începând cu confirmarea, ei sunt creștini majori înaintea lui Dumnezeu și preiau răspunderea pentru viața lor în credință.

➤ **Tutori, responsabili la botez:** vezi întrebarea 489

➤ **Tutori, responsabili la pecetluire:** vezi întrebarea 527

664. Ce este necesar pentru a putea fi confirmat?

Prima condiție pentru a putea fi confirmat este aceea de a fi primit Sfântul Botez cu apă și Sfânta Pecetluire. Alte condiții mai sunt participarea regulată la serviciile divine și la învățământul pentru confirmanți.

Confirmanții trebuie să cunoască caracteristicile credinței nouapostolice și crezul nouapostolic și trebuie să fie hotărâți să-și trăiască viața conform Evangheliei.

665. Cum are loc acțiunea de binecuvântare de la confirmare?

Confirmarea are loc în cadrul serviciului divin. Mai întâi, confirmanții sunt întrebați în fața altarului, dacă vor să meargă pe viitor pe drumul vieții, drept creștini nouapostolici devotați față de Dumnezeu și răspund cu un „da”. După această mărturisire în fața lui Dumnezeu și a comunității, tinerii creștini rostesc făgăduința solemnă de confirmare. Prin aceasta, ei făgăduiesc solemn în public, că Îl recunosc pe Isus Hristos ca Domn al lor și sunt gata să ducă o viață în acest spirit.

După aceea, conducătorul serviciului divin rostește o rugăciune și confirmanții primesc binecuvântarea. Aceasta le este oferită prin punerea mâinilor.

666. Ce urmare are binecuvântarea de la confirmare?

Binecuvântarea îi întărește pe confirmanți în strădania lor de a respecta făgăduința de la confirmare și să-L mărturisească pe Isus Hristos prin cuvinte și fapte.

667. Care este legământul solemn de confirmare?

Legământul solemn de confirmare sună astfel: „Mă lepăd de satana, de toată opera și ființa lui, și mă încredințez Ție, Sfântă Treime a Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh, în credință, supunere și hotărâre neclintită: îți voi fi credincios până la sfârșitul zilelor mele. Amin.”

De aici se vede că cei confirmanți au voința puternică să evite tot răul, tot ce este împotriva lui Dumnezeu și să meargă consecvent pe drumul Evangheliei. El mărturisește credința în Sfânta Treime a lui Dumnezeu și făgăduiește să trăiască toată viața în credință și supunere față de Dumnezeu.

668. Ce înțelegem prin acțiunea de binecuvântare denumită „primire”?

„Primirea” este acea acțiune din cadrul serviciului divin, prin care credincioșii unei alte confesiuni doresc intrarea în rândurile comunității, ei sunt prezentați comunității în semn de bunvenit.

➤ *Confesiune: vezi întrebarea 365*

669. Ce se întâmplă la „primire”?

La „primire”, creștinii în cauză mărturisesc public credința nouapostolică. După o rugăciune, ei sunt primiți să facă parte din Biserica Nouapostolică, în numele Sfintei Treimi. Cei „primiți” au acum dreptul să participe mereu la sărbătorirea Sfintei Cine. Ei au de asemenea acces la toate celelalte acțiuni de binecuvântare ale bisericii.

670. Ce este binecuvântarea de logodnă?

Binecuvântarea de logodnă este binecuvântarea care se oferă atunci când o pereche se logodește. Logodna este o promisiune serioasă de căsătorie. Perechea logodită anunță la această acțiune de binecuvântare înaintea lui Dumnezeu și a comunității, că dorește să se pregătească pentru cununie, într-un mod plăcut lui Dumnezeu. În acest scop primește binecuvântarea.

671. Ce este binecuvântarea de cununie?

Binecuvântarea de cununie este o binecuvântare care se oferă după încheierea căsătoriei civile.

Cei doi soți sunt întrebați dacă vor să fie credincioși unul față de celălalt în toate situațiile din viață și dacă vor să meargă cu dragoste împreună pe drumul vieții. Cei doi făgăduiesc acest lucru înaintea lui Dumnezeu și a comunității printr-un „da”. Apoi, ei primesc binecuvântarea lui Dumnezeu ca Sfântă Treime. Binecuvântarea este menită să-i ajute să-și țină făgăduința, să ducă o viață împreună în armonie și să răzbească cu ajutorul lui Dumnezeu în situațiile grele.

672. La ce aniversări de cununie se oferă binecuvântarea?

La dorința perechilor căsătorite, poate fi oferită binecuvântarea la următoarele aniversări de cununie:

- nunta de argint (după 25 ani)
- nunta de rubin (după 40 ani)
- nunta de aur (după 50 ani)
- nunta de diamant (după 60 ani)
- nunta de fier (după 65 ani)
- nunta harului (după 70 ani)
- nunta bijuteriilor coroanei (după 75 ani)

La aceste acțiuni de binecuvântare, peste cununia respectivă se pune din nou binecuvântarea lui Dumnezeu, iar cei doi soți sunt încredințați în continuare grijii și ocrotirii lui Dumnezeu.

673. Ce are loc la sfințirea clădirii unei biserici?

Clădirea unei biserici este încredințată spre folosință unei comunități, cu prilejul primului serviciu divin. În rugăciunea de sfințire, biserica este sfințită în numele Sfintei Treimi, drept locaș de descoperire a Sfântului Duh, un loc în care să se propovăduiască cuvântul lui Dumnezeu și să fie oferite sacramentele.

Biserica sfințită este un locaș de închinare la Dumnezeu și un loc de adăpost pentru oamenii care caută mântuirea. Aici se oferă la serviciile divine harul și mângâierea lui Dumnezeu, întărirea credinței și pacea sufletească.

674. Ce se întâmplă atunci când clădirea unei biserici își pierde destinația de locaș sfânt?

Atunci când o biserică sfințită nu mai este folosită pentru ținerea de servicii divine, ea va fi închisă pentru accesul public: la ultimul serviciu divin care se va ține în biserică, se va retrage binecuvântarea prin care clădirea bisericii a fost mai înainte sfințită pentru a servi drept locaș sfânt pentru acțiunea divină, pierzându-și astfel și destinația. După aceea, fosta biserică devine o clădire obișnuită, care poate fi folosită în alt scop.

675. Când se oferă sacramentele și când se înfăptuiesc acțiunile de binecuvântare la serviciile divine?

La serviciul divin, sacramentele se oferă după iertarea păcatelor și rugăciunea rostită imediat după aceea.

Acțiunile de binecuvântare au loc în general după sărbătorirea Sfintei Cine. Fiind legată direct de sacramentele Sfântului Botez cu apă și al Sfintei Pectului, confirmarea va fi făcută și ea înainte de sărbătorirea Sfintei Cine. De asemenea și primirea va fi făcută înainte de sărbătorirea Sfintei Cine, deoarece conține dreptul de participare la aceasta.

676. Când sunt înfăptuite numirea, însărcinarea, confirmarea în însărcinare și pensionarea în cadrul unui serviciu divin?

Numirea, deci punerea într-o însărcinare spirituală, sarcina de a fi conducător al unei comunități sau al unui district, confirmarea unui slujitor într-o anumită însărcinare și pensionarea unui slujitor se înfăptuiesc după oferirea sacramentelor. Ele urmează astfel după sărbătorirea Sfintei Cine.

➤ **Numirea:** vezi întrebările 462 ...

677. Cum are loc numirea?

Numirile se fac numai de către apostoli. După o scurtă introducere a apostolului, acesta îl întreabă pe cel care urmează să fie numit dacă acceptă însărcinarea. De asemenea, îl mai întreabă dacă vrea să-I slujească lui Dumnezeu cu devotament și supunere, dacă vrea să reprezinte Evanghelia lui Hristos și să îndeplinească însărcinarea conform crezului nouapostolic. Totodată, îl mai întreabă dacă este gata să îndeplinească însărcinarea primită în spiritul lui Isus Hristos, cu dragoste față de credincioși și supunere în credință.

El făgăduiește toate acestea înaintea lui Dumnezeu, care îl cheamă în acea însărcinare, și înaintea comunității cu un „da”. Se pune în genunchi, el primește însărcinarea prin punerea mâinilor și rugăciunea apostolului.

678. Care este rolul muzicii la serviciile divine?

Prin muzică, trebuie ca la serviciile divine să se aducă laudă și slavă lui Dumnezeu (Psalmii 150). Rolul ei este deci acela de a sluji în mai multe scopuri.

Ea poate să ne miște în interior, pregătește comunitatea pentru propovăduirea cuvântului și subliniază acțiunea cuvântului lui Dumnezeu. Cântecul interpretat de comunitate, de cor și de orchestră exprimă și ne transmite curaj, putere și încredere. La tristețe și necaz, muzica poate să aducă multă consolare.

Prin muzică și rugăciune înainte de începerea serviciului divin, participanții reușesc să se reculegă în interior și să se pregătească pentru propovăduirea cuvântu-

lui. Prin interpretarea de cântece, comunitatea întregă este activă și implicată în desfășurarea serviciului divin.

Înainte de sărbătorirea Sfintei Cine, comunitatea poate să simtă mai intens sentimentul de pocăință, prin interpretarea unui cântec. După luarea Sfintei Cine, cântecul interpretat ne ajută să ne exprimăm dragostea și recunoștința față de Dumnezeu.

679. Cum se încheie serviciul divin?

La sfârșitul serviciului divin, li se oferă tuturor celor prezenți binecuvântarea Sfintei Treimi. Împreună cu formula trinitară de la început, binecuvântarea de încheiere reprezintă cadrul în care se desfășoară serviciul divin. Prin aceasta este clar că tot ce se întâmplă la serviciul divin pornește de la Dumnezeu ca Sfântă Treime.

➤ **trinitar:** *vezi explicațiile la întrebarea 490*

680. Care este binecuvântarea de încheiere?

Binecuvântarea de încheiere transmisă comunității o găsim în 2 Corinteni 13, 14: „Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toții! Amin.”

681. Ce-i face pe credincioși să vină regulat la serviciile divine?

Credincioșii vor să i se închine lui Dumnezeu împreună, în comuniune. Ei știu că la serviciul divin, prin predică le sunt consolidate și întărite credința și speranța în revenirea curândă a lui Hristos. Ei se lasă pregătiți la fiecare serviciu divin, în vederea acestui eveniment. De asemenea, ei doresc să primească iertarea păcatelor și Sfânta Cină. În afară de aceasta, la serviciile divine ei sunt binecuvântați.

682. Care sunt urmările neparticipării la serviciile divine?

Cei care lipsesc de la serviciile divine din neglijență, pierd binecuvântarea, harul și forțele care se află în cuvântul lui Dumnezeu și în Sfânta Cină.

Dacă lipsim deseori de la serviciile divine și acest lucru fără a avea vreun motiv, se poate întâmpla ca, credința să scadă și dorința de a asculta cuvântul lui Dumnezeu să dispară.

Cel care respinge cu bună știință serviciile divine și harul sau nu le dă atenție, păcătuiește.

683. Există acțiuni de binecuvântare care nu au loc în cadrul serviciului divin?

Da. Oferirea binecuvântării înainte de nașterea unui copil, binecuvântarea prenatală, se face întotdeauna în afara serviciului divin. În general, ea se face acasă, în familie.

684. Ce este binecuvântarea prenatală?

Binecuvântarea prenatală este cea dintâi acțiune vizibilă a lui Dumnezeu asupra omului încă nenăscut. Binecuvântarea este dată în folosul sufletului copilului nenăscut. Acțiunea de binecuvântare se face asupra mamei. Prin binecuvântarea prenatală, Dumnezeu o întărește pe mamă ca să-și poată încuraja și îngriji copilul în credință, în faza prenatală, dinaintea nașterii.

Prin binecuvântarea prenatală, Dumnezeu acordă ajutor mamei în timpul sarcinii și pentru nașterea copilului. Acest lucru nu înseamnă totuși că pe durata sarcinii nu pot apărea probleme sau că se garantează nașterea unui copil sănătos.

685. Ce este slujba de înmormântare?

Slujba de înmormântare este un serviciu divin de mângâiere și întărire a celor rămași după decesul omului iubit. Mângâierea constă îndeosebi în speranța revenirii lui Isus Hristos, a renvierii celor morți în Isus Hristos și a unirii cu aceștia (1 Tesaloniceni 4, 13-18).

Cuvântul propovăduit la serviciul divin de înmormântare este valabil și pentru sufletul celui decedat, care va fi încredințat harului lui Dumnezeu.

Comunitatea adunată la slujba de înmormântare în jurul familiei îndoliată, îi prezintă condoleanțe și o face să se simtă ocrotită. Pe lângă aceasta, ea îi acordă un ultim semn de stimă și considerație celui decedat.

686. Ce are loc la slujba de înmormântare?

La slujba de înmormântare, se omagiază în mod corespunzător viața celui decedat. Sufletul și spiritul celui decedat sunt încredințate dragostei Mântuitorului Isus Hristos, cu promisiunea binecuvântată că El îl va păstra până la învierea la viața veșnică. Trupul trecător și lipsit de suflet este predat menirii lui.

„În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.“ (Genesa 3, 19).

687. Are înmormântarea vreo influență asupra învierii din morți?

Felul în care se face înmormântarea nu are nici o însemnătate pentru învierea morților.

688. Ce înseamnă îngrijirea sufletelor?

Ce înseamnă îngrijirea sufletelor aflăm din comportamentul lui Isus: El s-a întors către cei păcătoși și i-a făcut să simtă dragostea Lui. El a ascultat, a ajutat, a consolat, a sfătuit, a îndemnat, a întărit, s-a rugat, i-a învățat pe oameni.

689. Cum îndeplinesc slujitorii din biserică sarcinile de îngrijire a sufletelor?

Îngrijirea sufletelor de către slujitori are drept țel sprijinirea credincioșilor și pregătirea lor în vederea revenirii lui Hristos. Îngrijitorii de suflete îi însoțesc pe frații și surorile în credință, în cele mai diferite situații din viață. De aici face parte și faptul de a se ruga pentru ei.

Fiecărui creștin nouapostolic i se oferă o îngrijire personală a sufletului. Ea este îndeplinită în special prin vizitele la domiciliu efectuate de slujitorii preoțești (îngrijitori de suflete). Dar vizitele de îngrijire a sufletelor pot fi efectuate și de către diaconi.

690. Ce trebuie să se realizeze prin vizita pentru îngrijirea sufletelor?

La vizita în scopul îngrijirii sufletelor se află pe primul plan strădania de a adânci dragostea pentru Dumnezeu și pentru lucrarea Lui, de a impulsiona credința și de a accentua cunoașterea acțiunii mântuirii lui Dumnezeu. Lucrul acesta se poate îndeplini în special printr-un schimb de idei cu privire la credință. Nelipsită la vizita la domiciliu, în scopul îngrijirii sufletelor, este rugăciunea comună.

În caz de boală, creștinul nouapostolic simte apropierea lui Hristos prin vizite fie la domiciliu, fie la spital. Slujitorul are rolul de a întări în credință, de a mângâia, de a se ruga și de a sărbători împreună cu bolnavul Sfânta Cină, dacă este posibil.

Exemplul demn de urmat pentru ce înseamnă munca de îngrijire personală a sufletelor este Isus Hristos, care a făcut în mod repetat vizite, de ex. s-a dus la Maria, la Marta și la Lazăr sau la Zacheu, mai marele vameșilor: Isus i-a zis: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta.” (Luca 19, 9).

691. Cunoaștem spovedania în cadrul îngrijirii sufletelor?

Da, cunoaștem spovedania. Prin ea înțelegem mărturisirea păcatelor, recunoașterea vinei în fața unui slujitor bisericesc.

Pentru iertarea păcatelor nu este nevoie de spovedanie, dar există totuși posibilitatea de a se spovedi dacă, în ciuda iertării păcatelor, persoana respectivă simte încă apăsarea vinei și nu poate găsi liniștea interioară. Spovedania trebuie făcută atunci la un apostol. Dacă este un caz urgent și apostolul nu poate fi contactat, orice slujitor preoțesc poate primi, în mod excepțional, spovedania și poate anunța iertarea păcatelor, din însărcinarea apostolului și în numele lui Isus Hristos.

692. Este îngrijirea sufletelor o sarcină exclusiv a slujitorilor?

Într-un sens mai larg, îngrijirea sufletelor este o sarcină a întregii comunități. Ea se referă și la ajutorul practic oferit în viața de toate zilele.

Sunt valabile următoarele cuvinte ale lui Isus: „Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost strain, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine. [...] Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.” (Matei 25, 35.36.40).

693. Cum se înfăptuiește îngrijirea sufletelor la copii?

Îngrijirea sufletelor copiilor intră în sarcina părinților. Ei trebuie să le transmită copiilor lor valorile de bază ale Evangheliei. De aici fac parte: să-i îndemne să-L iubească pe Dumnezeu și pe aproapele lor, să le fie un exemplu prin rugăciunile spuse și prin jertfele aduse cu devotament.

Slujitorii și acei frați și surori însărcinați ca învățători bisericești, au rolul de a-i sprijini pe părinți în munca lor plină de răspundere, pentru ca, copiii să poată crește și să ajungă niște creștini nouapostolici convingători și răspunzători de propriile lor fapte.

694. Care este țelul învățământului religios?

La învățământul religios li se predau copiilor și tinerilor cunoștințe legate de credință, fiind îndrumați să trăiască o viață cu spirit de răspundere față de Dumnezeu. Acest scop reiese din Evanghelia lui Isus Hristos. În afară de acestea, copiii și tinerii trebuie să fie impulsionați să practice unitatea din cadrul comuniunii, să își însușească sentimentul de apartenență.

Învățământul oferit este adaptat fiecărui nivel de vârstă și de înțelegere.

695. Care este rolul învățământului religios la copiii preșcolari?

Învățământului religios la copiii preșcolari are rolul de a-i îndruma pe aceștia către Dumnezeu și activitatea Lui, într-un mod corespunzător vârstei lor. În felul acesta, copiii preșcolari pot dezvolta o relație cu Dumnezeu bazată pe încredere. La învățământul religios pentru copiii preșcolari nu este vorba în primul rând de transmiterea de cunoștințe, ci este necesar să li se dăruiască copiilor protecție și să li se planteze în inimi bucuria credinței.

696. Care este rolul învățământului religios la copiii școlari?

Odată cu începerea școlii, copiii vin de asemenea la școala de duminică (învățământul religios de duminică). Rolul școlii de duminică este următorul:

- de a le trezi și întări bucuria de a face parte din comunitatea copiilor lui Dumnezeu, precum și cea de a putea veni la serviciile divine
- de a le transmite copiilor activitatea lui Dumnezeu prin povestirile biblice, explicându-le acestea potrivit nivelului lor de înțelegere
- de a le întări credința în profețiile divine
- de a le explica copiilor desfășurarea serviciilor divine, însemnătatea sacramentelor, acțiunile de binecuvântare și sărbătorile bisericești.

697. Ce conțin serviciile divine pentru copii și care este țelul lor?

Pe lângă școala de duminică, au loc, din când în când, servicii divine pentru copii, într-un cerc mai mare sau mai mic de participanți. Slujitorii preoțești le transmit copiilor cuvântul lui Dumnezeu, potrivit nivelului lor de înțelegere. Slujitorii îi ajută în acest fel pe copii să-L înțeleagă pe Dumnezeu și lucrarea Lui. Ceea ce copiii trăiesc la școala de duminică va constitui baza credinței pe care o vor avea în viață.

Serviciul divin pentru copii se adaptează la necesitățile copiilor. Ei simt că sunt înțeleși, ocrotiți și iubiți. Pentru ei este o trăire deosebită să sărbătorească în cercul lor de copii un serviciu divin și Sfânta Cină.

698. Care este rolul învățământului religios?

La învățământul religios, copiii învață din relatarea diferitelor experiențe pe care oamenii le-au trăit cu Dumnezeu. Li se prezintă istoria mântuirii, ținându-se seamă de nivelul credinței lor. Se adâncesc ideile credinței, li se transmit mai multe cunoștințe și li se explică legăturile existente din cadrul planului de mântuire divin. În felul acesta li se vor transmite copiilor valori durabile.

Pe lângă acestea, învățământul religios trebuie să-i facă în stare să-și mărturisească deschis credința.

➤ *Planul de mântuire, istoria mântuirii: vezi întrebările 243 ...*

699. Care este rolul învățământului pentru confirmați?

La învățământului pentru confirmați, tinerii vor fi pregătiți în scopul depunerii jurământului de devotament față de Dumnezeu, în ziua confirmării, și a preluării răspunderii pentru credința lor, drept creștini majori. Ideea centrală a învățământului pentru confirmați constă în faptul ca tinerii să se ocupe cu crezul nouapostolic, cu rugăciunea Tatăl nostru și cu cele zece porunci.

700. Cum se efectuează îngrijirea sufletelor la tineri?

Munca de îngrijire și de îndrumare a tinerilor se efectuează corespunzător vârstei lor. Conducătorii de tineret le stau la dispoziție în ce privește problemele lor per-

sonale, precum și în discuții confidențiale, în diferite situații din viață sau în problemele legate de credință.

701. Care este sarcina îngrijitorului de suflete pentru tineret?

Îngrijirea sufletelor la tineri se face în scopul ca ei să se poată dezvolta și să poată deveni personalități cu o credință puternică și cu spirit de răspundere. Tinerii trebuie să fie întăriți pe planul valorilor credinței creștine și să fie entuziasmați de acestea. În felul acesta, ei vor putea lua hotărâri bune și se vor putea conduce bine în viață. Ei sunt încurajați să-și practice credința, s-o mărturisească și să o reprezinte în jurul lor. Pe lângă aceasta, ei sunt îndemnați să fie gata să-și aducă aportul în comunitate.

O sarcină importantă a conducătorului de tineri mai este și aceea de îngrijire a unității/comuniunii dintre tineri.

Pentru tineri există servicii divine speciale. Ele au loc de obicei la nivel de district sau mai multe districte adunate la un loc, zilele tineretului.

702. Cum se înfăptuiește îngrijirea sufletelor la bolnavii incurabili și la cei muribunzi?

Bolnavii incurabili și oamenii muribunzi necesită o îngrijire deosebită.

În ciuda credinței pe care o au, oamenii credincioși se tem de asemenea de moarte. Frica aceasta nu trebuie să fie considerată drept un semn al lipsei de credință. Pe drumul greu, pe care omul muribund merge, îngrijitorul de suflete trebuie să se ocupe cu multă grijă de temerile și de nevoile lui.

Este necesar să se mențină trează speranța în viața împreună cu Dumnezeu și mângâierea pe care o aduce acest lucru.

Din cadrul activității de însoțire a celor muribunzi mai face parte și anunțarea iertării păcatelor de către îngrijitorul de suflete, oferirea păcii Celui Înviat și sârbătorirea Sfintei Cîine. Luarea trupului și sângelui Domnului garantează comuniunea vieții cu Fiul lui Dumnezeu. În felul acesta, cel muribund primește mângâiere și putere pe ultimul său drum.

În faza despărțirii de viață aceasta, cel muribund mai primește putere și prin încrederea care i se transmite în revederea celor aflați deja pe lumea cealaltă.

➤ **Sfânta Cină:** vezi întrebările 494 ...

➤ **Viața de după moarte:** vezi întrebarea 531

703. Cum se înfăptuiește îngrijirea sufletelor celor din familia muribundului?

Îngrijirea sufletelor celor din familia muribundului este de asemenea necesară. În faza în care ei își dau seama că îl vor pierde pe unul dintre cei iubiți ai familiei,

trebuie să simtă că nu sunt lăsați singuri și părăsiți. Rugăciunile rostite împreună cu ei au rolul de a le da multă putere.

Certitudinea revederii îi ajută să ducă povara grea a despărțirii. În afară de aceasta, este bine să le aducem aminte rudelor de tot binele pe care l-au putut face pentru cel muribund.

704. Cum se efectuează îngrijirea familiei îndoliate?

Suferința și starea de doliu trebuie să fie acceptate. Important este să-i vizităm pe cei care sunt îndoliați, să le exprimăm condoleanțele noastre și faptul că luăm parte la durerea lor și să ne rugăm împreună cu ei. Celor îndoliați trebuie să le transmitem sentimentul că simțim împreună cu ei. Chiar dacă ne este teamă să ne apropiem de ei în acea stare, trebuie neapărat să-i contactăm. „Nu te întoarce de la cei ce plâng, și întristează-te cu cei întristați.” (Înțelepciunea lui Sirah 7, 36). Dacă dorim să alinăm persoanele îndoliate, este bine să le conștientizăm faptul că și Isus Hristos a suferit și a murit. Pe învierea Lui se întemeiază învierea răposaților; astfel ei participă la biruința lui Hristos asupra morții (Romani 14, 7-9).

705. La ce servește îngrijirea sufletelor celor îndoliați?

Îngrijirea sufletelor celor îndoliați slujește încurajării lor, de a-i face să vorbească despre pierderea suferită și despre sentimentele pe care le au. Este bine să-și exprime tristețea, frica, furia, lupta cu Dumnezeu și sentimentele de vinovăție și să le încredințeze fără teamă îngrijitorului de suflete.

În cadrul îngrijirii celor îndoliați, este bine să ne aducem aminte împreună cu ei despre lucrurile pozitive, situațiile sau evenimentele fericite trăite împreună cu cel decedat.

Îngrijirea sufletelor celor îndoliați necesită multă muncă de consolare până la învingerea suferinței, care poate dura săptămâni și luni, sau uneori chiar ani după decesul persoanei iubite.

706. Ce sărbători există în cadrul Bisericii Nouapostolice?

În cadrul Bisericii Nouapostolice se țin următoarele sărbători: Crăciunul, Duminica Floriilor, Vinerea Mare, Paștele, Înălțarea, Rusaliile și Jertfa de mulțumire închinată lui Dumnezeu.

707. Ce reprezintă Crăciunul?

De sărbătoarea Crăciunului ne amintim de nașterea lui Isus Hristos, o sărbătoare care indică un eveniment central în cadrul istoriei mântuirii. Sărbătorirea primei veniri a Fiului lui Dumnezeu ne întărește și credința în revenirea Lui curând.

➤ *Istoria mântuirii: vezi întrebările 243 ...*

708. Ce reprezintă Duminica Floriilor?

În Duminica Floriilor sărbătorim intrarea lui Isus în Ierusalim, cu prilejul sărbătoririi Paștelui evreiesc.

➤ **Paștele:** vezi explicații la întrebările 496

709. Ce reprezintă Vinerea Mare?

În Vinerea Mare ne amintim cu recunoștință de răstignirea și de jertfa lui Isus Hristos. Prin jertfa morții Lui, Fiul lui Dumnezeu a biruit puterea satanei și a păcatului.

„...a zis: „S-a isprăvit!” Apoi și-a plecat capul și și-a dat duhul.“ (Ioan 19, 30).

710. Ce reprezintă Paștele?

La baza acestei sărbători se află faptul că Isus Hristos a înviat din morți.

Învierea lui Isus Hristos din morți s-a desfășurat în prima zi a săptămânii, într-o duminică. Mai târziu s-a stabilit o anumită duminică din an pentru sărbătoarea Paștelui.

Prin învierea Sa, Isus Hristos arată că El a biruit moartea și stăpânește peste puterea morții. Învierea lui Isus Hristos din morți stă la baza credinței în învierea morților și atestă speranța în viața veșnică.

➤ **Învierea lui Hristos:** vezi întrebările 184, 535

➤ **Învierea morților:** vezi întrebările 92, 186, 535, 579

711. Ce reprezintă Înălțarea la cer?

De Înălțare celebrăm faptul că Isus Hristos s-a înălțat la cer din cercul apostolilor, în a patruzecia zi după Paște. „Pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor.” Apostolii au primit următoarea profeție prin doi îngeri: „Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” (Faptele ap. 1, 3-11).

712. Ce reprezintă Rusaliele?

Sărbătoarea de Rusalii, la cincizeci de zile după Învierea lui Isus, se sărbătorește în amintirea zilei în care a fost pogorât pe pământ Sfântul Duh. Rusaliele mai sunt denumite, de asemenea, „Ziua de naștere a Bisericii lui Hristos”. Astfel, după pogorârea Sfântului Duh, apostolul Petru a ținut o predică, la care Hristos Cel răstignit, înviat și înălțat la cer s-a aflat în centrul ei.

În afară de aceasta, Rusaliele sunt o sărbătoare a bucuriei, pentru că Sfântul Duh este prezent în biserică și acționează.

➤ **Rusalii:** vezi întrebările 209, 422, 520, 582

713. Care este însemnătatea jertfei de mulțumire aduse lui Dumnezeu?

Jertfa de mulțumire închinată lui Dumnezeu este jertfa prin care îi mulțumim lui Dumnezeu, Creatorului nostru.

Într-o anumită duminică din an, denumită duminica jertfei de mulțumire închinată lui Dumnezeu, se ține un serviciu divin la care în centru se află mulțumirile închinatăe lui Dumnezeu pentru toate darurile pe care le face oamenilor.

Credincioșii aduc din recunoștință o jertfă deosebită: „Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește, și celui ce veghează asupra căii lui, acelaia îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu.” (Psalmii 50, 23).

714. Cum se organizează serviciile divine la sărbătorile bisericești?

Serviciile divine de la sărbătorile bisericești se desfășoară în general la fel ca serviciile divine cu Sfântă Cină.

Evenimentul sărbătorit este subliniat printr-o lectură biblică, explicându-se însemnătatea lui pentru mântuirea oamenilor.

➤ **Mântuirea:** vezi întrebările 243...

Capitolul 13

CREȘTINUL NOU APOSTOLIC ȘI VIAȚA LUI ÎN CREDINȚĂ

13

13 CREȘTINUL NOUAPOSTOLIC ȘI VIAȚA LUI ÎN CREDINȚĂ

715. Ce se înțelege prin „rugăciune”?

„Rugăciunea” este modalitatea pe care Dumnezeu le-a dăruit-o oamenilor, ca să poată intra în legătură cu El. Prin rugăciune, credinciosul simte că Dumnezeu este prezent, Dumnezeu ascultă, Dumnezeu răspunde. În felul acesta, omul credincios se apleacă smerit înaintea măreției și dragostei lui Dumnezeu. Sfântul Duh ne îndeamnă și ne dă impulsuri pentru a ne putea ruga așa cum trebuie.

716. Este rugăciunea necesară?

Rugăciunea mai este denumită uneori și „respirația sufletului”. Prin această metaforă se explică clar necesitatea deosebită a rugăciunii.

O credință fără rugăciune nu este o credință vie. O rugăciune fără credință nu este o rugăciune bună.

717. Ce indicii există în Vechiul Testament cu privire la rugăciuni ?

În Vechiul Testament există multe mărturii cu privire la închinarea înaintea lui Dumnezeu. Amintim aici drept exemplu, cântarea lui Moise: „Căci voi vesti Numele Domnului. Dați slavă Dumnezeului nostru! El este Stânca; lucrările Lui sunt desăvârșite, căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat.” (Deuteronomul 32, 3.4).

Dorința cea mai importantă exprimată în psalmii este aceea de a-I mulțumi lui Dumnezeu în rugăciuni, de a-L lăuda și a-L slăvi. De asemenea, în Vechiul Testament întâlnim numeroase rugăciuni în care oamenii îl imploră pe Dumnezeu să-i ajute și să-i sprijine.

718. Ce îndrumări le-a dat Isus oamenilor cu privire la rugăciune?

În cuvântarea de pe munte, Isus le-a dat credincioșilor mai multe îndrumări însemnate (Matei 6, 5-8): să nu se roage intenționat în fața multor oameni, pentru a fi văzuți, să nu spună multe vorbe, să i se adreseze lui Dumnezeu prin cuvântul „Tată” și rugăciunea să vină din inimă.

Cu privire la revenirea Lui, Isus i-a îndemnat pe oameni astfel: „Vegheați, dar, în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului.” (Luca 21, 36).

719. Ce se relatează în Biblie cu privire la felul cum se ruga Isus?

În Evangheliile întâlnim mărturiile despre faptul că deseori Isus se retrăgea ca să se roage. În Evanghelia după Luca ni se relatează faptul că Isus se ruga îndeosebi înainte de evenimentele hotărâtoare:

- înainte de coborârea Sfântului Duh asupra Lui (Luca 3, 21-22)
- înainte de a-i alege pe cei doisprezece apostoli (Luca 6, 12)
- înainte de schimbarea la față înfăptuită de Tatăl în prezența martorilor din această lume și din lumea cealaltă (Luca 9, 28-36)
- înainte de începerea perioadei patimilor și suferințor (Luca 22, 41-46)
- înainte de a muri pe cruce (Luca 23, 46)

Demn de menționat este faptul că Isus a mulțumit, mai înainte ca rugăciunea Lui să găsească împlinire (Ioan 11, 41.42).

720. Ce este „rugăciunea lui Isus“?

În Ioan 17 putem citi „rugăciunea lui Isus”. Este rugăciunea cea mare, pe care Isus a rostit-o înainte de începerea patimilor și suferințelor. El s-a rugat pentru apostoli și pentru comunitatea viitoare, deci și pentru noi, cei de azi: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17, 20.21).

721. Ce știm despre rugăciunea primilor creștini?

Primii creștini se rugau împreună: „Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui.” (Faptele ap. 1, 14).

În Biblie se relatează, de asemenea, că oamenii se rugau intens înainte de anumite evenimente importante, cum au fost de pildă alegerea lui Matia drept apostol, sau numirea primilor șapte diaconi.

De asemenea, atunci când apostolii s-au aflat în pericol, credincioșii s-au rugat intens pentru ei (Faptele ap. 12, 1-12).

➤ **Diaconi:** vezi întrebarea 470

„Iar noi vom stăruî necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.” (Faptele ap. 6,4).

722. Cum trebuie să ne rugăm?

Rugăciunea nu are o formă fixă. Totuși, ea poate fi rostită cu mai multă intensitate, dacă de exemplu închidem ochii, împreunăm mâinile sau ne așezăm în genunchi. În felul acesta, cel care se roagă se retrage și lasă în urma lui treburile din timpul zilei, se reculește și se apleacă cu smerenie înaintea lui Dumnezeu.

Creștinii nouapostolici încep și sfârșesc ziua cu o rugăciune. De asemenea, ei se roagă înainte de masă. Chiar și în timpul zilei, ei i se adresează din când în când lui Dumnezeu, spre a-L simți aproape și a-I cere ajutor.

În cadrul familiei, părinții se roagă împreună cu copiii lor, obișnuindu-i și pe ei să se roage apoi singuri.

723. Ce conține rugăciunea?

Rugăciunea conține tot ceea ce ține de slăvirea lui Dumnezeu și închinarea înaintea Lui, mulțumirile aduse Lui, rugămintile pe care le exprimăm și rugăciunile de intervenție.

724. Cum ne închinăm înaintea lui Dumnezeu?

Cunoașterea faptului că Dumnezeu este măreț și maiestuos ne îndeamnă să ne închinăm înaintea Lui: „Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!” (Psalmii 95, 6).

725. Ce conțin mulțumirile adresate lui Dumnezeu?

În mulțumirile adresate lui Dumnezeu din cadrul rugăciunii, ne referim la toate lucrurile pe care ni le dă Dumnezeu, din bunătatea Lui: cuvântul, harul și sacramentele, precum și darurile lumești, cum ar fi hrana, îmbrăcămintea, locuința.

726. Ce rugăminți îi adresăm lui Dumnezeu?

În rugămintile noastre adresate lui Dumnezeu ne exprimăm toate dorințele și problemele pe care le avem. De aici fac parte rugămintea de a fi ocrotiți în credință, de a primi îngerul păzitor, sau ajutor de la El în viața de zi cu zi. Ce mai importantă rugămintă este aceea legată de revenirea lui Hristos și de dorința de a fi luați în har.

727. De ce ne rugăm pentru alții (rugăciunile de intervenție)?

Rugăciunea de intervenție, rostită în folosul altcuiva, este expresia dragostei față de semen. Ea nu se adresează propriei familii sau comunități, ci este destinată tuturor celor care au nevoie de ajutor de la Dumnezeu, atât din lumea aceasta, cât și din lumea cealaltă.

728. Ce efect are rugăciunea?

Rugăciunea ne întărește credința, încrederea în Dumnezeu și ne oferă certitudinea că suntem ocrotiți de Dumnezeu. După rostirea rugăciunii, cel care s-a rugat poate fi sigur că toate lucrurile pentru care s-a rugat se află acum în mâna lui

Dumnezeu: „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra.” (Psalmii 37, 5).

729. Ce reprezintă „dorința de a jertfi“?

În general, „dorința de a jertfi” reprezintă dispoziția interioară a unui om de a fi gata să-și mobilizeze toate forțele și aptitudinile spre binele și folosul altora, punând propriile interese pe planul al doilea.

730. Ce se înțelege în general prin „jertfă“?

În sensul general, termenul de „jertfă” reprezintă darurile aduse lui Dumnezeu. De asemenea, prin jertfă mai putem înțelege și faptele oamenilor puse în slujba altor oameni. Mijloacele bănești donate în scopuri religioase reprezintă de asemenea jertfe.

731. Cum înțelegem noi „jertfa noastră“?

„Jertfa noastră” constă în punerea în slujba lui Dumnezeu și a lucrării Lui, a tuturor calităților și aptitudinilor noastre, a timpului nostru și a propriilor forțe.

Jertfă mai este și aceea când trebuie să renunțăm la ceva, în folosul lucrării lui Dumnezeu.

Credincioșii au dorința să-și mai exprime recunoștința și dragostea față de Dumnezeu prin daruri concrete (jertfe), fie prin mijloace bănești, fie prin produse în natură. Conform celor scrise în Maleahi 3, 10, trebuie să aducem în casa lui Dumnezeu „zeciuiala” (a zecea parte) din tot ce câștigăm. „zeciuiala” poate servi drept orientare pentru mărimea jertfelor aduse de frați și surori.

În sfârșit, orice faptă sau renunțare pe care cel credincios le face din dragoste pentru Dumnezeu, se numește jertfă.

„Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielele, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.” (Maleahi 3,10).

732. Care este însemnătatea jertfei pe vremea Vechiului Legământ?

Pe vremea Vechiului Legământ, jertfa avea un rol deosebit de însemnat. Prin jertfă, oamenii își exprimau recunoștința, cereau iertarea pedepsei divine și împăcarea.

Jertfele erau aduse în diferite feluri. Legea mozaică a stabilit foarte exact fiecare detaliu al aducerii jertfei (Leviticul 1-7).

➤ **Vechiul Legământ:** vezi explicațiile la întrebarea 175

➤ **Legea mozaică:** vezi întrebările 272 ...

733. Care este însemnătatea jertfei pe vremea Noului Legământ?

Pe vremea Vechiului Legământ, jertfa era menită să-i împace pe oameni cu Dumnezeu, dar în Noul Legământ, datorită jertfei lui Hristos, ea și-a pierdut însemnătatea (Evrei 10-18). De aceea, în Noul Legământ, jertfa înseamnă să-ți trăiești viața conform Evangheliei. Iată de ce i-a îndemnat apostolul Pavel pe creștini prin cuvintele: „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu.” (Romani 12, 1).

➤ **Noul Legământ:** vezi explicațiile la întrebarea 175

„Dar acolo unde este iertare de păcate nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat.” (Evrei 10, 18).

734. Cine este cel mai bun exemplu pentru aducerea de jertfă?

Cel mai bun exemplu pentru aducerea de jertfă este Isus Hristos. El și-a jertfit propria viață din dragoste pentru oameni.

Chiar dacă nu avem voie să comparăm nici o altă jertfă cu cea a lui Hristos, totuși, jertfa Lui trebuie să fie pentru noi un exemplu demn de urmat.

Urmați, dar, pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți. Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi „ca un prinos și ca o jertfă de bun miros” - lui Dumnezeu ... (Efeseni 5, 1.2).

735. Care este motivul jertfei?

În înțelesul creștinesc al cuvântului, jertfa nu trebuie să fie considerată o îndatorire sau o acțiune obligatorie care presupune primirea în schimb a unei recompense. Jertfa trebuie să izvorască din credință, din recunoștință și din dragostea față de Dumnezeu.

736. Cum se arată în comunitate spiritul de jertfă?

Spiritul de jertfă se poate arăta în comunitate în mod direct, astfel: numeroși frați și surori activează benevol în folosul comunității, punând la dispoziție o mare parte din timpul lor liber, din forțe și din aptitudini. Mulți participă la activitățile muzicale și de învățământ religios din cadrul bisericii. În afară de câteva excepții, toți slujitorii activează în mod voluntar.

737. Ce este „jertfa spirituală”?

„Jertfa spirituală” este acea jertfă prin care ne subordonăm propria voință, voinței lui Dumnezeu, lăsându-ne conduși de El, după voia Lui.

738. Ce legătură există între jertfă și binecuvântare?

În principiu, omul este dispus să jertfească numai pentru că, mai înainte, Dumnezeu l-a binecuvântat. De aceea, jertfele sunt expresia recunoștinței pentru lucrurile primite.

Întotdeauna când se aduc jertfe, cel mai important este felul cum jertfim, adică atitudinea noastră interioară (morală sau spirituală). Dacă jertfa este înfăptuită de bună voie, din recunoștință și dragoste, atunci ea va atrage binecuvântarea. Binecuvântarea poate fi simțită pe planul lucrurilor lumești, de exemplu prin sănătate și bunăstare. Totuși, binecuvântarea este în primul rând de natură spirituală: ea constă în primirea mântuirii divine, prin jertfa și meritul lui Hristos (Efezeni 1, 3-7).

„Cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie îl iubeste Dumnezeu.” și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună.” (2 Corinteni 9, 6-8).

739. Ce este căsătoria?

Căsătoria este acea formă de conviețuire sau acea legătură de viață dintre un bărbat și o femeie, pe care Dumnezeu o binecuvântează. Ea se află la baza familiei și se sprijină pe făgăduința de credință dată de bună voie de către cei doi soți. Dragostea și fidelitatea reciprocă sunt două lucruri obligatorii și indispensabile pentru buna reușită a unei căsnicii.

Căsătoria cu mai multe femei, sau cu mai mulți bărbați (poligamie), este respinsă de învățătura și tradiția creștină.

740. Ce se spune despre căsătorie în istoria facerii lumii?

„Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” (Genesa 1, 27.28). Atât femeia, cât și bărbatul au fost făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Ei sunt deosebiți și totuși la fel, aflându-se amândoi sub binecuvântarea lui Dumnezeu.

Omul este făcut să trăiască în comuniune; atât bărbatul, cât și femeia, trebuie să se ajute reciproc. Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.” (Genesa 2, 18).

Prin încheierea căsătoriei, bărbatul și femeia devin unul pentru tot restul vieții: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup.” (Genesa 2, 24).

741. Ce însemnătate are binecuvântarea de la căsătorie?

Binecuvântarea de la căsătorie acționează în feluri diferite: ea le dă celor doi putere sporită pentru a se iubi reciproc și a-și rămâne credincioși toată viața; ea impulsionează dorința lor de a-și sluji unul altuia, de a se ajuta și a se înțelege reciproc; ea îi ajută să-și ierte greșelile unul altuia și să se împace. Dar binecuvântarea primită nu poate acționa decât dacă cei doi soți se poartă corespunzător.

➤ *A acțiuni de binecuvântare, binecuvântarea de la căsătorie: vezi întrebările 660 ..., 671*

742. Ce rol joacă credința creștină în scopul menținerii căsniciei?

Este de dorit ca cei doi soți să aibă aceeași credință. Totuși, faptul că cei doi soți sunt amândoi creștini, nu garantează o căsnicie armonioasă.

În special, atunci când unul dintre soți face parte dintr-o altă grupare culturală, are o altă religie sau confesiune, trebuie să se clarifice toate problemele legate de conviețuirea acestora, înainte de încheierea căsătoriei.

743. Ce rol joacă sexualitatea în căsnicie?

În cazul în care căsnicia se bazează pe înțelegere și dragoste reciprocă, sexualitatea poate fi un mijloc important de legătură și poate consolida comuniunea celor doi, contribuind la fericirea cuplului. Sexualitatea într-o căsnicie trebuie să se caracterizeze prin respect, tact și înțelegere.

744. Care este atitudinea Bisericii Nouapostolice față de planificarea familiei?

Planificarea familiei (copiii) intră în sarcina celor doi soți. Totuși, biserica respinge metodele și mijloacele de preconcepție, care au ca scop principal, distrugerea ovulelor care au fost deja fecundate. Însămânțarea artificială este în principiu permisă. Totuși, biserica respinge toate metodele prin care se oprește viața, prin hotărârea și intervenția omului.

745. Ce poziție are Biserica Nouapostolică cu privire la îndeplinirea datoriei la locul de muncă și în societate?

Cele zece porunci ne ajută să ne orientăm în îndeplinirea datoriei la locul de muncă și în societate.

Sarcina creștinilor este aceea de a contribui la bunăstarea societății. Fiecare creștin în parte trebuie să-și aducă contribuția și este răspunzător.

„Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama...” (Romani 13, 7).

746. În ce fel își asumă răspunderea Biserica Nouapostolică față de societate?

În limita posibilităților pe care le are la dispoziție și a sarcinilor ei, Biserica Nouapostolică ajută și contribuie astfel la bunăstarea generală a oamenilor. Biserica Nouapostolică pledează pentru pace în lume, cheamă la împăcare și îndeamnă la iertare. Ea respinge orice fel de act de violență.

747. Activează creștinii nouapostolici în viața publică?

Da, creștinii nouapostolici activează în viața publică. Biserica nu se amestecă în convingerile politice și în activitățile membrilor ei.

Biserica Nouapostolică îi îndeamnă pe toți membrii ei, să se poarte cu respect și toleranță față de toți oamenii, indiferent de originea lor socială, de vârstă, de limbă maternă sau de alte deosebiri.

748. Care este poziția Bisericii Nouapostolice față de stat?

Biserica Nouapostolică își dorește legături deschise și constructive cu conducerea statului și cu autoritățile. Din punct de vedere politic, ea este neutră. În activitățile sale, ea respectă legile țării respective, ținând seamă de cele din Romani 13, 1: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu.“ Lucrul acesta presupune ca și conducerea statului să respecte poruncile divine.

Biserica își îndeplinește sarcinile și obligațiile existente în legile și regulamentele statului respectiv. La rândul ei, ea așteaptă ca poziția ei să fie de asemenea respectată și recunoscută.

Relațiile cu autoritățile: *vezi cel de-al zecelea articol*

749. Care este relația Bisericii Nouapostolice cu alte biserici, alte comunități religioase și religii?

Biserica Nouapostolică și membrii ei respectă practicarea celorlalte religii la alte grupuri de oameni, nu denigrează alți credincioși, alte religii și alte comunități religioase. Ei se străduiesc să întrețină o relație bună și pașnică, bazată pe respect reciproc. Biserica respinge orice acțiune de fanatism religios.

În cadrul dialogurilor purtate cu celelalte biserici creștine, în ciuda învățăturilor deosebite, Biserica Nouapostolică subliniază trăsăturile comune ale credinței creștine.

750. În ce constă angajamentul social al Bisericii Nouapostolice?

Biserica Nouapostolică urmărește respectarea Evangheliei. Sarcina pe care o are, ea și-o vede, printre altele, în „practicarea dragostei de semenii”, îndeplinită față

de toți oamenii fără deosebire. Angajamentul ei social se manifestă prin numeroase persoane din cadrul ei care activează benevol, precum și prin donarea de ajutoare materiale.

În limita posibilităților pe care le are, Biserica Nouapostolică organizează, încurajează și sprijină desfășurarea de proiecte caritative, a unor instituții, precum și acțiuni de ajutorare în toată lumea, chiar și în cooperare cu diferite organizații de ajutor.

ANEXĂ

Crezul nouapostolic

Primul articol:

Cred în Dumnezeu Tatăl, cel Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului.

Al doilea articol:

Cred în Isus Hristos, singurul Fiu născut din Dumnezeu, Domnul nostru, care a fost conceput de la Sfântul Duh, născut din Fecioara Maria, care a pățit pe vremea lui Pilat din Pont, crucificat, mort, îngropat, intrat în locuința morților, înviat din morți în a treia zi, înălțat la cer, unde stă la dreapta lui Dumnezeu, Tatăl Atotputernic și de unde va reveni.

Al treilea articol:

Cred în Sfântul Duh, în una sfântă, apostolica și universală Biserică, în comuniunea sfinților, iertarea păcatelor, în învierea morților și în viața veșnică.

Al patrulea articol:

Cred că Domnul Isus își conduce biserica, și-a trimis apostolii pentru aceasta și încă îi mai trimite până la revenirea Lui, cu sarcina de a-i învăța, de a ierta păcatele în numele Lui și de a boteza cu apă și cu Sfântul Duh.

Al cincilea articol:

Cred că cei aleși de Dumnezeu pentru o însărcinare, pot fi numiți numai de apostoli. Din însărcinarea de apostol izvoarește putere deplină, binecuvântarea și sfințenie pentru sarcinile acestora.

Al șaselea articol:

Cred că Sfântul Botez cu apă este primul pas spre înnoirea omului în Sfântul Duh și că prin aceasta, cel botezat va fi primit în comuniunea celor care cred în Isus Hristos și Îl mărturisesc ca Domn al lor.

Al șaptelea articol:

Cred că Sfânta Cină a fost instituită de însuși Isus Domnul, în amintirea jertfei aduse o dată și veșnic valabile, precum și a suferințelor amare și a morții Lui. Luarea cu demnitate a Sfintei Cine ne garantează comuniunea de viață cu Isus Hristos, Domnul nostru. Aceasta se sărbătorește cu pâine nedospită și cu vin; ambele trebuie sfințite și oferite de către un slujitor însărcinat de apostol.

Al optulea articol:

Cred că cei botezați cu apă trebuie să primească darul Sfântului Duh de la un apostol, pentru a obține apartenența la comunitatea copiilor lui Dumnezeu și condițiile de întâi născut.

Al nouălea articol:

Cred că Domnul Isus va veni cu siguranță așa cum s-a înălțat la cer, și îi va lua la El pe cei întâi născuți, dintre cei morți și cei vii, care au sperat și s-au pregătit pentru revenirea Lui; după nunta din cer Isus se va întoarce cu aceștia pe pământ, unde își va clădi împărăția păcii, iar împreună cu El, o vor conduce ca preoțime împărătească. După încheierea împărăției păcii, va avea loc Judecata de apoi. Atunci va crea Dumnezeu un cer nou și un pământ nou și va locui alături de poporul Său.

Al zecelea articol:

Cred că sunt obligat să mă supun stăpânirii lumești, atâta timp cât aceasta nu se împotrivesc legilor divine.

Cele zece porunci

(Exodul 20, 2-17; Deuteronomul 5, 6-21)

Prima poruncă:

„Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.”

A doua poruncă:

„Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeuului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.“

A treia poruncă:

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.“

A patra poruncă:

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentruca să îți se lungească zilele pe pământ.“

A cincea poruncă:

„Să nu ucizi.“

A șasea poruncă:

„Să nu preacurvești.“

A șaptea poruncă:

„Să nu furi.“

A opta poruncă:

„Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.“

A noua poruncă:

„Să nu poftesti casa aproapelui tău.“

A zecea poruncă:

„Să nu poftesti nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru , care este al aproapelui tău.“

Tatăl nostru

(după Matei 6, 9-13)

„Tatăl nostru care ești în ceruri!

Sfințească-se Numele Tău ;

vie împărția Ta ;

facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.

Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi ;

și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri ;

și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău.

Căci a Ta este împărția și puterea și slava, în veci.

Amin !"

INDEX

Teme	Numărul întrebărilor
A jura	315
A muri	702, 703
A renega, a se lepăda	166
A ucide animale	340
A ucide în proprie apărare	336
A ucide în război	337
Ațiuni de binecuvântare	660-663, 669-671, 676, 683, 684
Activitate misionară	392, 393, 403, 434, 447, 584, 600, 601
Activitatea de învățător a lui Isus	133, 134, 139
Adevăr	60, 117, 199, 201, 203, 354
Administrator, divin	24, 432
Adulter	342-345
Adunarea apostolilor	583
Alegerea	253-259, 268
Amin	642
Aniversări de cununii – Binecuvântarea la aniversări de cununii	661, 662, 672
Anticrist	220
Apocrife	20, 21
Apostol	24, 37, 38, 44, 139, 159, 162-167, 187, 190, 203, 205, 210, 214, 249, 256, 295, 372, 386, 387, 391, 392, 394, 399, 401-404, 413, 415, 421, 423, 424, 425, 432, 434, 439, 442, 444, 447, 450, 453, 455, 477, 480, 486, 492, 494, 508, 548, 554, 557, 603, 604, 606, 648
Apostol – apropierea de Isus Hristos	159, 508
Apostol – împunerea/chemarea	187, 401, 415, 421, 424, 425, 434, 451, 454, 464, 492
Apostol – moartea primilor apostoli	394, 395
Apostol – primii apostoli	435, 436, 586
Apostol – primii doisprezece	435
Apostol – sarcini	387, 421, 424, 425, 430, 432, 433, 439, 440, 441, 453, 455, 461, 480, 486, 492, 524, 557, 619, 655
Apostol – trimiterea	44, 159, 392, 422, 423, 425, 434, 447, 486
Apostol districtual, ajutor de apostol districtual	452, 460, 471, 659

Teme	Numărul întrebărilor
Apostolat	413, 421, 453, 455
Apostolic	381, 385, 386, 408
Apostolul patriarh, însărcinarea de apostol patriarh	452, 457-459, 611, 612
Arca	157, 183, 226, 255, 373, 484, 536,
Arginți	162, 169
Articolul credinței <i>vezi „Crezul nouapostolic“</i>	37
Autoritate publică	37, 40, 748
Avraam	255, 263
Bărfă, cuvinte urâte	357
Bătjocorirea lui Dumnezeu	168, 313
Biblia/Sfânta Scriptură	6, 12-16, 19, 20, 22-27, 71, 72, 96, 115, 292, 360, 533, 545, 587, 596, 623
Binecuvântarea	63, 259-267, 269, 270, 327, 416, 660-662, 666, 679, 738
Binecuvântarea de încheiere	679, 680
Binecuvântarea prenatală	683, 684
Binecuvântarea spirituală	267, 268
Biserică – Biserica de Vest și Biserica de Est	593
Biserică – Reformă	595-598
Biserica catolico-apostolică	604, 606, 607, 609
Biserica lui Isus Hristos	44, 135, 365-410, 418, 450, 456-458, 481, 493, 562, 569, 712
Biserica lui Isus Hristos – apostolică	381, 385, 386, 408
Biserica lui Isus Hristos – capul	369
Biserica lui Isus Hristos – caracteristică (notae ecclesiae)	381, 386, 408
Biserica lui Isus Hristos – dezvoltare	390-392, 395-397, 593
Biserica lui Isus Hristos – generalități	381, 384, 386, 408
Biserica lui Isus Hristos – indicii la Biserica lui Hristos	373
Biserica lui Isus Hristos – întemeiere, sfințire	368, 372
Biserica lui Isus Hristos – păstrare	569
Biserica lui Isus Hristos – sarcini	370, 387
Biserica lui Isus Hristos – sfințenia	381, 383, 386, 408
Biserica lui Isus Hristos – unitate	381, 382, 386, 408

Teme	Numărul întrebărilor
Biserica lui Isus Hristos, invizibilă	377, 379
Biserica lui Isus Hristos, vizibilă	378, 380
Biserica Nouapostolică	23, 36-40, 371, 387, 403, 404, 420, 452, 492, 500, 607-609, 746-750
Blasfemia Sfântului Duh	653
Blestem	228, 260, 262, 264
Sfântul Botez cu apă	35, 37, 46, 175, 377, 378, 397, 404, 473, 475, 476, 477, 479, 481, 483-493, 522-524, 528, 529, 548, 588, 658
Botezat	37, 204, 375, 406, 410, 418, 476, 481, 513, 525
Botezul copiilor	489, 658
Botezul cu Duh <i>Vezi de asemenea: „Sfânta Pecetuire“</i>	486
Botezul spre pocăință	96, 130, 485
Bunuri spirituale	327
Căderea în păcat	88, 89, 215, 223-228, 244, 482
Călugări	593, 595
Cămătar	352
Canon	15, 587
Caracterul de lege	59, 68, 69
Casa lui Dumnezeu	365, 366, 673, 674
Căsnicie	342-344, 346, 739-743
Căsnicie – planificarea unei familii	744
Catolic	34, 35, 593, 598
Cele dintâi roade, calitatea de cel dintâi rod	37, 405, 428, 515, 530, 564, 565
Cele două naturi ale lui Isus Hristos, <i>învățătura despre cele două naturi</i>	104-106, 164, 376, 398
Cele zece porunci <i>Vezi și „poruncă“ (I-X)</i>	292-296, 745
Centrul Scripturii	25
Cer	34, 35, 37, 64, 190, 191, 457, 581, 633, 711
Cina comemorării	37, 496, 499
Clădirea bisericii – schimbarea destinației	674
Clădirea bisericii – sfințire	661, 673
Comunitate	18, 290, 291, 365-367, 373, 388, 390, 403, 432, 554, 582, 583, 613
Comunitate – îngrijirea sufletelor	442, 445, 446, 453, 460, 468, 469, 626, 692, 736

Teme	Numărul întrebărilor
Comuniune	37, 366, 367, 501, 502, 618, 621, 680
Comuniune creștină	29, 36
Comuniune cu Dumnezeu, veșnică	242, 251, 366, 370, 559, 567, 580
Comuniunea sfinților	34, 37
Conciliu	33, 65, 398, 587, 598
Concupiscentă	227, 576
Condamnarea sau osândirea lui Isus	168, 169, 173
Conducător al comunității	445, 471
Conducător de comunitate – comunitate, district	471, 676
Conducător de district	471
Confirmare	377, 662-666, 675, 699
Consacrare, sfințire	497, 503, 509, 510
Conștiință	234-236
Consubstanțiație	503
Contrareformă	598
Copacul cunoștinței binelui și răului	81, 87, 223
Copii	76, 266, 294, 325-328, 420, 489, 527, 658, 693, 695-698, 722
Copil al lui Dumnezeu (calitatea)	37, 204, 428, 515, 530
Corupție	352
Crăciun	706, 707
• Crăciunul	707
Credința	36, 400, 603
Credință	10, 11, 26, 142, 234, 235, 239-241, 716
Credința în Dumnezeu	1, 9, 10, 11, 28, 53, 186, 240-242, 250, 274, 278, 279
Creștini	28, 36, 62, 312, 320, 358, 405, 406, 410, 481, 490, 513, 585, 604
Creștini – cei dintâi creștini	389, 396, 582, 583, 585, 589, 615, 721
Creștinism – dezvoltare	391, 589-594, 601, 602
Crez – Apostolikum	33, 34, 40
Crez – Niceea-Constantinopol	33, 35, 65, 590
Crez, confesiune	29-33, 35-40, 677, 699
Crez, nouapostolic	36-40
Crezul apostolic	33, 34, 40
Crucea	103, 172, 174, 181, 182, 276, 488

Teme	Numărul întrebărilor
Cruciade	313, 594
Cultură	407, 593
Cununia – binecântarea de la cununie/binecu-vântarea de la căsătorie	347, 662, 657, 671, 741
Curățarea templului	161
Decalog (cele zece porunci)	292
Defăimare	357
Demnitatea omului	352
Demon	143
Denumire	365, 407, 410, 668, 749
Descoperirea lui Dumnezeu	1-12, 203
Descoperirea lui Dumnezeu	6
Dezvinovățire	225, 278
Diacon	394, 421, 443, 452, 470, 689
Diavol/Satana	74, 78, 131, 132, 220, 222, 223, 362, 437, 568, 572, 573, 576, 578, 646, 709
Divorț	345, 347
Divorț , divorțat	345, 347
Domn	30, 37, 106, 107, 111, 113, 135, 143, 144, 187, 292, 300, 301, 330, 534, 547
Dorința de a jertfi	466, 729, 735, 736
Dorința de a jertfi – exemplul lui Isus	734
Dorință nestăpănită	359, 361-364
Doxologie (laudă a Domnului)	641
Dragostea de la Dumnezeu	57, 76, 81, 99, 154, 156, 204, 225, 258, 281, 283, 530, 646, 680
Dragostea față de aproape	138, 155, 271, 277, 285-291, 299, 378, 727, 746, 750, 361
Dragostea față de Dumnezeu	81, 281, 283, 284, 299, 302, 307, 314, 690, 693, 735, 731
Dragostea unuia față de celălalt	290, 291
Dreptatea înaintea lui Dumnezeu	278, 429, 485, 542
Dreptatea lui Dumnezeu	59, 117, 230
Dubla poruncă a dragostei	138, 155, 277, 282
Duh, omenesc	91,92
Duminică – sărbătoare	317, 320, 321
• Duminica Florilor	708

Teme	Numărul întrebărilor
Duminica Floriilor	160, 706, 708
Dumnezei, alți vezi „ <i>idoli, slujirea idolilor</i> “	303
Dumnezeu – cel Atotputernic	34, 35, 37, 52, 55, 141, 281, 315, 530, 641
Dumnezeu – Creatorul	3, 5, 9, 34, 37, 41, 55, 56, 66-69, 84, 86, 87, 91, 101, 145, 301, 303, 318, 713
Dumnezeu – desăvârșit	52, 60
Dumnezeu – drept	52, 59, 230
Dumnezeu – îndurător	52, 58
Dumnezeu – iubirea	57, 154, 225, 258, 283, 382, 530
Dumnezeu – sfânt	52, 54
Dumnezeu – unic	51-53, 61, 66
Dumnezeu – veșnic	51, 52, 56
Dumnezeu Atotputernic	38, 55, 184
Dumnezeu Atotștiutor	55, 230
Dumnezeu, Fiul	5, 28, 64, 66, 93, 94, 100-102, 105, 106, 113, 121, 129, 135, 141, 175, 177, 198
Dumnezeu, Sfântul Duh	5, 51, 66, 100, 101, 197, 198
Dumnezeu, Tatăl	5, 28, 37, 51, 41, 64, 66, 67, 93, 101, 105, 129, 145, 413
După chipul și asemănarea lui Dumnezeu	81-83, 86, 87, 740
Eden vezi: „ <i>paradis</i> “	68, 87, 223, 224
Emanuel	95, 115
Episcop	452
Escatologie	37, 40, 49, 549 (despre învățatura lucrurilor vii- toare, vezi și: 550 până la 581)
Euharistie	495
Eutanasi	338
Evanghelia	15, 120, 137, 150, 151, 214, 237, 258, 259, 274- 277, 358, 427, 455, 459, 543, 547, 550, 555, 583, 588, 619, 626
Evanghelia – a propovădui	183, 198, 358, 372, 392, 395, 425, 443, 455, 459, 468, 547, 577, 582-584, 588, 601, 619, 626, 677
Evangelist – Evanghelia	120
Evangelist – primele comunități	445
Evangelist al comunității	452
Evangelist districtual	452

Teme	Numărul întrebărilor
Evaziune fiscală	352
Facerea	5, 17, 55, 68-72, 78, 80, 85, 86, 224, 228, 262
Facerea – ocrotire, răspundere	85, 86, 262, 340
Facerea , nevăzute	72-80
Facerea lumii noi	55, 135, 222, 252, 580, 581
Făgăduință	233, 665-667, 671, 699
Familie	722, 727, 739, 744
Fericirile	148, 149
Fertilizare in vitro	744
Ființa lui Hristos	5, 6, 51-61, 83, 86, 238, 310, 311, 382
Firea	136, 156, 332, 351, 356, 358, 738
Fiul omului	114, 151, 157, 180
Frica de Dumnezeu	27, 269,307
Furt	348-352
Furtul	352
Ghetsimani	164
Ghicit, preziceri	307
Grădina Eden	68, 87, 223, 224
Harul lui Dumnezeu	58, 59, 135, 137, 156, 240, 277-279, 427, 429, 542, 580, 682, 726
Hristos	111
Iad	74, 437, 457, 533
Idoli, slujirea idolilor	300, 302, 303, 307, 363, 396, 545, 592
<i>Iertarea păcatelor</i>	645
Iertarea păcatelor	34, 35, 37, 58, 106, 114, 118, 163, 187, 214, 225, 231, 266, 268, 274, 377, 401, 402, 415, 421, 430, 455, 507, 511, 629, 644-649, 652
Iertarea păcatelor – condiții	649
Iertarea păcatelor – efecte	652
Iertarea păcatelor – propovăduire	424, 643, 644, 648
Iertarea păcatelor/dezlegare vezi: „ <i>iertarea păcatelor</i> “	645
Imaterial	80
Împăcarea cu Dumnezeu	99, 116, 118, 137, 181, 182, 242, 266, 276, 278, 426, 430, 646
Împăcarea dintre oameni	156, 430, 651, 746

Teme	Numărul întrebărilor
Împărăția celor morți	34, 37, 73, 183
Împărăția lui Dumnezeu	73, 135, 149, 151-154, 372, 581, 635
Împărăția morților	537, 538, 543
Împărăția pacii	37, 135, 222, 259, 409, 575, 577, 578
Împărăția păcii	37, 134, 135, 222, 259, 409, 575, 577, 578
Imperiul Roman	391, 589, 592
Împuternicire <i>vezi și „Isus Hristos – împuternicire” și „apostoli – împuternicire/chemare”</i>	15, 37, 452, 460, 469
Împuternicirea - cheie	437, 457, 459
• Înălțarea	711
Înălțarea	190, 191, 193, 550, 551, 711
Înclinația de a păcătui (concupiscentă)	227, 576
Înger	73-77, 94, 100, 107, 122, 125, 131, 164, 187, 190, 551, 552, 711
Înger păzitor	76, 726
Îngrijirea sufletelor	688-690, 692
Îngrijirea sufletelor – bolnavi	690
Îngrijirea sufletelor – copii și tineri	693, 700, 701
Îngrijirea sufletelor – familia muribunzilor și a celor decedați	702-705
Îngrijirea tinerilor	700, 701
Înmormântarea	469, 657, 685, 686
Înnoirea omului	37, 529
Însărcinare – binecuvântare	412, 416
Însărcinare – împuternicire	412, 413, 415, 425,
Însărcinare – sfințire	412, 417
Însărcinare, spirituală – erarhia	452
Însărcinare, spirituală/duhovnicească	412-417, 419, 460-466, 471, 662, 676
Însărcinarea	37, 45, 214, 385, 395, 399-402, 411, 412, 421, 422, 443, 445, 464, 467, 627
Însărcinarea – confirmarea însărcinării	676
Însărcinarea bisericească	420, 471, 676
Însărcinarea de apostol	8, 37, 174, 385, 395, 399-404, 408, 413, 421, 422, 425-431, 433, 440, 447, 448, 450, 451, 454, 456, 464, 556, 586, 603, 610
Însărcinarea de apostol – Biserica lui Hristos	378, 385, 386, 399, 401-403, 408, 456, 562

Teme	Numărul întrebărilor
Însărcinarea de apostol – continuare	447, 586
Însărcinarea de apostol – denumiri	426-432
Însărcinarea de apostol – lipsa de purtători ai acestei însărcinări	447-449
Însărcinarea de apostol – reocuparea însărcinării de apostol de către comunitate	400, 448, 450, 586, 603
Însărcinarea pietrei/stâncii	437, 457, 458
Înșelătorie	352, 362
Însoțirea celor îndoliați	704, 705
Însoțirea celor muribunzi	702
Inspirație	13
Înțelepciune	69, 86, 128
Interpretarea Sfintei Scripturi	24, 38
Interzicerea închinării la imagini/poze	304, 305
Intrarea în Ierusalim	117, 160, 161, 708
Întrebarea morților/invocarea morților	79, 307, 540
Întrerupere de sarcină	334
Învățământ religios, bisericesc	694-696, 698, 699
Învățământ religios, bisericesc	736
Învățământul religios	698
Învățătorul bisericii, părinții bisericii	590, 591
Învățătura apostolică	389, 618, 619
Învățătura apostolilor	389, 618, 619
Învățătură greșită, falsă	31, 181, 441
Învățătura lui Isus	134, 148, 619
Invidie	74, 219, 233, 361, 363
Învierea	189
Învierea din morți	140, 144
Învierea lui Hristos	37, 90, 184-189, 320, 441, 534, 535, 710
Învierea lui Hristos – martori, mărturii	185, 187-189
Învierea morților	34, 35, 36, 92, 186, 535, 558-560, 574, 579, 685-687, 710
Învocarea duhurilor	79, 540
Ioan Botezătorul	96, 97, 119, 129, 130, 485, 521
Ipocrizie	161, 357
Islam	53, 594

Teme	Numărul întrebărilor
Ispită	78, 88, 131, 132, 223, 364, 639
Israel	4, 17, 30, 57, 95, 138, 175, 255, 256, 263, 264, 294, 373, 427, 530
Istoria mântuirii	40, 119, 243-245, 549, 707,
Isus – biruință asupra păcatului	182, 247, 565, 578, 704
Isus – botezul	105, 129, 130, 131, 485, 521, 522
Isus – cel uns, ungere	111, 112, 521, 522
Isus – copilăria	127, 128, 325
Isus – cuvintele rostite pe cruce	174
Isus – Fiul lui David	115
Isus – în împărăția morții	34, 37, 183, 536
Isus – indicii asupra morții și învierii Lui	180
Isus – minuni	106, 117, 140-147, 266, 386
Isus – nașterea	16, 95, 107, 121, 122, 124-126, 170, 275, 707
Isus – ucenic al lui Dumnezeu	115, 179
Isus Hristos	4, 7, 25, 28, 34-37, 42, 59, 60, 64, 90, 94, 100, 103-106, 108, 109, 111, 112, 135, 184, 186, 190, 192, 194, 247, 275, 368, 376, 479, 550, 571, 577, 579
Isus Hristos – biruitor	132, 225, 247, 534, 565, 646
Isus Hristos – comuniunea cu Isus Hristos	37, 473, 505, 702
Isus Hristos – Creator	101, 145
Isus Hristos – Dumnezeu și om	94, 102, 103-106
Isus Hristos – împărat	116, 117, 414, 575
Isus Hristos – împărat, preot și profet	116, 414
Isus Hristos – împuternicirea	114, 117, 141
Isus Hristos – la dreapta lui Dumnezeu	34, 37, 191, 192
Isus Hristos – mijlocitor	247
Isus Hristos – Mire	194, 566
Isus Hristos – păstorul cel bun	158
Isus Hristos – preot, ca înalt preot	116, 118, 414
Isus Hristos – profet	116, 119, 414
Isus Hristos – revenirea vezi „ <i>revenirea Domnului, revenirea lui Hristos</i> ”	157
Isus Hristos – supus	103, 164, 225
Iubirea dușmanului	174
Iuda Iscarioteanul	162, 163, 165, 169

Teme	Numărul întrebărilor
Jertfă	269, 614, 713, 729-731, 735-738
Jertfă – „zeciuiala“	731
Jertfă – Vechiul și Noul Testament	732, 733
Jertfa de mulțumire adusă lui Dumnezeu	706, 713
Jertfa lui Hristos, <i>vezi și „răstignirea“</i>	37, 66, 90, 98, 99, 174, 175, 177, 178, 179, 181-183, 216, 247, 266, 372, 421, 424, 504, 543, 544, 548, 646, 648, 709
Judecată	37, 315, 355, 579, 580
Judecata de apoi	37, 532, 579-581
Judecată, minte	81, 234-238
Jurământ, formulă de jurământ	315
Lăcomie	219, 361
Legământ – Vechiul Legământ, Noul Legământ	57, 163, 175, 256, 263, 265, 271, 277, 294, 327, 427, 497, 509, 517, 732, 733
Legământul de confirmare	665-667
Legea	37, 277, 295, 297, 299
Legea mozaică	161, 138, 271-274, 277, 282, 324, 350, 583, 732
Libertatea credinței	592
Liturghie	608
Logodnă, binecuvântarea de logodnă	662, 670
Logos	101, 431
Luarea acasă a miresei lui Hristos	195, 535, 635
Lucrarea de mântuire a Domnului	386, 387, 408, 451, 455
Lumea de aici	197, 546, 719,
Lumea de apoi, cealaltă	197, 537, 538, 541, 543-546, 702, 727
Magician	125
Magie	307
Mântuire, a mântui	66, 108, 109, 174, 182, 183, 214-216, 243, 268, 279, 413, 493, 496, 546, 587, 640
Mântuirea	8, 30, 35, 38, 57, 66, 109, 158, 183, 242, 243, 245-247, 250, 251, 259, 274, 275, 277, 366-368, 370, 377, 424, 456, 472, 473, 476, 543, 546-548, 565, 588
Mântuitor	4, 5, 66, 98, 107-109, 247, 413, 546, 649, 686
Mântuitorul	125, 174, 186, 108, 247, 558
Maranata	30, 196, 554
Marele necaz – timpul marelui necaz	568-574

Teme	Numărul întrebărilor
Maria (mama lui Isus)	34-37, 94, 95, 107, 121-124, 127, 174, 203, 325, 721
Martir	394, 569, 570, 573, 574, 589
Martorii Învierii lui Hristos <i>vezi „Învierea lui Hristos – martori, mărturii“</i>	184,185
Mărturisire	691
Mărturisire, a mărturisi <i>Vezi de asemenea: „confesiune“</i>	53, 315, 320, 410, 418, 481, 489, 500, 615, 629, 665, 669, 691
Mărturisirea falsă	355
Material	80
Mediu social	326
Mesia	25, 112, 120, 207, 246, 522
Metafore spuse de Isus	158
Mielul lui Dumnezeu	97, 98, 564-566, 646
Minciună	74, 201, 219, 354, 357
Minune naturală	140, 145
Minunea darului	140, 147
Minunea hrănirii	140, 146
Minunile înfăptuite de Isus <i>vezi „Isus – minuni“</i>	140
Mireasa lui Hristos/comunitatea mireasă	194, 195, 214, 249, 251, 387, 401, 402, 405, 408, 409, 428, 450, 455, 555, 561-567, 570, 571, 574, 635
Mișcarea de trezire	602
Misiune	393, 486, 582, 583
Moartea	59, 81, 219, 223, 227, 363, 531-534, 702
Moartea fizică	89, 92, 531, 532, 536, 537, 541, 543, 559, 560, 686
Moartea spirituală	89, 90, 99, 118, 227, 532
Moise	255, 271, 293, 310, 373
Monogamie (o soție/un soț)	344
Monoteism	53, 302
Muzică	614, 678
Neadevăr	357
Necredință	241, 541
Nemuritor, nemurire	73, 78, 81, 91, 92, 531, 636, 685
Neputrezire	559
Nesupus față de Dumnezeu	74, 221, 223, 225, 226, 264

Teme	Numărul întrebărilor
Noe	226, 255, 373, 484, 536
Notae Ecclesiae <i>vezi „Biserica lui Hristos – caracteristici“</i>	381
Noua creatură	66, 528
Noul Creator	66, 529
Noul Legământ <i>vezi „legământ, Noul și Vechiul Legământ“</i>	175
Noul Testament	15, 16, 18, 22, 25, 30,
Numele lui Dumnezeu	308-313
Numele lui Dumnezeu	54, 71, 241, 250, 386, 613, 623, 626, 627
Numele lui Dumnezeu	309-312
Numele lui Dumnezeu – abuz	308, 309, 313
Numele lui Dumnezeu – abuzarea Lui	292, 313, 314
Numirea	400-402, 412, 415-417, 443, 444, 461-465, 661, 662, 676, 677
Numirea într-o însărcinare	467
Nunta Mielului/Nunta din cer	37, 135, 195, 251, 405, 408, 502, 566, 567, 571, 574
O sută patruzeci și patru de mii	564, 565
Om – trecător, efemer	228, 531
Om – unitatea trupului, a sufletului și a spiritului	78, 91, 531
Ostie	503, 506, 510
Păcat	89, 97, 132, 177, 181, 216, 225-227, 229-233, 241, 247, 262, 298, 303, 333, 351, 362, 363, 490, 507, 532, 653
Păcat – înclinația de a păcătui (concupiscentă)	227, 576
Păcătos, a păcătui	59, 88-90, 99, 132, 173, 215, 225, 242, 277, 278, 373, 429, 482, 576
Păcatul inițial	377, 476, 481, 482, 484
Pacea	167, 363, 691, 746
Pacea – promisiunea păcii	644, 652, 702
Păgâni, celelalte neamuri	173, 175, 256, 391, 438, 439, 583, 584, 590
Pâine și vin	37, 378, 475, 497, 498, 503, 509
Părinți apostolici ai bisericii	590, 591
Părinți, tutori	322-328, 527, 663, 693, 722
Părinți, tutori – sarcină, răspundere	328, 489, 527, 663
Participarea la mântuire	38, 327

Teme	Numărul întrebărilor
Participarea la serviciul divin	681, 682
Paște - Paștele, cina de Paște	162, 163, 170, 494, 496, 708
• Paștele	710
Paștele	317, 372, 706, 710, 711
Pastor - însărcinare	445, 452
Păstorul cel bun	158
Patimi	160
Pecetluirea copiilor	527, 658
Pedeapsa cu moartea	331, 339
Pensionare	467, 471, 676
Persecutarea creștinilor	394, 396, 397, 582, 589
Personalitatea omului	92, 531
Petru	147, 166, 180, 187, 388, 435, 437, 438, 523, 583
Pietismus	600
Pildele lui Isus	150-157, 286, 288, 541, 553
Planul de mântuire al lui Dumnezeu	244, 249, 252, 641
Pocăință	96, 130, 134, 136, 430, 651,
Poligamie	344
Poligamie (mai multe căsnicii)	344
Politeism (mai mulți dumnezei)	302
Poruncă <i>Vezi de asemenea: „dubla poruncă a iubirii“, „Cele zece porunci“</i>	4, 87, 138, 155, 223, 233, 264, 271, 277, 280-282, 284-286, 292-298, 373, 745
• porunca a cincea	329-340
• porunca a cincea - atitudinea interioară	332
• porunca a cincea - ocrotirea vieții	333, 744
• porunca a cincea - sinuciderea	335
• porunca a doua	308-315
• porunca a noua și a zecea	359-364
• porunca a opta	353-358
• porunca a patra	322-328
• porunca a patra - îndatoririle părinților	328
• porunca a șaptea	348-352
• porunca a șasea	341-347
• porunca a șasea - divorțul	345, 347

Teme	Numărul întrebărilor
• porunca a treia	316-321
Porunca de a boteza	64, 434
• porunca dintâi	300-307
• porunca dintâi – interzicerea închinării la chip	304, 305
Poruncă misionară <i>vezi „sarcina trimiterii/-sarcină“</i>	486
Porunca trimiterii/-sarcina	37, 159, 256, 392, 403, 421, 434, 447, 486
Poruncile	292
Predică	11, 23, 148, 203, 233, 241, 377, 378, 455, 616, 623, 625-627
Predică – efecte	543, 547, 624, 626, 681
Predică – sarcinile ascultătorilor	628
Predica de pe munte	148, 149, 289, 315, 344, 530, 718
Preexistență	100
Pregătirea spirituală	460
Preot	116, 118, 414, 452, 469, 655, 661
Preot înalt	118, 161, 165, 166, 168-170, 176, 188
Preoți împărătești	37, 259, 409, 574, 577
Prezbiter districtual	452
Prima înviere	259, 559, 570, 573-576, 579, 580
Primirea	662, 668, 669
Prinderea lui Isus	165, 166
Prințul păcii, Împăratul păcii	95, 117
Profet	95, 116, 119, 207, 414, 610
Propovăduirea cuvântului și „Predică“	408, 431, 432, 623, 625
Proprietate	349, 350, 352
Proprietatea lui Dumnezeu	279, 530, 565
Protestanți	599, 602
Psihic	91
Punerea lui Isus în mormânt	176
Punerea mâinilor	205, 444, 463, 475, 515, 605, 665, 677
Punerea mâinilor de către apostol	605
Răbdarea	196, 290, 327, 363
Răposați	183, 377, 537, 540-548, 577, 659, 704
Răposați	538

Teme	Numărul întrebărilor
Răposați – mântuire, transmiterea mântuirii, ajutor pentru cei răposați	183, 543-548, 659, 588
Răstignirea pe cruce	170, 172, 174, 175, 709
Rău – cel rău, respectiv răul	88, 136, 215-222, 578, 579, 631, 640
Recunoștință, jertfă de mulțumire	269, 713, 738
Reformă	595, 596, 598, 599, 616
Regret	650, 651
Regula de aur	288-290
Reîncarnare	539
Religii, altele	594, 749
Renașterea	491, 528-530, 542, 561
Revenirea Domnului – profeția	159, 196, 203, 214, 551, 554, 555, 718
Revenirea Domnului/Revenirea lui Hristos	7, 18, 36, 37, 49, 157, 194, 195, 201, 202, 214, 249, 251, 275, 386, 401, 402, 405, 409, 424, 428, 433, 442, 447, 450, 455, 456, 473, 512, 530, 542, 550-553, 556-563, 565, 568, 604, 619, 635, 681, 685, 689, 726
Revenirea lui Hristos – momentul	552-554, 556
Ridicarea în văzduh, a ridica	194, 556, 558-561, 566, 574
Rit	488, 513, 526
Roadele Duhului	363, 530
Rugăciune de intervenție	546, 622, 723, 727
Rugăciunea	27, 164, 192, 240, 321, 622, 690, 693, 703, 715, 716, 718, 722
Rugăciunea – „Tatăl nostru“ vezi: „Tatăl nostru“	530,631,632 (Nota copil de Dumnezeu 530)
Rugăciunea – acțiune	728
Rugăciunea – conținut	717, 718, 722-727
Rugăciunea – închinarea, slăvirea	724
Rugăciunea – mulțumiri	725
Rugăciunea – primii creștini	389, 615, 618, 721
Rugăciunea – rugăciune de intervenție	546, 622, 723, 727
Rugăciunea – rugăminți	726
Rugăciunea – Vechiul Testament	717
Rugăciunea lui Isus	164, 192, 454, 718-720
Rugăciunea, înaltului Preot	192, 454, 720
Ruperea pâinii	389, 495, 497, 620

Teme	Numărul întrebărilor
• Rusalii	712
Rusalii	209, 210, 372, 388, 391, 422, 443, 520, 582, 706, 712
Sabbat	318, 319
Sacrament	6, 36, 40, 135, 213, 214, 249, 250, 367, 401, 402, 472-480, 491, 525, 527, 528, 530
Sacrament – conținut	476
Sacrament – copii	489, 658
Sacrament – credință	478
Sacrament – oferirea	401, 402, 404, 424, 434, 455, 477, 525, 548, 655, 656
Sacrament – răposați	377, 544, 545, 547, 548, 659
Sacrament – semne	475, 483, 498
Samariteni	155, 286-288
Sărbătoare	292, 316, 318, 320, 321, 659, 696, 706
Sărbătoare bisericască	706, 714
Sărbătoarea jertfei de mulțumire adusă lui Dumnezeu	713
Sărbătorirea Sfintei Cine – la alte confesiuni	514
Sarcina lui Petru	187, 256, 372, 437, 457, 458, 459
Sarcini	418-420, 471, 719
Satana, <i>vezi „diavol”</i>	74
Satanism	307
Schimbarea	7, 554, 558-560, 566
Schimbarea destinației unei biserici	674
Schimbarea la față	105, 180
Școala de duminică	696, 697
Scriere de mărturisire/Testimonium	604
Serviciul divin	269, 321, 366, 378, 613-623, 625, 681, 682
Serviciul divin – acțiune de binecuvântare	675
Serviciul divin – chemarea	617
Serviciul divin – cuvântul	657
Serviciul divin – în Vechiul Testament	614
Serviciul divin – la primele comunități creștine	615, 616, 618
Serviciul divin – muzică	614, 678
Serviciul divin – oferirea de sacramente	659, 675

Teme	Numărul întrebărilor
Serviciul divin – pentru răposați	545, 659
Serviciul divin pentru copii	697
Sfânta Cină	37, 47, 146, 159, 372, 377, 404, 455, 469, 473, 475, 477, 479, 490, 494, 496-505, 507, 508, 656, 681, 682
Sfânta Cină – bolnavi, bolnavi pe moarte	690, 702
Sfânta Cină – cină a mărturisirii	500
Sfânta Cină – cina comuniunii	501
Sfânta Cină – cina de la nunta din cer	502
Sfânta Cină – cina din timpul de sfârșit	502
Sfânta Cină – cina comemorativă	37, 496, 499
Sfânta Cină – condiții	511
Sfânta Cină – copii	658, 697
Sfânta Cină – denumire	495
Sfânta Cină – dreptul de a participa	490, 513, 669
Sfânta Cină – efecte	512
Sfânta Cină – elemente	498
Sfânta Cină – iertarea păcatelor	507, 511
Sfânta Cină – înființarea	159, 163, 496, 508
Sfânta Cină – oferirea ei	510, 655,
Sfânta Cină – pentru răposați	659
Sfânta Cină – sărbătorire	505, 510, 620, 629, 657, 714
Sfânta Cină – sfințirea	378, 497, 503, 509, 510
Sfânta Pectluire	48, 205, 268, 404, 440, 473, 479, 486, 491, 515, 516, 522, 524, 525, 529, 530, 605, 658
Sfânta Pectluire – condiții	523, 526, 527
Sfânta Pectluire – oferire	205, 440, 525, 548, 655, 656
Sfânta Pectluire – punerea mâinilor de către un apostol	205, 378, 475, 515, 524, 525, 548, 605, 655
Sfânta Pectluire – urmări, efecte	476, 530
Sfânta Scriptură <i>vezi „Biblia“</i>	12
Sfânta Scriptură – interpretarea	24, 25, 38, 407
Sfânta Treime/Trinitatea	5, 28, 31, 33, 36, 51, 61-66, 93, 184, 204, 213, 306, 383, 406, 410, 517, 587, 667

Teme	Numărul întrebărilor
Sfântul Duh	5, 13, 28, 43, 51, 64, 66, 101, 122, 129, 193, 197-204, 206, 207, 209-213, 388, 400, 449, 486, 517-521, 524, 530, 587, 712
Sfântul Duh – acțiune	203, 207, 211, 214, 587, 603
Sfântul Duh – adevăr	199, 201, 211, 519
Sfântul Duh – dar	204, 205, 208, 210, 268, 401, 428, 440, 515, 523-525, 530, 476
Sfântul Duh – denumiri	199
Sfântul Duh – mângâietor	5, 28, 199, 200, 519
Sfântul Duh – nou creator	66, 529
Sfântul Duh – putere	122, 202, 204, 210, 530
Sfântul Duh – rodul Sfântului Duh	363, 530
Sfântul Duh – turnarea, pogorârea	209, 210, 388, 518-520, 712
Sfârșitul lumii	447
Sfințenia	54, 381, 383, 386, 408, 417
Sfinția Sa	110
Sfințire	321, 412, 417, 464, 466
Sfințire	497, 503, 661, 673, 674
Sfințirea (Sfânta Cină)	497, 503, 509, 510
Sigiliu	565
Simbol	498, 575
Sinagogă	319, 614
Sinod	15
Sinucidere	335
Slavă	37, 101, 141, 192, 195, 199, 268, 270, 567, 631, 641
Slăvirea lui Dumnezeu	301, 302, 303, 307, 321, 366, 370, 409, 622, 673, 717, 723, 724
Slăvirea lui Dumnezeu (doxologie)	641
Slujirea în război	331
Slujitor – pensionare	467
Slujitor – restituirea însărcinării	467
Slujitor – sarcini	468
Slujitor – scoaterea din însărcinare	467
Slujitor, diaconi – sarcini	470
Slujitor, preoțști – sarcini	469, 477, 492, 644, 648, 689, 690

Temе	Numărul întrebărilor
Smerenie, smerit	156, 159, 164, 272, 290, 307, 466, 715, 722
Social, mediu social	326, 407, 750
Societate, viața publică	357, 593, 745-750
Spălarea pe mâini a lui Pilat	170
Spălarea picioarelor	159
Spiritism	79, 599
Stat	50, 297, 748
Statornicie	389, 458
Steaua din Betleem	125
Substanță	503
Suferințele lui Isus	160, 171, 172, 174, 177-180
Suflet	73, 78, 80, 91, 92, 531, 532, 537, 541, 543, 544, 546
Supunerea în credință	269, 465, 677
Supunerea la chinuri	170
Sustragere, furt	352
Tatăl nostru	530, 630-642, 649
Țelul credinței	550, 553-558, 560, 563
Templu	118, 175
Testimonium	604
Titlul de sfinție a lui Isus	110-115
Toată casa, întreaga familie	489
Trădare	162, 163, 165, 169
Tradiție, tradițional	66, 174, 292, 489, 583, 616, 739
Transmiterea harului	472
Transmiterea mântuirii <i>Vezi de asemenea „Răposați – Mântuire, Transmiterea mântuirii, Ajutor pentru cei răposați“</i>	588
Trăsătura de a păcătui	629
Trinitatea, caracteristicile Trinității	62, 198, 490, 617, 679
Trupul învierii	92, 189, 559
Trupul lui Hristos	374, 375, 397
Trupul și sângele lui Hristos	321, 377, 476, 503, 506, 509, 510, 659, 702
Turnarea Sfântului Duh	209, 210, 388, 518-520, 712
Ucenicii lui Isus	97, 139, 159, 187, 189, 209, 256, 368, 372, 434
Uciderea copiilor în Betlehem	126

Teme	Numărul întrebărilor
Ulei de nard	161
Ungerea	521, 522
Urmarea lui Hristos	259, 368, 382, 453, 465, 561, 628, 734
Vechiul Testament <i>vezi „Legământ, Vechiul și Noul Legământ“</i>	175
Vechiul Testament	16, 17, 19, 25, 30,
Venirea lui Dumnezeu în lume ca om	90, 94, 100, 102, 103, 121, 124, 177, 203
Viața după moarte/viața după moartea fizică <i>Vezi de asemenea „Răposații”- mântuirea, transmiterea mântuirii, ajutor pentru cei răposați“</i>	531, 536, 537, 541
Viața mai departe	92, 531, 536
Viața veșnică/nemurirea	186, 531, 534-536
Vină	229, 230, 236, 298, 333, 337, 631, 638, 652
Vina pentru moartea lui Isus	173
Vindecarea bolnavilor	142, 603
• Vinerea Mare	709
Vinerea Mare	372, 706, 709
Vițelul de aur	303
Viziune/vis	583
Vrăjitorie	307
Zeciuiala	731
Ziua Domnului/Ziua lui Hristos	195, 552, 553
Ziua facerii lumii	70

INDEX DE CITATE BIBLICE

<i>Citatul biblic</i>	<i>Întrebare-Nr.</i>
Genesa 1	5
Genesa 1, 1	68
Genesa 1, 3	101
Genesa 1, 26	63
Genesa 1, 26.27	80
Genesa 1, 26.28	85
Genesa 1, 27.28	740
Genesa 1, 28	85
Genesa 1, 31	71
Genesa 2, 2	70
Genesa 2, 7.8.19	68
Genesa 2, 16.17	81
Genesa 2, 17	223
Genesa 2, 18	740
Genesa 2, 24	740
Genesa 3, 4.5	223
Genesa 3, 15	90
Genesa 3, 16-19	89
Genesa 3, 17.18	228
Genesa 3, 17-19	89
Genesa 3, 19	224; 531; 686
Genesa 3, 20	482
Genesa 3, 21	225
Genesa 3, 23.24	224
Genesa 4, 6-8	226
Genesa 4, 8	226
Genesa 6, 5-7.17.18	226
Genesa 8, 21.22	5
Genesa 8, 22	262
Genesa 11, 1-8	226
Genesa 12, 2.3	263
Genesa 18	63

<i>Citatul biblic</i>	<i>Întrebare-Nr.</i>
Exodul 3, 14	310
Exodul 15, 26	142
Exodul 16, 23	318
Exodul 19, 20	293
Exodul 20, 4.5	304
Exodul 20, 17	360
Exodul 20, 20	233
Exodul 21, 16	350
Exodul 21, 32	162
Exodul 21, 37	350
Exodul 32, 3.4	303
Exodul 34, 28	292
Leviticul 1-7	732
Leviticul 19, 18	138; 285; 286
Numeri 6, 22-27	614
Numeri 6, 24-26	63
Deuteronomul 4, 13	294
Deuteronomul 5, 21	360
Deuteronomul 6, 4	30
Deuteronomul 6, 4.5	302
Deuteronomul 6, 5	138
Deuteronomul 7, 6-8	255
Deuteronomul 10, 4	292
Deuteronomul 11, 26-28	264
Deuteronomul 18, 10	79
Deuteronomul 18, 10-12	79; 540
Deuteronomul 18, 18	119
Deuteronomul 19, 18.19	355
Deuteronomul 23, 22	233
Deuteronomul 32, 3	307
Deuteronomul 32, 3.4	717
Deuteronomul 32, 4	59

<i>Citatul biblic</i>	<i>Întrebare-Nr.</i>
1 Samuel 16, 13	517
1 Samuel 28	79
1 Samuel 28, 3	307
2 Samuel 7	115
2 Samuel 11	362
1 Împărați 11, 7.8	302
2 Împărați 5, 1-14	484
1 Cronici 25, 6	614
Psalzii 8, 7	85
Psalzii 18, 31	60
Psalzii 19, 2	69
Psalzii 20, 7	111
Psalzii 22	174
Psalzii 37, 5	728
Psalzii 50, 23	713
Psalzii 51, 7	482
Psalzii 51, 13	517
Psalzii 69, 22	174
Psalzii 90, 2	56
Psalzii 90, 4	70
Psalzii 95, 6	724
Psalzii 104, 13.14	3
Psalzii 119, 160	59
Psalzii 150	678
Isaia 6, 3	54
Isaia 7, 14	95
Isaia 9, 5	95
Isaia 44, 6	53

<i>Citatul biblic</i>	<i>Întrebare-Nr.</i>
Isaia 53, 3-5	179
Isaia 53, 7	98
Isaia 53, 12	172
Isaia 58, 13.14	318
Ieremia 31, 3	57
Ezechiel 36, 27	518
Daniel 12, 2	535
Ioel 3, 1.2	518
Mica 5,	125
Mica 6, 8	272
Zaharia 9, 9	160
Zaharia 11, 12.13	162
Maleahi 3, 1	96
Maleahi 3, 10	731
Cartea înțelepciunii lui Solomon 2, 23	531
Cartea înțelepciunii lui Solomon 3, 1-3	542
Tobit 8, 5.6	343
Tobit 12, 15.18	76
Sirah 7, 38	704
2 Macabei 12	545
Matei 1, 1	115
Matei 1, 21	107
Matei 2, 2	125

<i>Citatul biblic</i>	<i>Întrebare-Nr.</i>
Matei 2, 9	125
Matei 2, 13.14	127
Matei 2, 16-18	126
Matei 3, 11	96
Matei 3, 15	130; 485
Matei 3, 17	105
Matei 4, 1	131; 220
Matei 4, 4	624
Matei 4, 11	131
Matei 5, 3-11	148
Matei 5, 17	138, 277
Matei 5, 21.22	295; 332
Matei 5, 27.28	295
Matei 5, 28	344
Matei 5, 43-45	286
Matei 5, 44.45.48	174
Matei 5, 45 b	262
Matei 6, 5-8	718
Matei 6, 9	311
Matei 6, 9-13	630
Matei 6, 33	153
Matei 7, 12	288, 289
Matei 7, 24.25	458
Matei 8, 27	145
Matei 9, 18-26	144
Matei 9, 6	114
Matei 10, 2-4	435
Matei 10, 40	434
Matei 11, 5	108
Matei 12, 40	180
Matei 13, 31-33	152
Matei 13, 34.35	150
Matei 13, 44-46	153
Matei 15, 18-20	356
Matei 15, 19.20	351

<i>Citatul biblic</i>	<i>Întrebare-Nr.</i>
Matei 15, 32-39	146
Matei 16, 18	372, 437
Matei 16, 18.19	457
Matei 16, 19	459
Matei 17, 5	105
Matei 18, 10	76
Matei 18, 18	453
Matei 18, 20	617, 621
Matei 18, 21.22	638
Matei 18, 21-35	156
Matei 19, 6	346
Matei 19, 9	345
Matei 20, 18.19	457
Matei 22, 36-40	282
Matei 22, 37.39	277
Matei 22, 37-40	138
Matei 24, 21.22	119
Matei 24, 37-39	157
Matei 24, 42	553
Matei 24, 43-51	553
Matei 25, 1-13	157
Matei 25, 1-30	553
Matei 25, 35.36.40	692
Matei 26, 14.15	162
Matei 26, 20-29	372
Matei 26, 26	509
Matei 26, 26-28	163
Matei 26, 28	646
Matei 26, 40-41	165
Matei 26, 48	165
Matei 26, 69-75	166
Matei 27, 1-5	169
Matei 27, 24	170
Matei 27, 50	372
Matei 27, 54	175

<i>Citatul biblic</i>	<i>Întrebare-Nr.</i>
Matei 27, 62-66	176
Matei 28, 1	372
Matei 28, 9	187
Matei 28, 13	188
Matei 28, 18.19	64
Matei 28, 18-20	492
Matei 28, 19	28; 486
Matei 28, 19.20	159; 372; 421; 434; 447
Matei 28, 20	193; 447
Marcu 1, 10.11	64
Marcu 1, 13	220
Marcu 1, 14.15	372
Marcu 1, 15	134
Marcu 1, 16	139; 372
Marcu 2, 27	319
Marcu 3, 11	143
Marcu 3, 13-19	434
Marcu 3, 14	139
Marcu 3, 14-16	422
Marcu 3, 29	653
Marcu 6, 30-44	146
Marcu 8, 1-9	146
Marcu 9, 24	240
Marcu 9, 31	180
Marcu 10, 9	345; 346
Marcu 10, 14	489; 658
Marcu 11, 1-9	160
Marcu 12, 29	53
Marcu 12, 30	284
Marcu 12, 31	285
Marcu 13, 31	119; 285
Marcu 14, 8	161
Marcu 15, 34	174
Marcu 16, 19	191

<i>Citatul biblic</i>	<i>Întrebare-Nr.</i>
Luca 1, 31	107
Luca 1, 31-33	122
Luca 1, 35	122; 203
Luca 2, 1-14	94
Luca 2, 7	124
Luca 2, 11	125
Luca 2, 41-49	128
Luca 2, 51	325
Luca 2, 52	128
Luca 3, 21-22	719
Luca 3, 22	28; 129
Luca 3, 23	123; 133
Luca 5, 1-11	147
Luca 6, 12	719
Luca 6, 12-16	372
Luca 7, 12-15	144
Luca 9, 22	180
Luca 9, 28-36	719
Luca 9, 35	28
Luca 10, 25-37	286
Luca 10, 30-35	155
Luca 11, 2-4	630
Luca 12, 11.12	198
Luca 15, 3-7	154
Luca 16, 19-31	541
Luca 17, 21	135
Luca 18, 9-14	156
Luca 18, 27	55
Luca 18, 35-43	142
Luca 19, 9	690
Luca 19, 10	114
Luca 21, 25-28	119
Luca 21, 36	718
Luca 22, 14	159

<i>Citatul biblic</i>	<i>Întrebare-Nr.</i>
Luca 22, 18	502
Luca 22, 19	499
Luca 22, 31.32	437
Luca 22, 32	459
Luca 22, 41-46	719
Luca 22, 42	164
Luca 22, 43	164
Luca 23, 34	174
Luca 23, 43	174
Luca 23, 46	174; 719
Luca 24, 13-35	187
Luca 24, 34	30
Luca 24, 39-40	189
Luca 24, 44	277
Luca 24, 49	202; 210
Ioan 1, 1-3	145
Ioan 1, 1-3.14	101
Ioan 1, 1-14	431
Ioan 1, 12	242
Ioan 1, 14	102
Ioan 1, 6-8	96
Ioan 1, 29	565; 646
Ioan 1, 29.36.37	97
Ioan 1, 32	521
Ioan 1, 34	96
Ioan 2, 1-11	147
Ioan 3, 1.2	176
Ioan 3, 5	528
Ioan 3, 13	114
Ioan 3, 16	57; 241; 547
Ioan 4, 7	376
Ioan 6, 27	521
Ioan 6, 35	158
Ioan 6, 66-69	159

<i>Citatul biblic</i>	<i>Întrebare-Nr.</i>
Ioan 8, 2-11	347
Ioan 8, 12	158
Ioan 8, 24	241; 649
Ioan 10, 9	158
Ioan 10, 11	158
Ioan 10, 18	184
Ioan 10, 30	105
Ioan 11, 1-44	144
Ioan 11, 25	158
Ioan 11, 41.42	719
Ioan 11, 43-47	376
Ioan 12, 26	418
Ioan 13, 4	159
Ioan 13, 4.5.15	159
Ioan 13, 15	453
Ioan 13-16	159
Ioan 13, 30	163
Ioan 13, 34.35	290
Ioan 14, 1	241
Ioan 14, 3	7; 159; 194; 551; 555
Ioan 14, 6	158
Ioan 14, 9	105; 307
Ioan 14, 16	200
Ioan 14, 26	28; 203
Ioan 15, 5	158
Ioan 15, 13	177
Ioan 15, 26	201; 519
Ioan 16, 9	233
Ioan 16, 13	5; 211
Ioan 16, 28	190
Ioan 17	720
Ioan 17, 18.19	454
Ioan 17, 20.21	459; 720
Ioan 17, 24	192
Ioan 17, 26	311

<i>Citatul biblic</i>	<i>Întrebare-Nr.</i>
Ioan 18, 10	166
Ioan 18, 37	117
Ioan 19, 12	170
Ioan 19, 26.27	174
Ioan 19, 27	325
Ioan 19, 28	174
Ioan 19, 30	174; 709
Ioan 20, 11-16	187
Ioan 20, 19	189
Ioan 20, 19-23	187
Ioan 20, 21	423
Ioan 20, 21-23	421
Ioan 20, 22	203
Ioan 20, 23	648
Ioan 21, 15-17	187; 437; 459
Faptele apostolilor 1, 2.3	159
Faptele apostolilor 1, 3	159; 187
Faptele apostolilor 1, 3-11	711
Faptele apostolilor 1, 8	447
Faptele apostolilor 1, 11	190; 551
Faptele apostolilor 1, 14	721
Faptele apostolilor 1, 15-26	436; 438
Faptele apostolilor 1, 21.22	436
Faptele apostolilor 2, 1	372
Faptele apostolilor 2, 1-4	210; 520
Faptele apostolilor 2, 14	438
Faptele apostolilor 2, 15	518
Faptele apostolilor 2, 37	582
Faptele apostolilor 2, 38	523
Faptele apostolilor 2, 42	389; 618
Faptele apostolilor 4, 12	109; 247
Faptele apostolilor 5, 29	326
Faptele apostolilor 5, 30	184
Faptele apostolilor 6, 4	431; 721

<i>Citatul biblic</i>	<i>Întrebare-Nr.</i>
Faptele apostolilor 6, 6	443
Faptele apostolilor 7	394
Faptele apostolilor 8, 1	393; 582
Faptele apostolilor 8, 9.11	524
Faptele apostolilor 8, 14	486; 524
Faptele apostolilor 8, 14-17	205
Faptele apostolilor 8, 15-18	440
Faptele apostolilor 8, 18	524
Faptele apostolilor 10	438; 583
Faptele apostolilor 10, 37.38	522
Faptele apostolilor 11	583
Faptele apostolilor 11, 1-18	439
Faptele apostolilor 11, 19	393; 582
Faptele apostolilor 11, 26	585
Faptele apostolilor 12, 1-12	721
Faptele apostolilor 13, 1-4	436
Faptele apostolilor 13, 4	198
Faptele apostolilor 13, 26-41	441
Faptele apostolilor 13, 32-37	115
Faptele apostolilor 13, 47	456
Faptele apostolilor 14, 4.14	436
Faptele apostolilor 15, 1-29	439; 583
Faptele apostolilor 16, 15	489
Faptele apostolilor 16, 33.34	489
Faptele apostolilor 17, 1-4	441
Faptele apostolilor 18, 8	489
Faptele apostolilor 19, 1-6	524
Faptele apostolilor 19, 2-6	486
Faptele apostolilor 19, 6	440
Faptele apostolilor 20, 7	320
Romani 1, 19.20	1
Romani 3, 24	59
Romani 4, 8	647
Romani 4, 17	68

<i>Citatul biblic</i>	<i>Întrebare-Nr.</i>
Romani 5, 5	530
Romani 5, 10a	646
Romani 5, 12	227
Romani 5, 12.18.19	482
Romani 5, 18	278
Romani 5, 18.19	225
Romani 6, 23	59; 532
Romani 8, 9	530
Romani 8, 11	184
Romani 8, 20-22	228
Romani 10, 4	277
Romani 10, 9	30
Romani 10, 9.10	30
Romani 10, 17	11; 241
Romani 12, 1	733
Romani 12, 4.5	374
Romani 13, 1	748
Romani 13, 7	745
Romani 13, 8.10	299
Romani 13, 9	361
Romani 14, 7-9	704
Romani 15, 7	291
Romani 16, 7	436
1 Corinteni 1, 18	182; 276
1 Corinteni 2, 10	198
1 Corinteni 4, 1	24; 432
1 Corinteni 9, 1-16	436
1 Corinteni 10, 17	512
1 Corinteni 11, 1	453
1 Corinteni 11, 23	509
1 Corinteni 11, 23-26	497
1 Corinteni 13, 4-7	291
1 Corinteni 15, 3.4	181
1 Corinteni 15, 3-7	185

<i>Citatul biblic</i>	<i>Întrebare-Nr.</i>
1 Corinteni 15, 3-8	441
1 Corinteni 15, 6	187
1 Corinteni 15, 14	186
1 Corinteni 15, 20-22	186
1 Corinteni 15, 28	581
1 Corinteni 15, 29	545; 659
1 Corinteni 15, 51	554
1 Corinteni 15, 51.52	535; 558
1 Corinteni 16, 2	320
1 Corinteni 16, 22	30; 196; 554
2 Corinteni 1, 21.22	516
2 Corinteni 1, 24	453
2 Corinteni 3, 6	427
2 Corinteni 3, 8	428
2 Corinteni 3, 9	429
2 Corinteni 4, 17.18	78
2 Corinteni 5, 2.4.5	560
2 Corinteni 5, 17	528
2 Corinteni 5, 18.19	430
2 Corinteni 5, 19	181; 276
2 Corinteni 5, 20	432
2 Corinteni 9, 6-8	738
2 Corinteni 11	436
2 Corinteni 11, 2	433; 562; 626
2 Corinteni 11, 25-28	393
2 Corinteni 13, 13	64; 680
Galateni 1, 19	436
Galateni 2, 9	436
Galateni 4, 4	4; 95
Galateni 5, 19	363
Galateni 5, 19-25	363
Galateni 5, 22	530
Galateni 6, 7	59

<i>Citatul biblic</i>	<i>Întrebare-Nr.</i>
Galateni 6, 10	290
Efeseni 1, 3	267
Efeseni 1, 3-7	738
Efeseni 1, 4	268
Efeseni 1, 7	268
Efeseni 1, 9	268
Efeseni 1, 11	268
Efeseni 1, 13	268; 516
Efeseni 4, 11	445
Efeseni 4, 30	516
Efeseni 5, 1.2	734
Filipeni 3, 20.21	558
Filipeni 4, 7	238
Coloseni 1, 14	640
1 Tesaloniceni 1, 1	436
1 Tesaloniceni 2, 7	436
1 Tesaloniceni 4, 13-18	7; 685
1 Tesaloniceni 4, 14-18	442
1 Tesaloniceni 4, 15-17	192; 558
1 Tesaloniceni 4, 16	542
1 Tesaloniceni 5, 23	78
1 Tesaloniceni 5, 24	59
1 Timotei 2, 4-6	547
1 Timotei 2, 5	247
1 Timotei 2, 5.6	247
1 Timotei 3, 16	106
2 Timotei 1, 10	534
Tit 2, 11-14	279

<i>Citatul biblic</i>	<i>Întrebare-Nr.</i>
1 Petru 1, 14.15	364
1 Petru 2, 9	256
1 Petru 3, 18-20	183
1 Petru 3, 19.20	536
1 Petru 3, 20.21	373; 484
1 Petru 4, 6	183; 547
2 Petru 2, 4	74
2 Petru 3, din 8	70
2 Petru 3, 9	196
2 Petru 3, 13	581
1 Ioan 3, 1.2	7
1 Ioan 3, 8	222
1 Ioan 3, 15	332
1 Ioan 3, 16	181
1 Ioan 4, 1-6	441
1 Ioan 4, 9.10	99
1 Ioan 4, 16	57, 311, 382
1 Ioan 4, 19	283
1 Ioan 5, 7.8	479
1 Ioan 5, 20	5; 106
Evrei 1, 14	77
Evrei 5, 9	247
Evrei 6, 7	262
Evrei 8-10	733
Evrei 9, 27	539
Evrei 10, 10.14	504
Evrei 10, 18	733
Evrei 10, 37	196
Evrei 11, 1	10; 239
Evrei 11, 3	55
Evrei 11, 6	10; 242

<i>Citatul biblic</i>	<i>Întrebare-Nr.</i>
Iacov 1, 15	363
Iacov 2, 10	295
Iacov 4, 17	229
Iacov 5, 8	196
Iuda 6	74
Apocalipsa 1, 5	117
Apocalipsa 3, 11	554
Apocalipsa 5, 12	565
Apocalipsa 6, 8	533
Apocalipsa 12	405
Apocalipsa 12, 5	561
Apocalipsa 12, 6	569
Apocalipsa 12, 13.17	405
Apocalipsa 14, 1-5	564; 565
Apocalipsa 14, 4	428
Apocalipsa 16, 7	59
Apocalipsa 19, 6.7	405
Apocalipsa 19, 6-9	567
Apocalipsa 19, 7	195; 562
Apocalipsa 20, 1-3	572
Apocalipsa 20, 5.6	559
Apocalipsa 20, 6	532; 574
Apocalipsa 20, 7-10	578
Apocalipsa 20, 11-15	579
Apocalipsa 20, 12	579
Apocalipsa 21, 1-3	135
Apocalipsa 21, 3	581
Apocalipsa 21, 8	532
Apocalipsa 22, 7.12.20	554
Apocalipsa 22, 17.20	563

